

Giới thiệu Mãi Là Quấn Gia Của Em

Tác phẩm hay Mãi Là Quấn Gia Của Em của tác giả Hoamattro612 được đánh giá là truyện teen hay nhất hiện nay, đôi lời giới thiệu về các nhân vật trong truyện:

_Violet Abertora (tôi)

Tuổi 16t

Ngoại hình= tóc dài, màu bạch kim giống tuyết đẹp lắm! Nhưng tự cho là vô màu :(((Mắt màu xanh dương như chứa đựng cả bầu trời bên trong.Độc truyện hay sẽ thấy tính tình siêu dễ thương + tốt bụng + hiền dịu + bla bla...

(P/s: Mình viết thêm nhiều phần ngoại truyện để dễ hiểu hơn về các nhân vật trong truyện)

_Shiki Fullynia (hắn) {vampire thuần chủng}

Tuổi ???

Ngoại hình= hotboy của mọi thời đại. Tóc màu đỏ , mắt ... giống nữ chính.Body 6 múi cực chuẩn, đặc biệt rất yêu những gì dễ thương và nhẹ nhàng như ngọn gió mùa thu.

Tính khí thất thường hơn cả thời tiết (sáng nắng, trưa âm u, chiều mưa, tối bão kèm theo cuồng phong và gió giật mạnh). Luôn in hai từ “BÍ ẨN” lên mặt...

_Anna Wisdom (là di ruột của tôi)

Tuổi 28t

Ngoại hình= tóc ngắn, cắt theo kiểu búp bê Nhật. Bì cuồng màu xanh (lá cây)

Tính tình KỈ CỤC + KHÓ HIỂU...

Mong các bạn ủng hộ cho mình *gửi ngàn nụ hôn thơm thiết*

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quấn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

_Violet Abertora (tôi)

Tuổi 16t

Ngoại hình= tóc dài, màu bạch kim giống tuyết đẹp lắm! Nhưng tự cho là vô màu :(((Mắt màu xanh dương như chứa đựng cả bầu trời bên trong

Tính tình siêu dễ thương + tốt bụng + hiền dịu + bla bla...

(P/s: Mình viết thêm nhiều phần ngoại truyện để dễ hiểu hơn về các nhân vật trong truyện)

_Shiki Fullynia (hắn) {vampire thuần chủng}

Tuổi ???

Ngoại hình= hotboy của mọi thời đại. Tóc màu đỏ , mắt ... giống nữ chính.Body 6 múi cực chuẩn, đặc biệt rất yêu những gì dễ thương

Tính khí thất thường hơn cả thời tiết (sáng nắng, trưa âm u, chiều mưa, tối bão kèm theo cuồng phong và gió giật mạnh). Luôn in hai từ "BÍ ẨN" lên mặt...

_Anna Wisdom (là di ruột của tôi)

Tuổi 28t

Ngoại hình= tóc ngắn, cắt theo kiểu búp bê Nhật. Bị cuồng màu xanh (lá cây)

Tính tình KÌ CỤC + KHÓ HIỂU...

*Mong các bạn ủng hộ cho mình *gửi ngàn nụ hôn thơm thiết**

Tôi vén tấm rèm cửa, mở cửa sổ ra đón một ngày mới. Giờ đã 6h rồi, tôi vội vàng thay đổi y phục. Ngày hôm nay tôi mặc đồng phục rồi khoác thêm cái áo len dày. Ngoài đường chắc phủ đầy tuyết vì giờ là mùa đông. Với thân phận là người điều hành hàng loạt các công ty lớn, là trưởng gia tộc Abertora nắm giữ vương quốc Milange thật bận rộn!

Milange là một thế giới song song với thế giới loài người. Cư dân ở đây hoàn toàn giống con người. Ngoại trừ một việc: tại đây tồn tại sinh vật mà vẫn được cho là huyền thoại, ảo tưởng. Đó là các vampire= ma cà rồng (và nhiều thứ quái dị khác nữa). Vì thế dân số vẫn ở con số 1000 người và ko bao giờ đổi thay.

Tôi hiện tại đang phá một vụ án mạng siêu nghiêm trọng luôn (tất nhiên ko phải do vampire gây ra) Và hung thủ được nghi ngờ là học sinh mà gần hơn là ở trường Sun Garden—đó cũng giải thích vì sao tôi mặc đồng phục.

Vụ án này chưa được giải là do trường SG (ghỉ tắc nha) được nâng đỡ bởi tập đoàn NJ—có thế lực xã hội lớn.

Sau khi ăn sáng tôi chạy đến trường với tốc độ bằng với vận tốc ánh sáng, vì bây giờ đã 6:45 rồi. Tôi bị trễ !!!!!!! Chết tiệt thật! sao số tui xui vậy hả trời !!!!! Như suy nghĩ, công đã đóng mất tiêu __ Đành phải leo công vô trong. Bình thường sẽ có vài đứa đi học muộn nhưng ngày này sao chẳng thấy ai ???? Bộ chết hết rồi hay sao??? \$%^&##*&\$()&&\$#^%&... Mãi mê chưa rửa tôi chẳng để ý là có 1 chàng trai đứng nhìn này h. Thật là xấu hổ quá!!!! Cái này hình như gọi là con gái mất nết, bà chẳng hồ báo, bla bla...

Dù bik vậy nhưng tôi vẫn mặt dày đến nhờ. Tự tin với sắc đẹp nghiêng nước đổ thành xí lộn nghiêng nước nghiêng thành của tôi, chuyện này nhỏ hơn con thỏ. Sau khi mở lời nhờ vả, hẳn đồng ý luôn. Chắc mũi tôi cao ngút tận trời xanh rồi!

Nhìn kĩ thì mới thấy hẳn rất rất đẹp. Chắc là hotboy khiêm hotface. Cái thối mê trai của tôi lại nổi dậy, mãi mà ko bỏ được. Tôi đứng ngẩn quên luôn thời gian.

10p....20p....30p....Mới sực tỉnh sau lời gọi của hẳn. Giờ cái gương mặt xinh đẹp của tôi đỏ hơn quả gấc chín. Vội xoay mặt đi, tôi ko để ý hotboy kia nở 1 nụ cười hết sức gian manh. Nhờ cái lưng cao lớn của hẳn, tôi lấy đà nhảy vô với cú đáp đất hết sức điêu luyện. Định xoay ra cảm ơn thì hẳn đã ở trước mặt tôi

Làm...s...a...sao...anh...—Tôi đứng hình + cứng họng

Trooooooooooiii!!! Hẳn là cái giống gì dạ??? Cái công này cao ít nhất là 2m đó. Nếu tôi không có đai đen tùm lum thứ vô thì cũng chẳng dám nhảy vào (đoạn này thể hiện sự thần phục + ghen tị)

Thường thôi! Cho tôi biết tên em được chứ?

Cứ gọi tôi là BẠN Violet là được!

Tôi chỉ vừa nói xong thì hẳn vút bay từ lúc nào. Chỉ còn vọng lại giọng nói —Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau! Tiểu thư Violet kính mến

Đứng giữa sân trường, từng làn gió nhẹ mang theo sự lạnh giá, co người lại, từng sợi tóc bay lên không trung, tôi bất giác nói 1 câu trong vô thức

—Uhm, mong được gặp lại anh... Em sẽ đợi...

Và từ ngày này, cuộc đời tẻ nhạt của tôi sẽ thay đổi mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hồ Sơ Vụ Án

-Đây là một vụ án hết sức nghiêm trọng và nguy hiểm!!! *Ai dễ bị yếu tim thì không nên đọc 3 phần này*khuyến cáo rồi nhá!! Có bị thật thì đừng kiện tui nghen!*

Những ngày đầu tháng 12, mọi người lo lắng, xôn xao khi các vụ án mạng kinh hoàng liên tục xảy ra. Đối tượng được hung thủ lựa chọn là những cô gái xinh đẹp tròn 20t. Địa điểm ngẫu nhiên nhưng kì lạ là nạn nhân luôn ko toàn thân, chết trong tư thế khiến ai thấy ko khỏi đáng sợ.

Theo phỏng đoán của tui-thám tử huyền thoại hơn, nổi danh, tài cán ko thua gì Conan (ặc ặc hình như chém hơi quá đà). Hung thủ là một tên biến thái hoàn toàn, cấp độ miễn bàn.

Nhưng thi thể các nạn nhân thì chưa ai được tiếp xúc. Hihi đối với tui thì chuyện nhỏ rồi kakaka!!! Chẳng là tui quen một tay làm việc bán quan tài + khâu liệm * lão này chỉ makeup cho các thi thể chết do bị giết, ghê chưa?? Tuy đến thăm “ngôi nhà” nơi làm việc của tên “bình thường” này hết sức nguy hiểm + gặp ám ảnh suốt đời lun nhưng hết cách rồi.

“Ngôi nhà” này đập vào mắt người nhìn chỉ 2 từ «monster house». Sương mù đen vây quanh mọi nơi, mây bụi hoa hồng đen như tăng thêm vẻ đáng sợ. Vốn đã sợ ma thể mà dám đến đây một mình tui đúng là super gan lì.

Bước vào trong còn đáng sợ hơn cả ở ngoài sân. Bình thường cái lão này phải ngồi ở cái ghế gỗ nhỏ nhỏ trong góc chớ sao giờ lại chẳng thấy tăm hơi mặt mũi đâu hết?

Gới thiệu tí về gã GÀN GIỎ này

Tên: James Họ ???

Tuổi ???

Ngoại hình giống tính tình. Ái nam ái nữ cấp độ súp pò star. Tóc dài màu bạch kim *hic hic sao tóc ai cũng có màu hết dạ??*, phần mái phủ hết đôi mắt (thể mà vẫn nhìn được ><). Đặc biệt móng tay sắt, màu đen và dài gần = tóc. -Bỏ qua màn chào hỏi rườm rà đi! Chắc ông biết bọn tiểu thư đến đây làm gì rồi phải không?-tôi giờ cái giọng sang chảnh nhất có thể, dù chẳng biết hiện tại lão ở đây *_* -Vâng, đương nhiên là ta biết!!! (t/g: hic lão, à không thím, í nhầm bà, bla bla... gì cũng được ta không quan tâm! Hai người này đang mở cuộc thi ai chảnh như con cá cảnh hơn đóa mà ^ ^) Để thím này mở mồm, tui đều phải cố gắng nạt thứ mà thím yêu cầu (từ giờ gọi là thím luôn nhé). Lần thì là váy của người cá, lần là cổ đỏ(là một loại cổ tạo nên màu son khá ổn),...vân.vân....không biết lần này là thứ quái dị gì nữa... To be continue...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hồ Sơ Vụ Án P2

Sau đây là các bài phát biểu của thím James! Mọi người cho một tràng pháo tay *tung hoa*

—Hề hề lần này yêu cầu của ta hết sức giản đơn. Chỉ cần tìm một chàng trai trẻ có vẻ đẹp lai láng như đại dương. Body như người mẫu nổi tiếng, galăng nhất thế giới, giàu có hơn cả tỉ phú, bla bla...

—Người như thế chết hết từ lâu rồi cha nội! Hic hic trai đẹp đã hiếm mà chúng(zai đẹp+gái đẹp) còn yêu nhau!!!! TT_TT. Tôi shock đến nỗi họng cứng đơ, đã thế thím còn kết luận một câu xanh rờn

—Người như thế mới xứng đáng với Hotgirl sở hữu vẻ đẹp tuyệt trần, hơn xa cả Thúy Vân lẫn Thúy Kiều như ta! Kakaaaaa! ^3^

Tôi :

_lần 1: o_O ; @O@ ; 0#0

_lần 2: ngất lịm + nhập viện + cấp cứu trong tình trạng nguy kịch...

Sau vài « thập kỷ » tịnh dưỡng, tui đã có thể nói chuyện

—A...hèm... ta sẽ thực hiện điều kiện của ngươi sau! Bây giờ hãy đề cập đến vụ án này trước.

« Tiếp tục vài điều tui đã tìm hiểu được »

—Có tất cả 9 cô gái trẻ đã bị giết một cách tàn bạo, giả mạo. Hai vụ khiếm trọng nạn nhân đều có gia thế hiên hách.

1. Dòng họ Danis có khối tài sản lớn và là đối tác quan trọng của công ty Abertora

2. Dòng họ Hihelan góp công ko nhỏ trong chinh chiến dành hòa bình của đất nước.

To be continue...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hồ Sơ Vụ Án P3

Quay lại vấn đề chính, nếu tôi ko tìm ra thủ phạm thì rắc rối sẽ là

_Thiếu hụt cổ đông + vốn

_Gây ác cảm với các quý tộc lớn, tạo nghìn scandal chứ chả chơi

Hà!! cái số tôi nó thế đấy! Toàn phải lo chuyện thị phi, bao đồng

Ặc...Ặc...mà đúng hai cái xác đáng sợ nhất thì tôi lại được ”chiêm ngưỡng” + nảy giờ như con điên tự kỉ, nói chuyện một mình= ức chế

—> tôi hét toáng lên:

-Tôi nguyên rửa tổ tiên mấy đời nhà ông -lão già chút tiếttttt. À không phải là mấy chục đời chứ! Mong ló cái mặt xấu xí ra đây! Không bôn tiểu thư ta thiêu rụi nơi này thành tro thành bụi hết!!!! >”< Dứt lời, âm khí ở đây từ đâu tỏa dày đặc. Hic hic giống như đang ở tận 18 tầng địa ngục. Cạch...cạch...cạch... dù là âm thanh rất nhỏ nhưng tôi vẫn biết nó xuất phát từ cái quan tài màu đen sau lưng. Một bàn tay nào đó đặt lên vai tôi, theo phản xạ trong 5s tôi quay lại đá một cú cực đau vào chỗ hiểm của kẻ lạ...ai ngờ... là thím James của chúng ta hihi. Ông quần quai lẩn đi lẩn lại dưới sàn, miệng nói không ngừng nghỉ -Tiểu thư ác quá! Dù thik con trai đi chẳng nữa thì tôi vẫn là đàn ông đó!!! Trời ơi đauuuuuuu >0< Sau một thời gian vỗ về và an ủi, cuối cùng tôi cũng hoàn thành công việc với mấy cái xác cùng bà thím dị hợm này |(Chap kể mình sẽ tiếp tục viết về cuộc điều tra ở trường học! Mong mọi người đón xem ^x^

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoàng Tử Hoa Hồng

Do vào lớp quá muộn nên tôi cúp học tiết 1. Cô giáo bắt phải trực thư viện trường sau khi ra về. Hahaha trời giúp tui rồi mừng quá, quá mừng!!! Chuyện là thư viện trường phân thành hai phòng riêng biệt. Phòng số 2 là căn phòng huyền

bí, bởi vì chỉ có vài người có thể kim cương mới qua cửa. Hehe tôi lên trên trực nhật luôn tiện tìm hiểu chút về phòng 2.

Sau 30p vật vộn với cái núi công việc, tôi đã hoàn tất việc dọn sạch bóng cái ổ chuột í nhằm là thư viện một ^^ . Quá mệt nằm trên bàn dài ở hành lang, tôi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Gió thoang thoang, bóng cây cao che đi ánh nắng mặt trời buổi trưa oi ả...thật là nơi chuẩn men để ngủ nà.

Bỗng có bàn tay ai đó... đập mạnh vào lưng tôi không thương tiếc!

—Đứa khốn nạn nào dám đập vào cái lưng ngọc ngà của bà hả??? Có biết giấc ngủ của ta đáng giá ngàn vàng cũng không mua được, bà cầu cho đứa mất nết, phá đám tan gia bại sản, ế bỏ sừ chẳng ai thèm lấy, bla bla..._ do tức sôi máu nên tôi xả hết bức xúc vào người nghe :3 mà chẳng may quan tâm đó là ai *_*

—Ấy, tiểu thư của tôi vẫn nóng tính

như ngày nào nhỉ?

Bấy giờ mới để ý, người phá tan giấc ngủ quý hóa của tôi chính là hân.

—Là anh! Người giúp tôi trèo qua cổng, my ân nhân ^x^

Mà hần làm cái đệt gì ở đây. Oái nhìn kĩ mới thấy hần mặc đồng phục trường. Chẳng lẽ...

—Tôi giờ là nam sinh thanh lịch mới của Sun Garden

—Cái gì anh là Hoàng tử hoa hồng á? (tôi nghe đám nữ sinh truyền miệng với nhau)

—Vâng! Tôi mới nhập học

What the hell? What the lộn? Hần làm hồ sơ trong 90p (=2 tiết học), pro vô đối @_@

—Hình như em quên mất việc gì đó, đúng không nào?

Chêêêêêê tôi chưa điều tra được gì về thư viện 2. Nếu cứ không có manh mối thì tôi phải ở lại cái trường đáng ghét này nữa huhu T.T

—Hình như cô giáo chủ nhiệm đang tìm em đó, đến gặp cô nhanh lên!

Nghe thế tôi phóng cái vèo quên cảm ơn lần hỏi tên, lớp của hần lần hai.

Tôi chỉ vừa ló mặt đến gần i như là được nghe coca cola miễn phí

—Bộ trò đi nhầm chuông hay sao mà giờ mới về hả? Có biết tôn thời gian quý báu của tôi lắm ko, bla bla..

Kết luận sau một tràn luận văn của cô: ngày mai tôi lại phải trực thư viện lại. Cái khó ló cái may!

Ít ra tôi còn cơ hội tìm hiểu về thư viện 2...

Chào mấy bạn, mình_t/g đây. Sorry nhìu vì phản hồ sơ vụ án p2 và p3 lần đầu hơi đáng sợ, mình đã chỉnh sửa để phù hợp hơn với nội truyện truyện. Mọi người thông cảm nha!

Thanks for reading !!! <3

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quân Gia Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kể U Âm

Đang định trở về dinh thự, tôi tình cờ nhìn thấy một đám đông xúm lại, vây quanh cái gì đó _._ Cái gì bên trong vậy nhỉ? °0° Sự tò mò thôi thúc tôi tìm hiểu sự tình.

Lợi dụng lúc chẳng ai để ý, tôi tự nhiên huyết sát rồi vọt trèo lên cây như con gió :) siêu quá thể! ^3^ Tôi đúng là tuyệt sắc giai nhân (chém bão lever 1) khiêm luôn vai trò ninja keke. Và khi biết cái bí ẩn đó, tôi ỉu xiu. Thật ra trong cái ổ kiến đó là... một đứa con trai nhìn cũng được.

Miêu tả: tóc màu xám tro, mắt to màu đen tuyền, trong và sáng long lanh. Tôi thích màu đen nhưng có cách phối hợp phù hợp nên trông rất trang nhã, lịch sử. Còn cái tên này thật là bôi xấu màu sắc quá mà. Từ đầu đến chân một màu đen ko thể tôi hơn được nữa!!! Đã thế cái quần tây rách tũe tua. Bình thường là một đồ nhưng trong trường hợp này thì ko thể giống ăn mày hơn nữa. Vô đối rồi * *

Trong lúc nhảy xuống tôi bất cẩn gây ra tiếng động nên cái tên “u âm” kia mới nhìn thấy. Đáp đất nhẹ nhàng, định toan bước đi thì có ai đó níu cổ áo choàng của tui. Chuyện là ngày hôm nay phóng đến trường... quên chải tóc... may có cái áo hìhi ^^

Quay lại là tên khùng đó! Thiệt phiền hà, tôi hỏi một câu nhanh + gọn + lẹ

— Muốn gì đây???

—Em ngắm tôi này giờ mà phải ko? Fan cuồng hả? _ một giọng nói xoang choảng phát ra, của ai chắc mấy bạn biết rồi

Tôi nửa muốn cười, nửa muốn đấm cho tên đàn này tỉnh ra, nhưng kiềm chế được nên

—Này you tưởng bỏ được ăn phở à? Ta đây tiêu chuẩn cao lắm còn lâu đồ não ngắn như u mới có diễn phúc như vậy! Are you understand? Tui out, Ok?

Nghe xong hân(tạm thời xưng “hân”) và đám girlfân kia đứng hình ngay_và_luôn

Sau vài phút, có con nhỏ nào đó hét lên

— Tụi bay đập nó đi!!! Dám nói Eric như vậy đúng là đáng chết mà!

Lời tuyên bố vừa end, lập tức cái lũ kiến kia ập tới định xử tôi!

Đương nhiên tôi thoát, đang treo cổ đột nhiên có đũa trời đánh nào đó giật phăng cái khăn choàng của tôi. Con gió mạnh thổi qua làm những lọn tóc xoắn nhẹ và vô màu bay như dải lụa bông bênh giữa ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. Có đũa còn lơ miêng thốt lên

— Đ...đe...đẹp quá!

Tôi chuẩn luôn không kịp để ý tên u ám đó nhếch môi, cười tủm tỉm và thì thầm

—Em sẽ là người kế tiếp... my honey... *góm kiếp ><*

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tháo Gỡ Thắc Mắc

Reng...reng...reng... Cái đồng hồ thứ 13 trong tuần bị tôi ném ra cửa sổ. Lần trước trúng ngay đầu tay quản gia thứ 31, lần này cái clock đập vào cái lưng của quản thứ 32. Hầy!!! Cứ nửa ngày lại thay một người. Quả là bồn tiểu thư nhà Abertora có khác ^^

Mới vác xác vào lớp, một không gian toàn là sát khí ngùn ngụt. Nguy to! Chắc là vì chuyện hôm qua hic hic Vừa mới đặt cái bàn tọa kim cương của mình lên ghế, một đám kiến nửa đen « chào hỏi » tôi. Nặng ra nụ cười hoa hậu thân thiện, tôi thỏ thẻ mở lời

— Chào các bạn, chắc là có chuyện muốn nói với mình đúng hông nè? *ngay cả tôi cũng nổi da gà với câu nói vừa phát sóng*

—Mày đã dùng thứ bùa chú gì với anh Eris hả?! Đồ hồ ly tinh!!! _cả lũ đồng thanh

—Ấy mấy bạn hiểu lầm mình rồi đó! Mình đâu phải là hồ ly chứ!

—Thế mày là thứ gì? _một đứa con gái với cả tảng phấn trên mặt cát lòi

—Ồ thì mình chỉ là ông cổ cổ nội của hồ ly tinh thôi! _tôi nói cùng gương mặt con cún

Dứt lời cả lớp cười ồ lên, còn cái đám ông ẻo kia như núi lửa sắp phun trào. Muaaaaaaa buồn cười quá đi ^0^ Nhưng nghĩ kĩ lại chuyện gì đã xảy ra với cái tên hắc ám hôm bữa nhì? Đang suy nghĩ, thì cái cục đen sì đó đến ngay trước mặt tôi, và tặng luôn câu nói đầu ngày

— Chào cung! Hôm nay đi chơi với anh nha? Thương honey của anh nhứt trên đời ^x^

Tôi và cái lũ kia đến học máu. Ồi trời đất quỷ thần ơi! Hân đúng là muốn tôi vỡ mặt mà chết đi cho rảnh nợ!

— Ủi dào là anh Eris à? Anh có bị ảo tưởng sức mạnh thì cũng vừa vừa thôi nha. Tôi bận lắm còn lâu mới vất ít vàng ngọc của mình ra để đi với cục than, thông củm rồi thì đi đi, ok con bê?

Dường như hiểu được những gì tôi truyền đạt hân lủi thủi bỏ đi. Ủi lạy thánh Amen! Một cảm giác rất chi là yomost, thoải mái, sáng khoái...

(Bây giờ trở về với nhân vật nam chính xưng “hân”)

Rồi hình bóng hân lại hiển hiện trong tâm trí tôi. Mới gặp ngày qua rồi mà giờ sao lại nhớ, pha chút nuối tiếc vì quên hỏi tên ân nhân...

Mất mơ màng nhìn về một phương trời xa lạ nào đó, một hơi ẩm phả vào vai, ai vậy???

—Em còn nhớ tôi mà phải ko?

Hơ, tôi quay về thực tế và điều tôi thấy là... hân tựa lưng vào tôi...

— Là cậu đúng không?

Hắn lại cười có vẻ mang nguyện:

— May quá! Cô công chúa nhỏ vẫn nhớ đến tôi. Và tên của hotboy (tự nhận hoàn toàn) này là Shiki, đừng quên nhé!

— Uhm, tất nhiên là tôi sẽ ghi nhớ_ đáp lại bằng giọng lí nhí

Rồi tôi ngủ tập hai, mà ngượng nhất là đã tựa vào hắn!!!! Cũng tại lão quan gia kia (số 32) cùng nui bài tập toán làm tui trắng đêm T_T

Lúc tỉnh lại thấy cái áo khoác của hắn trên người đã làm tôi hiểu phần nào vấn đề. Và mảnh giấy trước mặt càng làm tôi phần thì xấu hổ, phần thì phần khích

Nội dung:

—Em ngủ ngon chứ Violet? Tôi có chuyện phải đi trước thành thật xin lỗi! (Mà em biết mình ngủ rất đẹp phải không, trông mặt em cute kinh khủng) Tôi nay gặp tôi tại Bar Black Rose, tôi sẽ giúp em tháo gỡ mọi thắc mắc....

Mong em,Shiki

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quân Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chồng Tôi Đây!!!

Tôi thật sự rất hồi hộp vì đêm nay... tôi sẽ trốn nhà đi bar yahoooooo! ^^ Tuyệt vời ông mặt trời (lần đầu tiên trong 16 năm qua >0<) Nhưng lại có thêm vấn đề làm thần kinh trung ương căng như dây đàn: Chẳng biết nên mặc gì TT. Bỗng cái iphone thân yêu kêu ỉng ỏi. Tin nhắn với lời văn ngắn gọn, súc tích " Violet thân yêu! Tôi biết h này em đang bối rối vì chọn lựa quần áo. Nhưng xin em nhớ điều k:

Em là người con gái đẹp nhất và mãi là thế! Em mặc gì không quan trọng miễn là tâm hồn em luôn cao quý như h là được Chờ em, Shiki" Tôi hiểu và nhanh chóng thay đổi trang phục, chuông khoá dinh thự trong chưa đến 10p. Hôm nay, tôi với kiểu tóc buộc cao cá tính, chiếc áo crop top hở bụng 3 phần.

Đặc biệt là chiếc áo khoác da đen có đính gai (t/g: phong cách bụi là đây) Kết hợp cùng chiếc quần jean, có những đường cắt phá cách, thêm đôi giày bata nữa là hoàn thành nàng tiên xinh đẹp của tạo hóa kaka. Chỉ có một thứ bắt buộc là cái kính đen che gần nửa mặt *dù gì cũng là trường tộc đức cao vọng trọng, nếu bị phát hiện ở bar với zai thì chỉ có đường chết ặc...ặc* Trông tôi bây giờ là một playgirl chính hiệu hahaha. Bước đến gặp hắn ở cổng, được lãnh luôn cái mặt ngờ ngàng của chai này °0° + >@_@<... Tôi cũng biết style của mình chuẩn_đọc_đẹp_lạ mà, đừng ngạc nhiên thế (chém bảo đầu tuần).

Mà hắn cũng đẹp thật đấy «ghét phải công nhận» Shiki với mái tóc hất sang một bên (Ngầu, rất ngầu, chị duyệt cho này). Chiếc áo hàng hiệu in hình đầu lâu kết hợp với chiếc quần jean rách chẳng khác gì tôi! Thật là một mỹ nhân, hắn như một đóa hồng băng hiếm có, khó mà sờ hữu. Thế là cái mặt ngu lúc ngắm trai của tôi lại lộ ra. Trời lần thứ mấy rồi hả? Lấy lại bình tĩnh bằng cách

—Shiki, chúng ta vào thôi!!! Hắn chỉ ngật nhẹ và nắm tay tôi kéo vào. Cái cảm giác chết tị gì đây??? Tôi cảm nhận được tim mình đập mạnh như sắp rớt ra khỏi lồng ngực vậy! Hic tôi mà bị đau tim thì tất cả là tại cái nắm tay chưa đầy 2p đó! Chọn được chỗ ưng ý, bắt đầu quan sát tôi thấy ở đây toàn là các cậu ấm cô chiêu của vô số các công ty. Mà nè sao ai cũng nhìn tôi (có hotboy kia nữa) hết vậy?

— Chắc là mình đẹp, đoán thế hìhi Đảo mắt vài vòng, có một thứ làm tôi suýt nữa phun hết nước trong miệng. Là cục than di động!!! Sao tên chảnh chó đó lại ở đây mà cách chỗ tôi có một bàn. Thiệt tình điều này ko làm tôi quan tâm nhưng linh cảm có điều gì đó rất tệ sẽ xảy đến làm tôi lạnh cả sống lưng. Rồi tôi chém xa đã với hắn, quên luôn vấn đề cần hỏi. Chặt lại thêm những kẻ phá đám xuất hiện, đúng là tháng hạn của tôi! Một nhóm thanh niên tiến đến, dẫn đầu là tên ra dáng công tử, mặt mày trông cũng dễ nhìn vậy mà tự cao đến mức đáng sợ

— Chào cô em xinh đẹp, tôi nay đi hotel với anh nhé! *bộ không có liên sĩ hay sao dạ ???* Dù đang điên tiết, máu dồn lên não nhanh ko ôxi nhưng tôi cũng phải giữ thể diện cho mình và Shiki—> buồn một câu

—BIÊN!!!_ rồi tặng miễn phí cái lườn lạnh hơn băng (Frozen phiên bản mới)

— Ấy, cưng kiểu thế làm anh đây giận đấy! Tôi phải kiềm chế lắm mới không cho tên này ném vị ản đấm, vậy mà...Lại phải phí lại lời, buông câu kết luận

—Xéo! Hoặc đừng mong rời khỏi đây toàn vẹn Thế mà thằng khí gió vung tay định tát tôi! Ai ngờ hắn lại đến che cho tôi và "thường thức" tron vẹn. Đòi

tui chưa bao giờ giận như lúc này rồi mất luôn kiểm soát Tôi để hần ngồi ghé kia và đá mạnh vào cái bàn tạo nên hiệu ứng domino, đẹp tuyệt. Mặt tôi lúc này tối sầm, dùng một cước làm thủ lĩnh nhóm ăn chơi này ngã lăn quay. Right now cả bar mặt ai cũng xanh như tàu lá.

— Dám đánh ta! Chủ tịch công ty Star sẽ không tha cho mày, con ranh!!! Tôi phun luôn mà không mảy may quan tâm đến mọi người

—Ồ là vậy ra là con chủ tịch John. Thế thì con ranh này sẽ cho cả nhà người ném mùi địa ngục trần gian —Sao...m...mày..._sợ đến cả lâm luôn Chưa đề "bạn" kia nói hết, tôi nói luôn... và nhận ra tôi sắp chết đến nơi hu hu TT_TT

—Lệnh phán quyết từ Violet Abertora, Sử nhà John Giser tội vô lễ với dòng dõi quý tộc. Thu lại hoàn toàn quyền hành và tài sản!!! Thực thi ngay bây giờ, hiệu lực vĩnh viễn Tất cả chết ngắt, nhưng có người lại bất trúng điểm yếu của tôi

—Vậy người đàn ông kia là gì của người ạ? Người ko thể luận tội nếu anh ta không có quan hệ gì! Tôi....tức đến lộn ruột, dường như lục phủ ngũ tạng, tứ chi, ruột gan phèo phối,bla bla... đều muốn nổ tung. Lần đầu tiên nói một câu mà không suy nghĩ hậu quả

—Anh ấy là CHỒNG TÔI ĐẤY!!! Đã đủ để luận tội chưa hả !!! Từ đây mọi rắc rối bắt đầu diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tình Yêu Mới

Lại một ngày vật vã nữa đến, tôi đến lớp với gương mặt còn thảm hơn đưa đám. Máy bạn biết rồi đấy, ngày hôm qua con thịnh nộ bất thành lĩnh của tui đã cuốn phăng bar Black Rose đến nơi khác (sang quán vì quá sợ). Và điều làm tôi muốn chui đầu xuống đất là...Lúc đánh nhau với cái lũ đáng ghét đó, cái kính bị rơi CTBA (=cục than bí ẩn, nickname mới toang đó) đã nhìn thấy. Chỉ vừa định an tọa đã bị tên ctba kia kéo đi với tốc độ chóng mặt. Đến hành lang thư viện, cậu ta nói luôn

— Nghe tôi hỏi này, tên đi cùng em tới qua có thật là chồng em ko?

Một câu...xuyên tim...hu hu tôi chỉ «cuồng quá hóa cuồng» tí thôi mờ, giờ biết ăn nói sao đây??? TT

Chưa mở miệng được thì tên hách dịch này đã “ban tặng” 10 vạn câu hỏi vì sao? cho tôi. Nào là “Em bị ép hôn pài ko?” hay là “Hắn đã làm gì em rồi?”” hoặc “Em chỉ là tình cảm thoáng qua với hắn thôi phải ko?”

Tôi:

1_ @@

2_ Bực mình! Vì sao tôi có nghĩa vụ phải báo cáo với cậu hả?

Miệng tôi buông một tràng ko nghĩ

— Tôi là Violet, chồng là Shiki. Xài xe moto phân phối cực lớn, đi trước thời đại có iphone 10 trong tay. Con tôi hai đứa một gái một trai, nhà lầu cao 15 tầng, bla bla...

Tôi vút bay luôn sau bài tập làm văn trên. Cầu trời đất thổ thần cho cái tên ảo tưởng sức mạnh đó chết sớm vào, CTBA kia mà sống ngày nào thì tôi có nguy cơ nhồi máu cơ tim ngày ấy!!!

Và tin buồn hơn nữa là tôi qua có hai em gái 20t ra đi tìm đường cứu nước. Thế là tui lại lần hai trong tuần đi “yết kiến” thím James. Rồi điều làm tôi dằn vặt hơn nữa là hần đang đi theo! Hic nhớ thím đòi cậu ta cho yêu cầu thì tính sao???

Hết sức rồi bà con ơi! Đành chịu vào vai «rảnh rồi sinh nông nổi» thôi... Mới bước chân vào trong “nhà” đã thấy luôn có đóng poster đại dương, chất thành núi Phú Sĩ tại gia.

—Ồ là tiểu thư Violet kiêu kì đến thăm tui! Nhớ tôi rồi phải ko nà? Muốn thom cái quaaaaa >3< Bao nhiêu lông gà, lông vịt của tôi dựng đứng lên hết. Phải cầu thêm cho thím die nữa chứ không máu lại ko lên não mất! Nhìn như thấy được lo ngại của tôi về Shiki, thím tuyên bố thẳng thừng giúp tôi đỡ lo

— Tiểu thư đừng lo tạm thời lão đây sẽ ko đụng vào trai đẹp ở kia. Nhưng sẽ có thêm điều kiện đấy hehe — Gì cũng được nói đi!!!! Thím lại góp thêm trong từ điển từ ngữ làm tui suýt nữa chết đứng —Chẳng...là...tôi đã tìm được tình yêu mới nên nhiệm vụ lần này chỉ là đưa EM í về đây thôi_ mặt đỏ xầu hổ Bác sĩ 000oi, tôi cần ôxi ngay lập tức! Sắp chết ngắt rồi >^<, t...tô...tôi...shock toàn tập (full bộ hần ho). Gắng gượng chút sức lực cuối cùng, tôi hỏi — Vậy ai mà «may mắn» được James để ý xây kìa? ^6^ — Là Lamia_ Lamia Scalerta Không hẹn mà tôi và hần đồng thanh — Đứt dây thần kinh rồi hơ. Muốn chết thì cứ để tôi giết, cần gì hành xác nhau dữ dội vậy??? Chạp sau mình sẽ hé lộ danh tính đặc biệt dangerous của Lamia! Các bạn thử comment đoán xem nhân vật này là gì nha ^^ T/g sẽ tặng chạp cho người trả lời đúng, yêu mọi người nhìu ×××

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quân Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Dành Tặng

Chap này mình xin tặng cho Funnycamay vì đã bảo vote và trả lời đúng câu hỏi của mình ^^

Phản quân cáo bắt đầu:

Tên đầy đủ: Lamia Scalerta

Dòng: người cá sát thủ

Rất đẹp, vẻ đẹp đó là của một thiên thần (ác quỷ đội lốt angel thì có). Xem con người là thức ăn ko thể thiếu.

Đặc biệt, người cá bình thường hướng đến đối tượng là nam. Nhưng bà Lamia này thì boy lẫn girl đều được. Miễn ngon, trắng và đẹp! >< ***Trở về hiện thực*** Tôi lo ó lên —Này thím đúng là ác như cá phát lác đó!!! — Hihi tiểu thư khen làm tôi ngại ghê lun đó Thím hết thuốc chữa rồi TT — James!!! nếu muốn tôi die thì có cả đồng cách mà. Hay thím lại thích tôi bị bà Lamia kia "xoì" thì mới vừa lòng hả dạ ??? Cứ tưởng sẽ nhận được câu trả lời ông ọ, ai dè — Chính xác đến từng micro mét _ ko _ thể _ phủ _ hon Chẳng là cái thứ được người ta gọi là «Giấc mơ chết chóc» kia đã làm hơn nửa số thuyền lớn chìm ngấm trong một năm. Hic lần này đi có khi lại là lần cuối tôi được nói chuyện với các bạn! Có gì thứ Forget me not, Violet Abertora nha TT TT Hình như thím đã tăng mức độ phủ của mình lên một tầm cao mới. Phán câu trời đánh rằng — Mà nếu tiểu thư ko đem được cô ấy về. Thì sẽ phải thay chỗ đấy, tức là làm người cá khóa thân cho lão kakaka Tôi lại máu ko lên não tập hai — Ngươi!!!! Đồ bệnh hoạn của mọi thiên niên kỷ còn sót lại! Ta giết ngươi, ta bầm ngươi ra trăm mảnh. Có chết cũng đừng mong được lên thiên đàng.. May có Shiki ngăn lại ko thì lại thêm một vụ án mạng nữa xảy ra... Và hung thủ là tôi... hu hu hu Chap tiếp theo vô cùng thú vị! Mong mọi người đón xem :)) ***** Thanks for reading*****

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quân Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Let Go To The Party

*** Giới thiệu lại nhân vật***

P/s: Đạo này có nhiều bạn nói với mình là quên tên nhân vật nên sẽ viết sơ qua cho «để nhớ lâu quên »

1_ Nữ chính : Violet Abertora (tôi)

2_ Nam chính: Shiki Fullynia (hắn)

3_ Eris Robert (cục than bí ẩn, cậu ta,...ect...)

4_ Anna Wisdom (đi yêu)_ chap này sẽ xuất hiện kaka

5_ James (thím)

6_ Lamia Scalerta (ko cần thiết phải nhớ)

*** hoamattroi612***

Chưa giải quyết được vụ này thì đã có thêm vụ khác rồi >< May mắn là tôi đã biết được thủ phạm! Nhưng vẫn chưa có bằng chứng... đành tạo ra bằng chứng mới (cái này là sở trường muôn thuở)...hihi... Ban đầu tôi định nhờ Shiki giúp sức nhưng hình như hắn và đi tôi (mới đi Paris về) đã thông đồng với nhau định...ép uống tôi... Thủ phạm lần này mang tội danh bắt cóc. Khoảng trên dưới 20 người đã mất tích. Nhưng nhờ đầu óc siêu thông minh của tôi, thủ phạm là bá tước Timor. Tôi nay đường lối tạo ra bằng chứng để bắt thủ phạm vụ án sẽ được đi yêu cùng hắn công bố... —Cái gìiiiiii chứ!!! Cháu phải giả trai á?! Không bao giờ và đừng mong chờ! — Cháu gái iu quý à, Timor là tên GAY thật sự! Hehe muốn tiếp cận chỉ có thể là boy thôi :3 Mà Shiki ko thể giúp được đâu ^x^ Trời đánh bà tác giả đi! Sao ép buộc tôi thế chứ! Nếu thím James chuẩn men có khi lấy đi tôi lại là một cặp trời sinh (=bệnh hoạn như nhau) Để yên cho stylist và chuyên gia makeup+ tạo mẫu tóc làm việc. Yêu cầu của tôi rất đơn giản: ko được cắt tóc! Sau 30p bị hành

hạ! quả là « Tàn bạo vô nhân đạo » mà TT —Ôi trời ơi! (xem mv bài này của kiwi Ngô Mai Trang đi, đảm bảo cười vỡ bụng) xem cháu tôi đẹp zai như diễn viên điện ảnh Lee Min Ho chưa kìa, muốn hun một cái ghê (y hết tím James) Chiếc xe ngựa từ từ chạy đến dinh thự bá tước Timor... Chap sau sẽ là câu chuyện dở khóc dở cười trong party cuối đông. Cùng đón xem, đừng quên vote cho truyện nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quấn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Biến Thái!!!

Nhìn từ cửa của xe ngựa, chào ôi! Tuyệt ghê đó! Tôi chưa từng đi party bao giờ, lần đầu thấy khung cảnh hoành tráng thế này, tuyệt vời ông mặt trời.

Đường đi được trải thảm đỏ, hai bên là những khóm hoa lan đủ màu sắc trồng trong chậu làm bằng cẩm thạch sang quá thể. Nền xếp thành một dãy, thứ ánh sáng màu vàng cam ấm áp khá lãng mạn. Nhưng! Hoa lan và nền ko thể hợp nhau. Chỉ có thể là hoa hồng mà thôi! (ý kiến riêng à nha) Đại sảnh thiết kế theo phong cách Châu Âu pha lẫn chút hiện đại hài hòa đến kinh ngạc. Dân nhạc chuyên nghiệp, thức ăn ngon, trang trí bắt mắt, bla bla...

Tôi thảm gào lên sung sướng!!! Bình thường toàn phải ăn kiêng rồi con gái nết na, thùy mị phải ăn uống nhã nhặn, từ tốn,... Bây giờ hoàn toàn tự do là con trai thì quậy xả láng. Muaaaaa ^^ Đường như hiểu được ý định phản động của tôi, hần thì thảo

— Tiểu thư mà ăn như heo, mai một ko ai lấy thì đừng kêu ca ná_ kèm theo nụ cười ma mãnh

Tôi gan lì đáp trả

— Nếu ko ai lấy thì anh phải lấy tôi. Ai bảo chẳng chịu nhắc nhở, cấm chê tôi là bà cô già, okie?

Ngất lòi tôi xông vào đánh chén mà ko thấy vẻ mặt thoáng đơ —> tạo nên một đường cong tuyệt mỹ của hần... (Chắc...chắc... T/g tiếc thay cho you)

Sau khi no căng bụng, hần bỗng kéo tay tôi vào... khiêu vũ... hic hic có biết tôi thay giáo viên dạy mỗi ngày ko? (cô này đập vào chân bạn nhảy khoảng 20 lần trong 10p) Mà này hai thằng con trai (tạm thời) cùng khiêu vũ thì bệnh toàn tập còn gì??? Phải đập lên dư luận mà sống thôi, biết sao h>< Quan sát một hồi cuối cùng cũng nhìn thấy bá tước T...To...Timor gì gì đó. Người này coi vậy còn trẻ chán, ở tù bóc lịch một thời gian chắc bình thường (chắc vậy * *) khoảng chừng 19t là nhiều. Tóc thì quá rục với tông vàng lóa cả mắt, hic thể tiếp cận thì phải đeo kính râm à? Đã thế bộ vest trắng đính nào là kim cương, đá quý, ngọc trai,... chói như con chó sói (nói thể vì tên này gây sự chú ý, dẫn dụ đàn ông bằng vẻ ngoài sáng hơn mặt trời kia) Phù! Kết thúc bản nhạc rồi, tạ ơn trời con sắp chết vì mệt rồi. May là hôm nay chưa đập phải chân hần ko lại phải hứng chịu hậu quả. Một tràn vỗ tay khe khẽ + giọng ca ẻo lả hơn cả con gái — Thật xinh đẹp! Kính chào thiếu gia, tôi là Timor hân hạnh làm quen — Anh là ai chẳng liên quan gì đến đời tôi. Chào đây là lần đầu cũng mong là lần cuối ta gặp mặt! Bye_ cầm tay thân mật với hần lòi đi Quên mất tiêu!!! Đáng nhẽ phải vui vẻ bắt chuyện ai đây lại trở hết tính khí thật ra kia chứ... Hần lại nhìn tôi mà cười, bí ẩn quá đó! — Tiểu thư í nhằm là thiếu gia thiệt hiểu tâm lý con người Hơ tôi bơ hoàn toàn bơ, ko hiểu cái mô tê gì đang diễn ra >< Quay lưng lại là cái tên Timor đó đi theo, dai hơn đĩa dĩa. Dừng chân tại sân vườn sau nhà, hần đi để tôi lại "bắt chuyện" với tên bá tước chói chang này. — Em thật buồn bực đây, lần đầu có người dám chào tôi kiểu đó! Bây giờ là lúc diễn viên ta trở tài kaka — Hu hu, Anh (t/g: sau khi viết chap này tác giả cáo bệnh vài tuần nha) Timor ôi! cậu ấy bỏ em rồi.. Thừa nước đục thả câu, hào quang (= nickname) thả cho tôi biết bao thứ mà người ta bảo là rót mật vào tai. Tiếc cho bạn tui ko hề quan tâm. Sau cả chục phút dùng võ miệng tên gay đáng ghét này dám...chạm vào eo tôi (tạm thời gì tôi cũng là con trai) — BIẾN THÁI HOÀN TOÀN!!!!!! Xong vụ này ta sẽ xử đẹp người, phải cho đồ đầu óc ko bình thường ném đủ mọi cực hình mới tính ra >0< Tôi nghĩ vậy và chắc chắn sẽ thực hiện. Rồi tên dê xồm này dẫn tôi vào một căn phòng ngủ ko thể ghê hơn. Trang trí khá bình thường nhưng có cả đồng ảnh toàn nam trông quen lắm nè. Đúng rồi là 23 người bị mất tích! Toàn là mỹ nam đấy.

Người là ca sĩ, người là bác sĩ, luật sư,... Hìhi bingo tôi là thiên tài mờ, đoán phát trúng liền tìm ra hung thủ lun ^^ Mãi đâm đầu cho đồng suy luận logic của mình tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì Timor đã trôi tới tôi. Nguy hiểm cấp độ báo động!!! Shiki ôi! Di ôi!!! Hai người đến cứu với ko tiêu đòi trai í nhằm nữa tiêu đòi gái con nhà lành. Bớ người ta làng nước ôi! Cứu tôi! Help meeee! TT_TT

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quấn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Quyết Định

Timor tông tôi vào một căn phòng bí mật. Úi da cái bàn tọa tội nghiệp huhuhu TT Dưới này là các nạn nhân bị mất tích, thế là trai tân cả lũ hơ? o0o (may ghê tất cả mọi người còn zinh cả ^^ trừ tui ná, chuẩn girl nên còn trinh) thế thì chưa đủ để tên này ở tù tới già, chán thể!

Thế rồi cảnh sát bao quanh biệt thự. Trời! Nhạt quá, mua thêm muối mà kê cho đậm chút dê. Chết! Lại sắp tạo nên scandal nữa rồi

Trưởng tộc lại là nữ—> phát hiện bị tên biến thái kia bắt giữ—> khác giới—> nghi ngờ—> chết cho đỡ nhục

Hic...hic... tôi ko muốn die vì lí do vô ích thế đây. Bỗng trong 1s tất cả nền tắt rồi lại sáng lên cùng lúc. Shiki!!! Đến cứu tôi!!! Mà sao hấn làm vậy được???

— Là cậu phải ko Shiki? S...sao họ ngất xỉu hết vậy?

Tôi đúng là ngốc! Thân mình ko lo lại lo cho người khác. Mặc xác họ chứ!!! (phụ vẫn hoàn phụ). Được cời trời nhưng lại ko có lối thoát. Hấn...bể tôi lên...và nhảy...nhảy...từ tầng 6 xuống bệ cái vòi phun nước... Chắc ngất luôn quá...

Mặc kệ miễn là tôi an toàn và ko dính lứu đến hai chữ “rắc rối” là duyệt.

Reng...reng...reng... cái đồng hồ báo thức chút tiet! O, chẳng phải đây là phòng tôi sao? Trong trí nhớ mơ hồ thì hấn bể tôi thoát khỏi cái căn biệt thự nhà Timor...

Mất tôi như lời ra: Hấn đang nằm trên cái ghế dài sát giường. Sa...sao...thế được?

— Thì tại em cứ bám víu vào tôi! Sau 2 tiếng 30 phút 15 giây và 7 tích tắc tôi mới thoát và ngủ lại đây vì quá khuya...

Hic... Violet ơi! Mày lại gây chuyện nữa rồi!! >< — X...xi...xin l.lỗi anh nhiều..!

— Không sao! Điều khiến tôi ngạc nhiên nữa là cái phòng ngủ như chùa bà đanh đã được dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng tuyệt cú mèo!

— Có tin mới về cái tên thu phục người cá mà tiểu thư điều đi đây ạ Đề thực hiện yêu cầu khác người của thím, tôi đã phái pháp sư giỏi nhất và chuyên môn về người cá...

— Sao? Bắt được chưa vậy??? Câu trả lời của hấn thực sự làm tôi hoảng hốt

— Tôi rất tiếc nhưng tên pháp sư đó đã bị xức mất rồi. Lamia Scarleta đúng là phiên toái mò! Nhưng tôi ko sợ, chẳng có thứ gì làm tôi lùi bước, kể cả cái chết

— Tốt thôi! Ta sẽ tự tay bắt cô ta về vậy Hấn lắc đầu tỏ vẻ hiểu ý

— Tôi đoán h có nói gì cũng ko lay chuyển được người. Vậy tôi cũng sẽ đi cùng!

— Tùy người, chiều nay xuất phát chuẩn bị đi! Tôi đi ra ngoài dùng bữa sáng còn hấn vẫn ở đó...

— Chuyện này khó khăn đấy! My lady_ nói cùng gương mặt suy tư (lần nữa nữa chính lại ko thể nghe thấy chặc...chặc...) Những chap tới sẽ dành cho cuộc phiêu lưu của cặp đôi này. Nhớ theo dõi và vote cho mình nhé! Chỉ cần thể tác giả sẽ lên tinh thần nhanh chóng =.=

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Sự Thật

Con tàu Cali đưa chúng tôi đến vịnh Mũ Trắng (hay vịnh Tiên Cá) *phòng theo Cướp biển Caribe 4 chút thôi*. Vì là tàu không người lái nên chỉ có mình tôi và hấn

Đứng trên boong tàu, ném chiếc khăn choàng xuống biển. Lộ ra mái tóc vô màu dài đến thắt lưng và xoắn nhẹ, tự nhiên. Dùng tất cả sự dũng cảm bình sinh, tôi mở lời

— Người ko phải người thường đúng không?

Gương mặt hấn ngạc nhiên và đơ ra một lúc

— Tiểu thư biết rồi à? Đúng! tôi không phải người thường _ánh mắt đượm buồn

Đã đoán được một phần thân thế của hấn nhưng tôi vẫn ngạc nhiên. Chưa đề tôi kịp nói tiếp, hấn đáp luôn

— Là vampire chắc tiểu thư hiểu rõ nhất! Xin người h...hãy l...lập giao ước với tôi

— Ta ko tin bất cứ ai hết kể cả di Anna! Và cũng chẳng sợ chết nên bảo vệ cũng bằng thừa

— Nhưng...

Tôi thừa biết nếu để hẳn tiếp lời, chắc chắn sẽ siêu lòng

— Chắc Shiki_kun cũng biết dòng họ vampire là kẻ thù muôn kiếp của ta. Nên khi bốn tiểu thư còn ăn nói tử tế, biến đi...

Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên vô độ, trong đôi mắt tím thắm kia có sự thất vọng lẫn uất hận. Động tác gục mặt xuống thể hiện rõ nét điều đó

Có thể bạn nói tôi vô tình, nhẫn tâm nhưng chẳng có ai ở bên tôi mà còn sống (di Anna nhận được sự bảo hộ từ gia tộc Wisdon) người thì bị giết, kẻ tan biến thành cát bụi... Sự độc ác này tốt cho hắn cũng là điều mà kẻ vô dụng này làm được. Tôi_kẻ sống nhiều mặt này có diễn thêm cũng chẳng sao. Nhưng Shiki phải sống và hạnh phúc_tha thứ cho tôi nhé! người cho tôi chút kí ức của con người đang sống

Hắn đến rồi đi không lời chào hỏi như con gió kia vậy. Tôi đã luôn sống giả dối từ khi bố mẹ mất nhưng sự thật là có hắn thật tốt, không cô đơn, không buồn tẻ... Những giây phút ở cạnh hắn, tôi như được thể hiện đúng tính cách của bản thân: một chút ngốc nghếch, một chút đại khờ... mà hạnh phúc ghê gớm đến không tưởng

Giờ muốn khóc cũng ko được nữa rồi. Nước mắt tôi đã cạn khô từ lúc nào. Khóc...nhẹ lòng... vậy mà cũng ko thể. Ngày tháng hạnh phúc trong cuộc đời bi thương của tôi đã kết thúc. Violet Abertora lại trở về với sự lạnh lùng và tàn nhẫn.

Thoáng chập đã đến nơi_hang động của Lamia.

Hình ảnh một người con gái mỏng manh trong bộ váy đen tuyền đối mặt với những sóng gió tàn khốc trước mặt sẽ còn tiếp diễn...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quăn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Alone...alone...

Đêm đã khuya, bóng tối đen kịt bao trùm lấy toàn đại dương. Tôi cho tàu Cali đậu ở bụi cây rậm rạp, cách hang người cá chừng vài mét. Chuẩn bị xong xuôi cho buổi săn tìm Lamia sáng sớm mai, tôi đi ngủ. Ai cũng biết ánh sáng dễ thu hút người cá nên đương nhiên tôi ko điên đến độ thấp đèn (giờ là cuối tháng 11 nước biển lạnh lắm, hông muốn chịu chết rét đâu =_=)

Mò mẫm giường ngủ, tìm kiếm trong ko gian đen và đen thê này ko phải sở trường của tôi! Nhỡ vấp phải cái gì đó, tôi ngã lăn quay *0* Nhưng êm ái, ko đau, là cái nệm!!! Hết sảy con bà bảy! May kinh khủng khiếp! Giường yêu quý đây rồi <3. "Gian phòng" chật hẹp chỉ có mỗi cái ô kính, tạm gọi là cửa sổ nhìn ngắm khung cảnh biển đêm. Trăng đã lên cao, đêm rằm nên thời điểm này phù hợp nhất cho việc thưởng trăng. Thứ ánh sáng trắng bằng bạc soi rọi xuống mặt biển... (chờ mãi có tí ánh sáng). Thật hữu tình! Rồi lần nữa hình ảnh của hắn lại hiện về trong tôi một cách ngẫu nhiên đến lạ. Hắn cũng như trăng kia, lạnh lùng, bí ẩn đôi lúc lại tỏ vẻ tâm lý, sâu sắc... Chưa từng có ai ngoại trừ cha mẹ quá cố và di Anna quan tâm, ngó ngàng đến tôi sống chết ra sao? Ăn uống thế nào? Ngủ có đủ giấc không?... Hắn lại là người duy nhất trong 9 năm qua để ý, chăm sóc đứa con gái hư hỏng này, sống mũi cay sè. Mi mắt tôi khép dần... khép dần... rồi chìm vào giấc mộng... nhờ vài viên thuốc ngủ Mới từ mờ sáng, tôi đã tỉnh dậy. Xử lý các thủ tục bắt buộc trong buổi sáng (vscn và ăn sáng cho mấy cô nương). Chậm rãi chèo chiếc thuyền cứu sinh vào sào huyết người cá, tôi đã chuẩn bị tâm lý cho mọi thứ có thể xảy ra...tất cả... *****To be continue*****

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quăn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chiến Đấu Đến Cùng!!!

Có tiếng đàn vọng ra rồi tiếng hát tuyệt diệu vang lên như ru người ta vào giấc ngủ mãi mãi. Là cô ta!!! Lamia! Người cá với mái tóc xám, đôi mắt sapphire. Đặc biệt cô à là người cá duy nhất có đuôi màu đỏ.

— Đến rồi à tiểu thư Violet Abertora đáng kính! _ giọng ngọt hơn kẹo dẻo

— Gada nhảy nh? Vào chủ đề chính đi, cô biết ta đến làm gì rồi đây

Quay người, nhìn vào tôi, cô ả như muốn rót cảm xuống đất. “Thiên... thần...” thốt ra trong ánh mắt nhìn tôi như sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống

— Lòi đồn thật sự chả nên tin! Cứ tưởng em xấu xí và kiêu lắm, không ngờ lại xinh xắn, đáng yêu thế! Ta vốn cũng định để mấy chị em đưa em yêu lên đường. Thật không ngờ lại là tuyệt sắc giai nhân hiếm có khó tìm nên hãy ở lại với ta nha ^3^

— Bớt lời thôi dùm cái >< Tôi không phải con les! Tuy thông cảm, à...uh...chắc là vậy... với giới tính thật của cô, nhưng không có nghĩa tôi cho phép cô xưng lỗ mông như vậy!!!! Một cô đi với tôi, hai tôi đánh sử dụng vũ lực để lôi cô đi. Chọn đi!

— Đương nhiên, ta ko đi! Với lại cũng phải động tay động chân để bắt cung rồi. Tuy hơi hồng hình tượng nhưng chịu thôi... ả hiện nguyên hình nhanh như cắt. Lúc trước đẹp bao nhiêu thì giờ kinh tởm bấy nhiêu. Vây sắt, cứng, nhọn được thay cho sự uổng lượng, mềm mại trước kia. Phần con người ở trên lộ diện cả khối vậy cả đồ lồe. Những chiếc răng dài và nhọn hoắt. Móng tay chứa loại độc được giết cả 10000 người trưởng thành *tôi mới thành chứ chưa trưởng đâu à nha* (=độc gấp 10 lần mấy nạng công chúa ếch đa màu trong rừng Amazon)... Còn cả đồng thừ kinh dị nữa nhưng tác giả không tiện liệt kê (đúng hơn là trí tưởng tượng xa xôi lắm kể cả tuần chưa hết) khi "angel" đại mỹ nhân này trở mấ... Chớp nhoáng, dây thừng vàng _ vũ khí cổ điển của người cá phóng trực tiếp vào tôi.

Chẳng biết ở đâu ra nhưng chỉ cần muốn thì dây sẽ tự động bắn ra từ cổ tay, siết chết đối phương. Tôi tránh được không mấy dễ dàng. Cô nàng thì vẫn như điên như dại tấn công, mặc sức cho đòn tấn công nào tôi cũng né được, tuy bị xước không ít _ = Đoàng... đoàng... tiếng súng bắn, vang lên liên tục

— Sao người có được nó _ chỉ vào khẩu súng tôi cầm trên tay và giọng như muốn ăn tươi nuốt sống tôi >> _ « — Lamia , cô đừng tưởng tôi là hạng dưng tiền của mua chuộc giống như bọn quý tộc từng làm. Còn khẩu Angel invisible (1) này là hàng hiếm phải không nào _ cười đều ***Giải thích*** — Angel invisible: là khẩu súng có khả năng giết cả người lẫn cái loài quái dị khác (người cá, người sói,...) trừ quỷ và vampire (vì vam chúng có khả năng tự miễn dịch và tái tạo lại vết thương rất tốt với nhiều loại đạn. Đạn của khẩu này cũng nằm trong số đó) còn quỷ cũng có kháng thể với loại này >hate< ***000*** Tiếng hét mang âm hưởng tru tréo của ả vang lên

— AAAAAA! Ta phải giết người vì dám làm hỏng đi nhan sắc trời ban của đại mỹ nữ là ta Phát bắn thứ 3 trở đi của tôi rất "xui xẻo" vì trúng hết vào mặt cô ả. Chịu thôi! Do ăn ỏ, cứ tiếp tục mà tích phước may ra chết còn toàn thay! Bỗng từ đâu một bóng đen lướt qua chỗ tôi và đứng cạnh Lamia — Người là quỷ, không sai chứ? Sau câu tuyên bố thảng thốt, tên mới xuất hiện cùng cô tiên cá kinh dị «đơ như chưa bao giờ đơ». Không hện mà cả hai sinh vật lạ kia đồng thanh — S...sa...sao cô b...biết... vậy...???

Đoàng... đoàng... đoàng... tiếng nổ liên thanh vang lên. Ba phát trúng Lamia, ba phát bắn còn lại thì trúng tên đứng cạnh (biết ai rồi đó). Tay phải cầm khẩu Angel Invisible, tay trái cầm khẩu súng giết được quỷ... Ủi chao ơi! Ngẫu quá! Một trong những sở thích của tôi là dùng súng ngắn cả hàng tay... Rồi chính mình lại mắc một sai lầm chí tử (suýt chút nữa là ra đi) :khi Lamia tấn công, làm rơi khẩu súng yêu quý của tôi! Sắn có dao dự phòng, tôi chém qua cổ cô ả và điều đáng nhẽ phải rõ...

Nếu bạn có muốn giết một người cá với con dao (cắt cổ hay đại loại như vậy) thì bỏ ngay cái ý tưởng ngu ngốc đó! Bởi vì thêm hai cái cổ (+đầu) khác sẽ mọc ra khi làm thế. Và điều tồi tệ chết người là cổ chính là đường truyền tính hiệu gọi bầy đàn của người cá. Sau có vài phút ngẩn ngui nữa thôi, hàng trăm hoặc nghìn "tiên" cá tức tức có mặt tại đây, với một quyết tâm duy nhất: băm tôi ra trăm mẩu nhỏ...hic....hic....huhu... (T=T Em nó còn nhỏ đại! Mấy anh mấy chị tha Thanks for reading ^^

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Màu Tím Buồn. Đóa Hoa Violet Cô Đơn

T/g chap này sẽ dẫn dắt mọi người đến quá khứ đau buồn của Violet *khóc òa *

Nếu các bạn có thể nghe bản “Childhood Memory” —» Various Artists khi đọc truyện thì sẽ có thêm nhiều cảm xúc sâu sắc hơn đây

Theo lời kể của Anna Wisdom

Ngày 3 tháng 6 _ sinh nhật lần 20 của tôi, một kỉ niệm không thể quên mang màu đen tối. Người chị kính yêu của tôi cùng chồng chị ấy đã ra đi mãi mãi...

11h30p _ đình thự mùa hè gần bờ biển thơ mộng cũng là nơi chúng tôi dừng chân nghỉ dưỡng trong phút chốc đã chìm xuống đáy đại dương xanh thẳm, dậy sóng. Chưa hết ngỡ ngàng, ba bóng đen xuất hiện, trời quá tối để nhìn rõ mặt từng người nhưng tin tôi đi! Bạn sẽ không thể nào quên được bóng dáng những kẻ đã giết người thân của mình đâu!

Có nằm mơ đi chẳng nữa cũng không ngờ có ngày tôi lại phải trở mặt nhìn chị gái và anh rể chết thế nào... Một trong những thứ đáng sợ nhất đời tôi lộ diện, họ ra đi đau đớn đến nỗi gương mặt cũng biến dạng mất... Những kẻ sát nhân đó không phải người, tôi thề dù có thành tro cũng nhất định báo thù! phải thế!...chỉ có một con đường đi mà thôi...

Đứa cháu gái bé nhỏ, tội nghiệp của tôi cũng chứng kiến quang cảnh kinh khủng

— KHÔNG!!!MÀY NGƯỜI KHÔNG THỂ ĐỤNG VÀO BỐ MẸ TÔI!!!!

Tiếng hét đó đã xé toạc trái tim tôi. Chỉ có sự đau đớn chiếm lấy linh hồn và thể xác này mà thôi. Rồi một trong những kẻ lạ mặt đó kéo nó đi. Tôi ngất đi vì quá đau buồn và tuyệt vọng.

May mắn thay Violet đã trở về còn an toàn, lành lặn dù đó vẫn là một trong những thác mắc lớn. Nhưng tính cách đã hoàn toàn khác trước. Chẳng còn ngây thơ, hồn nhiên như trước nữa thay vào đó là vẻ lạnh lùng như đóa hàn băng cô đơn, lẻ loi giữa muôn trùng loài hoa ấm áp khác. Nó bảo còn sống cũng nhờ người đã cứu mạng và kỉ vật là chiếc vòng cổ bằng bạc đính viên kim cương tím huyền bí, tuyệt đẹp.

Màu tím thẩm phát ra từ viên kim cương đó đã giúp xóa đi phần nào đó sự tủi thân của người đeo. Màu tím ấy cũng thay cho màu tóc của chủ nhân vốn mỏng manh về đẹp hơn cả thiên thần, bây giờ không còn nữa. Màu tím diệu kì của mái tóc ấy đã bị trôi đi bởi buồn đau, phủ lên mái tóc đó vô màu nhạt nhẽo, cô độc.

Chỉ có mình màu tím mới cho thấy cuộc sống của Violet mà thôi. Màu tím ấy là một màu tím buồn như quá khứ và cuộc sống của nó vậy...

Điều đau khổ nhất trong hiện thực và cả tương lai của tôi chính là Violet. Có thể suốt quãng đời còn lại đứa cháu nhỏ cũng không thể lấy lại nụ cười. “Tôi trước sau cũng chết còn sợ cái thứ gì nữa!”_ câu nói nở miệng của nó đấy! Một chữ thôi đã tỏ lộ rõ sự bất cần đời của người nó.

Đúng! Chết là hết, quên đi mọi thứ, bỏ xa quá khứ hay tương lai. Cuối cùng, một nắm tro tàn là vật còn lại duy nhất. Nhưng ước muốn được chết của Violet lại có thể xem là sự giải thoát cho con bé. Nó đã quá khổ đau rồi!

Tiếng đàn piano cất lên, giai điệu buồn của bài “kiss the rain” trong tâm trạng sầu não của người nghe. Từng âm thanh nhẹ nhàng nối tiếp nhau đưa ta vào một thế giới khác, thế giới sâu lắng_ nội tâm mỗi người.

Nhưng biết đâu đó Violet thân yêu lại mang một hi vọng nhỏ nhoi trong trái tim tưởng chừng băng giá đó? Hãy níu giữ lấy hi vọng của bản thân dù nó có mỏng manh thế nào đi chăng nữa! Bởi vì biết đâu được người mang yêu thương sẽ đến bên và chia sẻ nỗi niềm buồn vui với bạn thì sao? Sống khỏe và tràn đầy hi vọng nhé các bạn của tôi! Ở đâu đó thôi có người luôn dõi theo và dành riêng cho bạn tình yêu thương. ..

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ích Kì

*Trở về lời kể của Violet *

Chìm vào cơn mê, tôi không biết mình đang ở đâu hay đang làm gì. À! Đúng rồi hàng vạn tiền cá đã dùng giấy tờ vàng để kéo tôi xuống đại dương. Hàng trăm chiếc dây dày gai góc quấn chặt lấy thân thể tôi, phần nào cảm nhận được máu tươi đang lan tỏa. Biển máu! giờ thì tôi liền tưởng được rồi

...Ở phía trên mặt nước kia trời đang mưa. Tôi yêu mưa, nó không hề ướt át, khó chịu đối với riêng tôi. Yêu mưa lắm có lẽ mưa giúp trút đi nỗi buồn trong tâm hồn, trong mưa chẳng ai thấy tôi khóc_đó là điều tuyệt nhất. Nhưng phần nào đó khi những giọt nước nhỏ xinh, trong veo rơi xuống lại làm tôi nhớ đến người ấy. Không biết giờ đã về đất liền chưa? Có còn buồn về những lời sát đá tôi nói hay không?

Lúc cận kề cái chết, người ta thường mong muốn biết người yêu thương của mình ra sao phải không? Chắc là vậy rồi! Thừa nhận này: Tôi nhớ hần một chút (t/g >0<). Thôi được rồi! Tôi nhớ hần...uh...uh... rất nhiều... Sóng mũi bắt đầu cay xè, mắt cũng thấy cay cay...hic...hic... Chết tiết! Đường đường là Violet Abertora kiêu ngạo, chẳng xem sống chết ra gì! Vậy mà giờ lại sắp khóc vì không thể gặp hần lúc hấp hối á!!! Nhục nhả quá! Mạnh mẽ lên nào, hần mà nhìn mày chết như thế thì có mà thương hại suốt kiếp đó_ tự nhủ Chỉ trong vài giây ngắn ngủi thôi, tôi sẽ là chính mình: mạnh mẽ, dễ vỡ, dễ tổn thương, quan tâm đến người khác và yếu đuối. Nhưng sau vài giây đó là một con người kiên cường, mạnh mẽ hơn bất cứ ai và sẽ kiêu hãnh bước lên bậc thang của cái chết trong tự tin tuyệt đối. Một cánh tay của ai đó nắm giữ bàn tay lạnh ngắt của tôi. Rồi hơi ấm ập đến, len lỏi, lan truyền đến mọi nơi trên cơ thể. Vãi cả Ác!!!!!! Có ai lại phá vỡ sự tự tin không dễ gì có được của tôi thế chứ.

Thà rằng cứ ra đi còn nhẹ nhõm hơn cứ sống mà không có tương lai, không có ai yêu thương, chăm sóc (đi ở Paris suốt, có nhiều lần một năm chưa thăm lần nào). Hu hu hu... Dùng ít sức lực cuối cùng, tôi đâm vào ngực người đang ôm mình >< (từ đầu đến giờ mới có 2 phút thôi nhá, đừng tưởng t/g ảo tưởng sức mạnh cho bạn Violet bắt từ nhà ^^) Nhưng càng cố gắng vùng vẫy thì lúc siết của kẻ đối diện càng mạnh mẽ. Ọc...ọc... e rằng mình cũng không thể gắng gượng hơn được nữa. Buông xuôi cho cuộc đời đầy đắng cay này, tôi nhắm tịt mắt lại, miệng thầm cầu nguyện... Bóng tối bao trùm lên mọi thứ, tôi mệt mỏi, muốn ngủ một giấc thật dài. Nhưng lại nghe thấy tiếng ai đó gọi lên trong đau đớn

— Làm ơn tỉnh giấc đi! Em đi rồi tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa!? Đừng nhắm tâm quên tôi đi như vậy!!! Cái cảm giác ấm áp, được thứ gì đó ôm thật chặt thích lắm! Mở mắt một cách chậm chạp trong nặng nề. L...là h...hắn, gương mặt hắn chỉ cách mặt tôi có vài mm @@ Từng giọt nước rơi xuống hai gò má. Không phải nước mà là nước mắt của hắn, tại sao? vì tưởng tôi chết sao??? Bên ngoài trông bình thường nhưng trong trái tim tôi đã tràn ngập nước mắt. Lây hết sự dũng cảm, tôi ôm chặt hắn vào lòng rồi từ từ an ủi

— Đừng khóc nữa, tôi dậy rồi này! Tưởng quên người ta rồi? Ghét!? Ghét mà cũng thương biết không? Cái mặt đủ đỏ rồi nay lại phải đỏ hơn vì hắn trưng ra nguyên cái gương mặt ngây thơ vô (số) tội + đôi mắt ướt át nữa chứ T=T. Đòi con vốn vốn đã quá khổ, giờ lại khổ hơn, xin cho die lệ cho rồi! Lạy thánh Amen! _

_ (cô này vẫn mạnh mẽ như xưa, cái tính xấu không thể bỏ, cũng hết cách chữa) Hắn trông giống con mèo con ướt đầm nước cần sự che chở vậy. Mắt tôi đã ngấn nước, có quá nhiều cảm xúc đan xen: vui vì được hắn cứu rồi lại phải lo nỗi lo phải tiếp tục cứng rắn, lạnh nhạt với hắn. T...tô...tôi thực sự không thể làm được mà! Dẫu biết là xấu xa nhưng điều này giờ đã vượt xa khả năng của tôi. Ở bên hắn đồng nghĩa với việc trở nên yếu đuối lạ thường.

Rối loạn tâm trí, tôi vướn vào mớ suy nghĩ: nên hay không? Chẳng biết sao hắn lại hiểu được những gì tôi đang suy diễn

— Em không phải lựa chọn nữa! Tôi đến đây vì ta liên kết với nhau, mỗi liên kết chặt chẽ nhất, sâu đậm nhất. Em đã lập giao ước với tôi mà chẳng cần một trong hai đồng ý — Vô lý quá! Tôi đặt đồng ý đây!!!

— Tôi sẽ chẳng nhắc lại lần hai đâu, giờ thì nghe rõ đây: Em là của tôi bây giờ và mãi mãi! Hiểu chứ? — Chúng ta chẳng có chút tình cảm gì cả! Câu đó là dành cho người yêu — Chính xác! Tôi yêu em thì sao?

— Cái g...gì...gì _ đợi trung ương thần kinh xử lý thông tin — Chỉ cần nói em cần tôi thì mọi chuyện lập tức được giải quyết, nói đi và tôi sẽ chỉ là của mình em thôi! Mà cái tên hách dịch (t/g sửa: hách dịch đáng yêu) này chọn đúng thời điểm ghê cơ. Cái lũ cá uon kia kéo đến kia, đủ rồi nhá! Tôi phải chịu đựng làn nước buốt tháng 11 cùng dòng dây thừng đã đủ lắm rồi!!

— À...uh... t.tô...tôi c...cà...cần c...cà...cậu... _ nói trước nghe sau Rất không may chỉ sau khi nói câu đó, tôi bất tỉnh nhân sự. Một phần lớn do kiệt sức, phần nhỏ khác có lẽ do suy nghĩ quá nhiều làm dây thần kinh căng cứng. Chỉ biết khi tỉnh dậy, tôi đang nằm ở trong căn phòng ngủ ấm áp (vì bên cạnh là hắn) Nhưng cảm tính bản thân mách bảo nên chạy càng xa càng tốt...nhưng...vẫn...cứ...nằm...l...ra... Một lúc sau, hắn tiến đến, cười hiền và nói

— Violet thấy khỏe hơn rồi phải không? — À...sao...uhm — Vậy cũng dói rồi phải hông? — Uhm — Tôi đi lấy đồ ăn sáng thích không? — Uhm — Đồng ý với mọi điều kiện nhé? — Uhm...Khoan!!!!...điều kiện gì chứ!!! Hắn nhảy qua cửa sổ, chuẩn mắt... Tôi bị lừa!!!! Một trò cũ rích!!!! Mới chỉ hồi phục một chút lại phải chạy lòng vòng tìm hắn >> Thiệt khổ hơn thân trâu bò T_T Chạy đến hoa mắt chóng mặt, tôi dừng lại và trở về nhà. Huhu cái chân tội nghiệp... Từ từ bước vào khu vườn phía sau. Tuy nói bỏ cục dinh thự nhà Abertora đạt đến sự hoàn hảo, hài hòa nhưng dường như khu vườn này có kiến trúc khác hẳn. Không hiện đại, không có kiến trúc Châu Âu như đa số kiến trúc vườn khác vẫn thường sử dụng.

Trong vườn chỉ trồng một loại hoa: Anh đào. Bên trong quan cảnh trước mắt làm tôi rất mong được đá một cái không thương tiếc vào đầu người đang ngủ ở phía kia! Hắn!!! Bất tôi đi tìm như con điên cả buổi trời còn mình thì tự nhiên ngủ. Tôi muốn phản động, muốn biểu tình, đòi quyền...quyền...ngủ thay! Ngồi xuống cạnh hắn (nói đúng hơn là đang ngắm trai) Đẹp trai quá đi! Mái tóc thả xuống tự nhiên không hề dùng keo hay đại loại thế. Woa lông mi vừa dày lại dài và cong tự nhiên nữa chứ! Chưa hết da trắng mịn nhìn mà gatoooo khỏi bàn.

Tuyệt nhất là hai gò má hồng hồng, trắng trắng, phồng phồng làm ngứa tay, muốn nhéoooo thôi hà!!! Hết chịu nổi đưa tay nhéo chơi, mềm mại, sướng thật! Vỗ vỗ cũng vui. Má hắn giống con nít vãi lại gương mặt lại baby, nhìn thấy là tay chân ngứa ngáy phải bóp méo mặt hắn mới chịu (cô này mắc bệnh ác nha mấy bạn) Chợt IQ trở về, thoát khỏi sự mê hoặc của ai kia. Suy nghĩ: nếu giờ hắn tỉnh dậy thì tôi phải biện hộ thế nào??? Chẳng lẽ nói mặt hắn dính nhoe nôi? Không sên quá !!!

Cách tốt nhất tránh xa ra, càng xa càng tốt. Mới chỉ định thực hiện ý tưởng của mình, có thứ gì đó nắm chặt lấy thắt lưng và kéo mạnh về phía sau làm tôi ngã luôn về phía sau. "Em định bỏ đi khi đã "dùng hàng" của tôi sao?" Tôi giật nảy, cái quái gì đang diễn ra vậy??? Oát tờ heo????? "Đối với loài vampire chúng tôi, chỉ có vợ/chồng mới làm thế, bằng XXX ở loài người đó!" _ nói tỉnh bơ "C...ái...cái...g...gì...gì...?...?...?" _ tôi_mặt_xanh_như_tau_lá_chuối "Em phải chịu trách nhiệm!" _ nũng nịu "..." _ sắp khóc °°°° "Em tin à?" "..." "Ngốc quá! Chỉ đùa thôi mà" °°°° Tôi: phụt máu + tức điên = sao hắn không chết đi cho người khác được yên??? Đứng rồi! Phải bắt hắn giải quyết chuyện quan trọng trước đã. Violet ơi!

Phải nhấn nhất định phải nhấn "E...hèm... làm ơn hãy giải cho tôi.... à ta... à ý là tớ... về cái điều kiện gì đó đi " Hắn im lặng, không nói gì một hồi lâu rồi mới lên tiếng " Đến khi nào em mới xưng hô với tôi một cách nhất định đây? " Lúc này tôi mới chợt dạ, quả là tôi gọi hắn bằng quá nhiều cách: lúc là "ngươi", lúc là "cậu", bla bla . _ .

" Xin lỗi... thực tế là tôi cũng không để ý lắm. Nhưng bây giờ ta xưng cậu _tớ đi nhé nhé? " Tôi đành trưng bày cái giọng điệu surot surot ra, chỉ mong người kia hết giận Nhưng trái với hi vọng của tôi, hắn cười khò " Em định làm người khác tổn thương rồi bây giờ lại bồi thường ư? " "... " Thôi bỏ đi, tôi cho em lựa chọn. Nếu em thật sự có uh...cảm tình với tôi thì... tôi...uh...sẽ dùng sinh mạng này giúp em hạnh phúc.

Còn nếu em vẫn kiên quyết từ chối, thì tôi sẽ biến đi, đảm bảo không để em gặp lại lần hai " Không hiểu sao, tôi có cảm giác kì lạ là quyết định từ tôi có ảnh hưởng rất lớn đến hắn. Vì thế " Vậy nếu à chỉ là nếu thôi, nếu tôi không đồng ý thì anh sẽ ra sao? " " Em không cần biết chỉ phải nói ra lựa chọn của mình thôi " " Thì anh sẽ chết không sai chứ! " Tôi bắt giác là lớn, điều này hoàn toàn là VÔ TÌNH là VÔ TÌNH thôi!!! "

Tôi vốn dĩ không muốn em biết nhưng... đúng vậy! Tôi sẽ chết nếu em không đồng ý. Hãy đưa ra lựa chọn em muốn, vì cuối cùng em sống cho mình em mà! " _ chỉ cười nhẹ Lòng tôi chợt thất lại, thấy đau vô cùng. Nhìn kĩ gương mặt hắn trông xanh xao, chẳng có chút huyết khí, mắt cũng xuất hiện quần thâm rồi chắc vì không ngủ đủ giấc... Nhưng chấp nhận ở cạnh tôi cũng đồng nghĩa với gặp họa, có khi làm cả gia tộc bị diệt vong... Tôi cúi đầu xuống "

Đó là quyết định của em, tôi tôn trọng điều đó.

Tạm biệt " Hấn xoay lưng định đi thì... tôi nắm chặt tay hấn rồi gương mặt đó lại quay về. Cái người làm tôi đau đớn tâm can nhìn tôi ngạc nhiên, rất ngạc nhiên. Có điều gì đó khiến tôi uất hận, khó chịu nên giải bày luôn một thể " Anh nói yêu tôi là thể này đó hả?

Chấp nhận từ bỏ dễ dàng thể đấy hử? Ít nhất cũng phải để ý là tôi đau đớn đến chừng nào, mệt mỏi đến đâu hay thậm chí không nói gì thì anh cũng hiểu theo ý riêng cho rằng tôi là con ngốc xít chỉ lo cho bản thân? Để đưa ra cái lựa chọn khôn kiếp đó thà rằng anh giết luôn tôi đi từ lúc đầu ta gặp mặt thể có khi còn tốt hơn vạn lần! Cứ cho là tôi không đồng ý đi, anh cũng chỉ đứng nhìn thôi sao, tôi cần người đàn ông mạnh mẽ, giữ được mạng mình khi ở bên tôi.

Thể mà anh chỉ mới có chút đáng cay đã không chịu đựng nổi rồi. Tôi đồng ý đấy thì sao nào? Cho cả cái dòng họ của anh có diệt vong, chết hết cũng chẳng sao! Tôi vốn ít ki thể có nói gì, chưa rửa gi cứ việc.

Cả đời tôi sống cho người khác, bây giờ sống cho mình thì chết ai à? Còn anh nữa rắng mà chịu đau khổ đi đã làm tôi thành ra thể này, rõ chưa!!! " Tôi lại ngất đi, là này chắc vì huyết áp đột ngột tăng không thể giảm. Chỉ phần nào đó hiểu cảm giác trên cả ngạc nhiên và bàng hoàng của hấn. Thực sự xin lỗi anh...em xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Điều Kiện

Gương mặt buồn của hấn cứ mãi bám lấy tôi (còn hơn bị quỷ ám), lúc tỉnh dậy đi dạo cho khuây khỏa. Đã 12h khuya, thành phố thật yên tĩnh, tôi do chưa muốn đụng mặt hấn nên trốn đi rất nhanh, quên cả nhìn lại phục trang. Mặc bộ pyjama caro màu hồng thêm đôi dép bông hình chú thỏ ngộ nghĩnh ra đường. Mặc kệ, bây giờ chắc cũng chẳng ai thấy đâu. ...chắc vậy... Thoảng chớp, tôi chẳng biết mình đang ở đâu

Đại khái là một con hẻm nhỏ khá tối. Có tiếng gì đó làm tôi phải chú ý, tuy không rõ nhưng phần nào đoán được là giọng nữ. Sử dụng hết khả năng của thính giác, tôi chạy đến chỗ phát ra tiếng động. Đến nơi, là một người đàn ông mặc đồ đen, bịt kín mặt. Kính hải nhất là từ đầu tới chân toàn máu. Chẳng lẽ đó chính là tên hung thủ mà tôi hằng tìm kiếm đấy sao? Còn đằng sau hấn hình như là cái bao tải siêu bự... Tất cả đã quá rõ ràng rồi! Tôi phải bắt cái tên sát nhân máu lạnh này ra ánh sáng. Khổ nỗi tên kia có vũ khí (phỏng đoán) còn tôi tay không, lại chỉ mới hồn phục sức lực. Thể mà vẫn gan lì ở lại, cũng phải thôi chạy bằng thừa, dễ bị tóm và mất sức nữa. Thà cứ chiến đấu trực diện có cơ may hơn!

"Nghe danh đã lâu bá tước Violet Abertora bây giờ gặp mặt. Quả là danh bất hư truyền. Người xinh đẹp, kiêu diễm và dũng cảm lạ lùng..."

"Đẹp mấy câu nịnh hót đó đi! Người là ai?"

Giọng cười vang lên làm tôi nổi cả da gà da vịt. Cái tên tâm thần phân liệt!!! Bảo khai tên lại lần ra cười!? Nhưng tôi đã lầm, hung thủ của hàng loạt vụ án kinh hải đó vút luôn tâm áo choàng đen cùng chiếc khăn che mặt. Bộ muốn cho thấy người bị giết nhìn rõ mặt mình trước khi chết hả???

Một lúc sau... tôi rớt cảm xuống đất... Thở thần thiên địa oiii! Tôi cứ tưởng tên sát thủ phải già trên 50 tuổi và biến thái lắm chứ? Ai ngờ được lại thấy thêm một hotboy nữa! Có điều: da trắng thật đó nhưng không thể so với hấn; Mặt baby cũng chẳng bằng hấn; cao! mà hấn cao hơn...

Nhìn chung là đẹp, và không bằng hấn!

Tôi đã cố không mắc chứng "khích tướng" trong chiến đấu (rút kinh nghiệm vụ Lamia) thể mà sự đòi ai mà ngờ được chứ... Chẳng là tính tôi thẳng thắn tới mức cực kì không cần thiết!!!

"Anh đây sẽ cho cung một cơ hội tuyệt vời! Về và làm vợ anh, cung sẽ sống. Còn không thì đi đường cũ với mấy con ả con bà trước đó"

Đến đây, tôi vỡ mộng! Người đẹp thể mà có vấn đề về thần kinh, uống quá, quá uống phí sức nước hương trời đi!!!

Thấy tôi chẳng nói, cứ đứng yên như tượng đá, biến thái sư huynh thể hiện sự chưa rửa của cả của mình

"Đừng có mà cao ngạo! Cô đừng tưởng có một con chó canh cửa thì an toàn nhé. Ông bà già cô không dạy bảo cách trả lời câu hỏi hả? hay toàn là đồ vô học với nhau cả?!"

(*Chú thích:

"Chó canh cửa" là chỉ Shiki

"Ông bà già" _ là chỉ bố mẹ)

Chợt máu huyết sôi lên, dù có si bám tôi cũng chẳng sao. Nhưng bố mẹ và hấn là những người bất khả xâm phạm

” Tên ôn dịch kia im miệng lại cho bà!!!! Cái dòng họ tổ tông nhà ngươi thì được cái đ*t gì chứ! Dám mắng cha mẹ và Shiki thì bổn tiểu thư cắt lưỡi rồi thiến mày luôn, tin không haaaaaa??? ”

Thế là cuộc chiến chính thức bắt đầu tại đây... Trái với tưởng tượng của tôi về vũ khí của BT* sư huynh [(*)= biến thái ấy]. Cứ ngỡ là thanh đại đao hay kiếm dài chục mét thì lại là ma thuật. Nhưng thứ này có tính sát thương gấp mấy vạn lần mọi loại vũ khí thường gặp (kể cả súng). Rồi tôi chỉ có thể tránh đòn. Chi tiết thế này: Sư huynh chỉ cần trở bàn tay là thứ ma thuật đen lại hiện ra, lúc ném mấy quả cầu ma thuật đó vào tôi thì có thêm cả tia lửa đỏ thẫm nữa. Tuy may mắn chưa bị trúng nhưng nhận xét là dính đòn chỉ có đường chết. Ví dụ minh họa: sư huynh bt đã làm hai bức tường dày ít nhất 2m đổ sập... nát vụn

Trong 36 kế: chuồn là thượng sách!!! Tôi vất chân lên cổ mà chạy. Bỗng một lực kéo lớn hơn lực chân giật phăng tôi nép vào một cái xó nào đấy. Tay của ai đó áp chặt vào miệng khiến tôi á khẩu tạm thời.

” Xem ra anh để lỏng tay chút là có thêm kẻ bám đuôi em, nhỉ? “ _ theo báo cáo thống kê chỉ có thể là giọng nói của hấn

Ngước mắt nhìn lên... Mẹ oiii cứu con vớiiiiiiii mặt hấn thật quá đáng đáng đáng sợ... t _ t...

” Shiki_senpai đây à? Thế mà em không nhận ra sớm... hi hi...hi... ”

*****Chính thức xưng anh anh, em em tại đây*****

” Violet đi đâu mà không nói cho anh biết vậy ta? ” lại cười nhưng sức uy hiếp bất người khác phải quỳ gối vì... sát khí tỏa ra nghi ngút tận trời xanh...

” Ch... chỉ l... là e...em đi... tản bộ...thôi hà...k...không c...có gì đ...đâu ” Tôi lí nhí trả lời, chỉ mong thấy tình cảnh rất chi là tội nghiệp của tôi mà hấn nuốt trôi con tức giận. Và câu hỏi của hấn làm tôi đứng hình

” Em và tên kia làm gì chưa? ”

” Ý...anh là g...gì...? ”

” Nếu em là anh thì cũng sẽ nghi ngờ vậy thôi! Giữa đêm khuya, một nam một nữ ở cùng nhau Mà có phải em đã ấy ấy hấn rồi quăng đi như rác? Chà trách hấn đuôi tìm em như điên! ”

Gật đầu với đồng suy luận logic của mình, hấn thậm chí còn chẳng thèm nhìn mặt tôi!!! Hấn đúng là đồ trời đánh thánh phật!!!! Tôi là thể loại người vậy sao???Quá đángggg!!!

Nhưng khi định phản biện lại thì đã bị sư huynh phát hiện. Rồi những đòn tấn công liên hoành nhắm thẳng vào tôi. Thân thủ hấn cao đến nỗi kéo được cả người tôi tránh đi. Không hiểu sao hấn lại kéo tôi trốn tiếp mà chưa động thủ?

” Anh rất tiếc nhưng giao ước của chúng ta vẫn chưa hoàn tất. Nên tạm thời anh không thể triển khai sức mạnh ”

” Vậy làm sao thì t có thể hoàn thành giao ước của chúng ta? ”

Những giây sau đó, tôi kinh ngạc đến mức hóa đá vì nhận được tin shock

” À... là...có thêm điều kiện... phải hôn nhau... Ý là anh và em... ”

Cái đó ngoài phạm vi sử lý rồi. Đó là nộ hôn đầu đời con gái người ta!!! Vô cùng thiên liêng, tôi từng thề chỉ trao tặng nó cho người tôi yêu bằng cả trái tim và người đó phải là chồng tương lai của tôi! Làm sao bây giờ đây???

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quấn Gĩa Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nộ Hôn Và Kí Ưc Đầu Tiên

Hiện tại, chúng tôi đang ở vườn sau dinh thự. Điều này hoàn toàn là CỐ Ý, CỐ Ý TOÀN TẬP!!! Hấn thừa biết tôi yêu quý khu vườn này thế nào mà??? Thế là muốn tôi chết vì bức tức.

“Rõ ràng là anh gây chuyện trước! Chúng ta giải quyết mọi chuyện ngay đây luôn đi!!! ”

” Đó cũng là điều anh muốn đề cập ”

” Giờ thì giải thích mọi điều mà anh còn giấu em về cái giao ước đáng ghét đó! Ngay là luôn!!! Thực thi! ” Cái này không phải tôi khó tính hay đa nghi. Nhưng hôm nay là nọ hôn, biết đâu ngày mai là ô hôn + sò mớ! rồi kế tiếp nữa là abc rồi xyz thì sao chứ? Thằng thần từ đâu vẫn là tốt nhất!

” Từ xa xưa, nghi lễ hô...à...kiss là bắt buộc. Có thể cần sự đồng thuận của cả hai, nhưng vẫn còn bắt buộc phải.... làm vậy...”

” ... ” Kê ra tôi không thể trách móc, nghi lễ quái dị này có từ xa xưa vốn chẳng thể chống lại. Tôi hiểu cho hấn nhưng ai hiểu cho tôi??? Tình cảm dành cho hấn có phải là tình yêu? Hay đơn thuần chỉ là tình bạn, sự yêu mến, biết ơn thôi? Đó là điều chưa thể giải đáp ngay! Cách tốt nhất: chiến đấu!!! Tôi phải hạ sư huynh biến thái trước rồi mới có thể bình tâm, suy nghĩ thật kĩ về quan hệ và tình cảm giữa tôi và hấn rồi cuộc là gì?

Không thể để khu vườn này bị tàn phá! Tôi quyết đấu với sư huynh ở sân trước. Chạy vào phòng lấy vũ khí, tôi thấy hấn buồn buồn nhưng vẫn tặng tôi nụ cười hiền

” Cần trọng nhé! Nhớ đừng bị thương, anh luôn ở cạnh em ”

” Uhm! Cảm ơn anh, Shiki! ”

Phá vỡ bầu không khí lãng mạn của tôi chẳng ai khác ngoài sư huynh. Do “Rada” chưa định vị được sư huynh là thể loại gì? Nên tạm thời cảm tạm thời cầm 5 khẩu súng ngắn khác nhau phòng thân. Hai khẩu đầu tiên không ăn thua, hai khẩu tiếp theo chung số phận, đến khẩu cuối cùng ... chính là noooooo!!! Kết luận: sát nhân bấy lâu tôi kiếm tìm là quý!!! Một con quý thực sự! Điều rất tiếc là mr. quý này KHÔNG HỀ THÂN THIỆN chút nào! Tuy những phát bắn của tôi có thể gây sát thương nhưng hình như chẳng thấm vào đâu so với sự hồi phục của sư huynh! Và mục tiêu của vô số quả cầu ma thuật đen kia đã từ tôi sang hấn!!!!

Giannnn! Vốn chẳng thể tấn công, nhằm vào hấn thì rõ là biến hấn thành bao cát! Quá xạo quyết rồi! Chúng tôi chẳng thể làm gì ngoài việc tránh né bão đòn. Khi né các đợt tấn công, thật không may gần hoa kim ngân đổ xuống, một trong các cột gỗ lớn bị sập và đè lên chân tôi. Sư huynh thấy vậy vô cùng hả hê. Đan chéo hai tay vào nhau, nguồn sức mạnh tăng lên dữ dội kéo theo đó tạo nên một quả cầu ma thuật cực lớn. Quả cầu đó ném tới chỗ tôi, bất lực không thể thoát ra, tôi đành chờ chết. Chỉ cách có tí nữa thôi... bỗng một bóng đen đứng trước tôi, thân quen lắm! Là hấn!!!

Chưa thể nhận ra mọi việc thì bùm...bùm...bùnnnnnn! Tiếng nổ làm tôi bàng hoàng! Hấn làm lá chắn cho tôi!!! Rồi thân thể cường tráng đó ngã vào lòng. Máu tuôn ra như xối, ướt đầm cả người tôi. Mi mắt mở ra một cách yếu ớt, tiếng thì thào nhỏ như chẳng có chút sức lực

” M...ma...may quá! E...em không s...sao rồi...thể là rất t...tốt! ”

Hấn lại nở nụ cười, lần này là nụ cười mãn nguyện! Luôn là vậy! Người duy nhất cười với tôi là hấn. V...và giờ s...sao đây? Hấn nhắm mắt lại mất rồi! Người duy nhất còn lại tôi yêu thương lại giống như những người khác. Rời xa tôi! Bỏ rơi tôi! Một mình như chiếc bóng lẻ loi, đơn chiếc. Không! Dù bầu trời kia có vỡ tan thì tôi cũng không cho phép hấn tan biến ngay ở đây, trong vòng tay này. Để hấn xuống đất, nhẹ nhàng đặt tay mình lên bờ vai rộng lớn kia, tôi cúi người xuống. Một cái chạm môi thôi! Đơn giản nhưng thuần khiết, đó_ thứ tôi tự nguyện dâng tặng. Không phải của cải, vật chất quý giá mà là tấm lòng, trái tim, tình thương cuối cùng của một người con gái có cuộc sống, quá khứ phủ đầy bi thương, cay đắng. Thầm lặng cầu nguyện ” Xin ông trời! Nếu đây sẽ là ngày cuối con sống thì chỉ mong sao người cho Shiki được sống. Mạng đời mạng, con bằng lòng và sẽ không hối hận! Còn nếu hấn không thể tỉnh dậy thì hãy lấy đi sự sống này ngay để con khỏi cô quạnh, được theo hấn... Con_ Violet Abertora cầu xin ông! ”

Rồi hấn tỉnh dậy, đưa tay ôm lấy gương mặt tôi

” Dù có ra sao đi nữa thì anh mãi yêu em! Lấy dòng họ Fullynia ra, xin hứa anh sẽ tạo ra những kí ức đầu tiên tuyệt đẹp và biến em trở thành người hạnh phúc nhất thế giới này! ”

Cột gỗ biến mất, chân trái tôi không còn bị đè ép nữa! Nhưng chẳng có cảm giác gì, máu vẫn chảy. Dựa lưng vào một bụi hoa cúc, hấn đi trả thù sư huynh rồi. Từng giọt nước mắt thỏa mãn tuôn ra, tôi đã hoàn thành ước muốn của mình rồi. Khép mí lại ” Cảm ơn đã giúp Shiki tỉnh lại, bây giờ con yên tâm ra đi! Tạm biệt người con trai em mến thương, chúc anh có cuộc sống tốt! Em đi rồi đừng buồn nhé, Violet sẽ để hình ảnh của anh ở trong con tim này! Khóa chặt lại, mãi vẫn nhớ về! Vĩnh biệt anh, em đi...”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Khởi Đầu

Tôi mơ, giấc mộng tuyệt đẹp! Tôi thấy hấn mặc một bộ áo quần như các hoàng tử trong truyện: lịch lãm, đẹp trai. Trên tay còn có bó hoa hồng đỏ _ loài hoa tôi thích nữa. Thấy được bóng dáng lấp ló quan sát của tôi, hấn tiến đến, một chân quỳ xuống và...ngỏ lời cầu hôn!!!!...chuyện gì đang diễn ra??? Tôi chẳng hiểu cái mô_tê gì hết!!! Rồi giấc mộng đó lại bị phá vỡ bởi một thứ âm thanh nào đó nhỏ lắm! Nhẹ nhàng lắm! Và thân thuộc vô cùng! Có

cảm giác tai tôi đỏ hồng lên, nóng hừng hực. Mở mắt ra đã thấy một căn phòng được trang trí khá bắt mắt nhưng cũng cực kì nhả nhặn và nữ tính. Hắn đứng cạnh chỗ tôi nằm, trang phục y hệt tôi qua. Hic chết rồi mà hình ảnh hắn vẫn bám lấy tôi, quả là âm hồn bất tán mà!

”À.... Cho tôi hỏi... đây là thiên đàng hay địa ngục thế...??? ”

” XUNG HỒ...!”

Dù đã chết thế mà hắn vẫn cứ bắt nạt tôi!!! Hic nếu không vì mắc on hắn về Lamia (hắn xử đẹp cô ta luôn rồi) thì giờ này tôi chẳng phải chịu đựng số phận xung anh anh, em em huhuhu TT

” V...vâng!!!...Ý...là...cho em hỏi đây là thiên đàng hay địa ngục thế...ạ...? ”

Vài phút sau đó, tôi dành cho sự tự kỷ của mình. Thứ nhất: thật sáng suốt khi tôi đã chết! Thứ hai: sao lúc còn sống, tôi không nhận ra hắn có siêu khả năng thay đổi mặt + tính khí đến độ khiến người đối diện ra đi vì nhồi máu cơ tim nhanh như cắt. Cũng may cho cái thân tôi, do có luyện tập khí công và chống shock đột ngột nên tạm thời chưa đến nỗi nào die theo cách trên!

Diễn tả: Đầu tiên

” Noi đây... ah!... ở đất nước này! nếu em không làm những điều vượt giới hạn chịu đựng của tôi thì nó sẽ là thiên đàng tuyệt diệu “ _ mặt hắn cười đáng yêu và thánh thiện khiếp luôn!!!

Sau 0.1s

” Còn nếu không thì tại đây là địa ngục trần gian đấy! “ _ xong hắn cười đều trông cực kì đángggggg sợ = =

Tôi hồn vía bay tán loạn cả không biết khi nào mới có thể bình tĩnh lại! May cũng nhờ câu nói tiếp theo đây

” Một điều nữa, em chưa chết được đâu! Ok? ”

Hả??? Thế là sao chứ!!! Cha mẹ ơi! Con không hiểu chút gì hết lunnnn!!!

” Rất đơn giản thôi, tôi qua sau khi anh đi xử tên quỷ ngục kia thì em hôn mê vì mất máu nhiều. Sau đó, kịp thời được cứu chữa nên còn sống, the end! ”

Hic thế cái số tôi lại phải sống thêm nữa á? Không chịu đâu!!!

” Em đã làm anh lần nữa lo lắng đấy! Cứ nghỉ ngơi cho khỏe, anh đi đây một chút ”

” Cứ đi! tự nhiên ” tôi ngoan ngoãn chào hắn. Đang thả trọng lượng của mình xuống giường thì một tờ giấy bay trước mặt tôi. Nhìn ra cửa sổ thì

” Đ...đo...đọc đi nhé ” xong hắn biến mất trong không trung

Nhưng thật là...hic...là thư này...không làm...tôi vui đi một chút...mà làm... tôi cực kỳ xấu hổ !!!

Nội dung như sau:

“Thân gửi Violet

Giao ước gắn kết chúng ta đã hoàn tất. Từ nay, anh sẽ bảo vệ em bằng chính sức mạnh của mình. Ở dinh thự cũng như bất kì nơi đâu, Quân gia Shiki Fullynia là chức vụ mới anh chọn để được sát cánh cùng em. Điều cuối cùng: Mong rằng nhận sự chấp thuận hoàn toàn! Anh đã làm giả hồ sơ, từ bây giờ em sẽ học tại trường Sun Garden với tên là Violet Sadderio (không cần phải che giấu họ nữa đâu). Chờ câu trả lời!

Tải bút anh iu: Shiki Fullynia ×××”

Trờiiiii! Ở đâu ra cho hắn cái quyền quyết định cuộc sống của rồi!!! Mà... nhắc đến... giao ước thì... là...cái kiss đầu tiên...tôi đã tặng hắn mất rồi... đành ngậm ngùi...tự làm tự chịu... < ***** 1 tuần sau***** Tôi đã có thể đi lại được bình thường tuy hắn đã làm sư huynh trọng thương nhưng không có nghĩa là các vụ án không diễn ra. Theo phỏng đoán phần nào làm tôi nghi ngờ, có một kẻ đứng đằng sau giật dây! Và theo " học " tại cái trường quỷ tha ma bắt Sun Garden cũng để tìm ra kẻ ở trong bóng tối đó. Có thể bạn thắc mắc vì sao tôi ghi chữ học trong ngoặc kép đúng chứ. Đơn giản là trong lớp tôi vừa đeo headphone vừa ngủ. Chẳng hề mảy may để ý những gì xung quanh. Giáo viên cũng chẳng nói gì, vì lớp tôi chọn là lớp cá biệt duy nhất của cả trường xong, hành động ngủ gật này cực kì bình thường. Thậm chí có vài thầy cô giáo còn động viên và cầu xin tôi ngủ nữa! Lý do đơn giản là tôi mà dậy thì trăm nghìn trò nghịch ngợm ùn ùn kéo đến. Có thêm tôi, lớp này sẽ giữ chặt cương vị « class bá đạo, vô nhân đạo nhất trường Sun Garden » đương nhiên bậc lãnh đạo cao quý, lợi hại là tôi đây. Quá VIP đi!!! Từ đây cuộc đời sống gió học đường của đại ca Violet bắt đầu. Mời các bạn đón đọc các chap sau!!! Rất xin lỗi vì tác giả ra chap mới quá chậm, thông cảm, thông cảm ^^

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quân Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đòi Là Sống Gió

Thật không ngờ tôi mới nghĩ có 28 ngày 1 đêm mà ngôi trường này lại có thể thay đổi nhiều đến vậy! Đầu tiên là đồng phục, trước kia tôi vô cùng hài lòng với chiếc váy xếp đen dài đến mắt cá chân và còn cả áo sơ mi trắng kín cổ nữa chứ! Bây giờ, thật..... KHÔNG.....THỂ CHỊU ĐỤNG.....NÓI!!!!..... Nữ sinh phải mặc váy caro đỏ quá ngắn (cách đầu gối tận 5 cm @@) đã thế vải của áo còn mỏng manh, trong trong... quá ưu đãi cho nam sinh trường này rồi! Nói thật có trường hợp một nhỏ lớp 10 mang chiếc áo dây luôn, kinh_khủng_khiếp chưa? >>

Chưa hết!!! Tôi đã đăng kí vào lớp cá biệt của trường, thế mà được phân luôn là lớp trưởng (không hề đồng ý nhé).

Ở những chap trước, tôi đã quên nhắc về trang phục ở Milange. Thế này cho dễ hiểu, tầng lớp cao quý hay thường dân đều tôn trọng cách ăn mặc theo cấp bậc. Nhìn chung là tương đương với nước Anh khoảng thế kỷ 19_20 (nữ váy liền, nhiều lớp, dài ít nhất cũng chạm mặt đất). Tôi lại là bá tước nên nhất định tuân thủ nguyên tắc trên.

Làm sao bây giờ???? Vô đầu bút tóc cũng chẳng nghĩ ra giải pháp nào ==

" Em có cần phải khổ sở vậy không? "

Hắn không thể đồng cảm với tôi chút à???

" Nè! Thật quá đáng!!! Thế anh có nghĩ ra giải pháp nào cho em không mà lại nhai hoài vậy >> "

Mặt hắn đen lại một hồi, chắc là vì tôi ăn nói cộc lốc quen rồi nên...không nghĩ hai chữ "lại nhai" đó hơi nghe Sau đó, hắn mới mở miệng

" Chỉ cần em viết thư thông báo cho các quý tộc lớn là được! "

Thôi đúng rồi! Thế mà tôi chẳng nhận ra sớm, lần này hết sức tử tế định cảm ơn thì hắn đã chạy đi mất. Bực mình quá!!!

*** **

Đến trước cổng trường, hít thở sâu, tôi chạy thẳng vào lớp. Tiến đến chỗ trống của bàn học, vốn chỉ định tự kỷ suốt quãng đời học vấn còn lại ai dè...

" Lâu rồi chưa gặp! honey <3 "

C...cái g...giọng hơi bị thô...n th...uộc của sư huynh!!

" L...lâ...lâu n...ngày thật! Ch...ào "

Thôi xong đời chị này! Sao hắn không thủ tiêu tên siêu biến thái này đi!!! Để sư huynh kịp hồi phục, lại khỏe mạnh thế này thì tôi chỉ còn đường xuống địa ngục...phủ phàng quá... đi!!!!

" Xem ra Bá tước càng ngày càng xinh nhỉ? "

Tên này muốn gây chuyện đây mà. Tôi chẳng đời nào muốn để lộ danh tính ra đâu nhé

" Đừng có giả bộ ngây thơ nữa! Ta chịu đủ rồi, ngươi muốn gì nói ra nhanh "

" Ái chà... Xem ra em vẫn nóng tính như thuở nào. Được rồi thứ tôi muốn vô cùng đơn giản: Đừng bao giờ nhúng tay vào vụ án hoặc em phải hứng chịu toàn bộ con thịnh nộ của quý thần! "

*** Thêm một bạn xưng " anh " ***

" Xin lỗi ta không làm được! Vậy chúng "mình" cùng chiến đấu và cùng cực xem Ai sẽ phải chết trước? " *cười mặt lạnh*

" Tùy tâm thôi! Em không nhận thành ý của tôi về sau sẽ hối hận vô cùng đấy. "

" Violet ta không biết đến hối hận, chỉ biết xử, chém, giết thôi, ok? "

Sư huynh nhếch môi, chậm rãi bước đi (chắc biết trước câu trả lời của tôi nhưng vẫn kiếm chuyện hỏi han đấy). Cuối cùng..... đến cửa lớp... quay mặt về phía tôi... nhe răng cười...

" Tạm biệt honey <3 <3 Gặp lại sau nha! Moamoa chụt chụt... "

Phụtttttt... sax... tôi đến không sống nổi với sư huynh mất!

Cả buổi có phần đỡ hơn những đứa trong lớp là chỉ nằm trên bàn, tai đeo headphone và... ngủ... Zzzz (tụi tiểu quỷ kia tìm trò chọc phá, gây sự chú ý). Đang ngủ rất rất ngon giấc thì

"Này nhỏ ngốc kia, dậy ngay!!! "_ giọng nói cực kỳ kiêu ngạo a

Ngước lên nhìn đã thấy luôn cái bản mặt khó ưa của một bà cô nào đó. Mới cấp ba mà makeup như mấy cụ già. Mặt toàn là phấn và phấn, đã vậy ăn mặc còn hở hang như không có tiền mua vải hay sao ấy.

"Cụ... í nhảm... bạn cần gì chẳng? "

Dù tôi vô cùng thân thiện nhưng hình như cụ già này chẳng chịu nhận thành ý chân thành thì phải!

"Còn giả vờ ngây thơ! Hừ! Chị nói cho mà biết: mau mau tránh xa anh Eris và Hoàng tử hoa hồng ra, rõ chưa? Nếu còn cố chấp thì coi chừng đó "

"Bực rồi nhá! Tôi không quen biết gì hết mà cô đòi tôi tránh xa á? Eris gì gì đó thì được nhưng còn Shi...uh...Hoàng tử hoa hồng thì tuyệt đối không "

"Con nhỏ hỗn láo này! Mà muốn chết hả? "

"Cô dám làm gì tôi nào? " thách thức

"Mày....."

Thật không ngờ, cô ta giờ tay định tát tôi! Do còn mơ ngủ nên tôi chưa kịp phản ứng ==

May thay, một cánh tay cầm lấy tay cô ta ngăn lại. Được cứu rồi!! Yahoo! Vui quá đi thôi ^^ Và như mọi lần lại là hấn __

Tia cho toàn thể mọi người một ánh nhìn lạnh ngắt trộn lẫn giận dữ (đương nhiên là trừ tôi ra). Thế là ai nấy đứng hình vì quá sợ... Còn hấn vẫn mặt lạnh như tiền tuyên bố

"Hôm nay là lần đầu, tôi tha nhưng nếu còn có lần sau ai dám đụng vào Violet nữa thì tôi tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng thế này đâu! "

Xong... hấn nắm tay tôi kéo đi...

Thật đáng ghét lại có đứa lớp khác quay video tung lên mạng và trang web học sinh của trường cảnh hấn uy hiếp mọi người và đứng ra bảo vệ tôi. Tựa đề video là: "Hoàng tử hoa hồng bảo vệ hôn phu của mình! " Hic tôi đang điều trị tâm lý vì quá shock đây...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ghét

Suốt cả tuần nay, tôi không dám ló mặt đến lớp. Xui xẻo thay! Hôm nay là buổi đăng ký tham gia câu lạc bộ cho toàn bộ học sinh. Tôi! Lớp trưởng gương mẫu phải có mặt để chủ trì buổi họp lớp trịnh trọng này. Nhưng bây giờ tôi đến trường thì bằng với việc tự sát!!! Đầu tiên, hơn chục nữ sinh cầm gậy đuổi theo tôi, sau đó tất cả mấy bà chị ở khối lớn hơn đến uy hiếp định cho tôi thêm một trận. Hic cái số phận của tôi sao mà khổ vậy? TT Quyết định cuối cùng của tôi là đợi đầy đủ các fan girl vào lớp thì mới dám đi vào. Vậy mà “người tính không bằng trời tính” chỉ cần đi hết các cầu thang nữa là đến lớp thôi biến cố bất ngờ xảy ra. Cái cậu Eris từ đâu nhảy ra chặn đường tôi

”Nếu chưa trả lời câu hỏi của tôi thì em không thể đến lớp ”

”Ồ... bây giờ tôi đang rất bận và phải đến lớp ngay! Lần sau tôi sẽ trả lời câu hỏi của cậu nha ^^ ”

”Không! nếu em không trả lời thì đừng mong thoát khỏi anh ”

Tôi thực sự đã dụi dằm và thể hiện vô vàng thành ý của mình rồi, thế mà cậu ta dám nói như vậy sao??? Theo cách hành xử tự nhiên của tôi thì phải thưởng cho cái gương mặt đáng yêu kia vài đấm mới được! Chẳng lẽ cậu ta bị mù hay sao mà không thấy?!

”Cậu nhanh tránh đường ”

”Không ”

Thật là cái đồ cứng đầu! Tôi điên lên mất thôi >< Đi đến hướng giải quyết cuối cùng một cái nhanh chóng, tôi " Nếu cậu cứ cản đường tôi đến lớp thì tôi đành phải sử dụng vũ lực đây " " Em tưởng mình sẽ chiến thắng tôi sao!? Xin tự giới thiệu, tôi có huyền đai Judo đây! " Tôi :)) TT @@ >< '(((Huhu Làm sao mà tôi biết được hán có huyền đai cơ chứ! Dùng vũ lực có khi tôi "thân tàn ma dại" mất. Nhưng " Ôhôô cứ cho là cậu có huyền đai Judo đi nữa thì tôi cũng có huyền đai Karate mà! Ai sợ ả? Hừ " Đáp trả sự kiêu khích của tôi là thể đứng ở mức độ "chào hỏi" của bộ môn võ thuật Judo. Tôi cũng khởi động, khi cả hai định đánh trực diện bỗng từ đâu cả trăm fan girl ào ạt như con lốc tiến đến. Nhanh chân, tôi chạy «bán mạng» vào lớp!!! Đóng cửa ra vào một cách cầu thả, vừa mới hướng tầm mắt quan sát qua một vòng lớp, tôi đã nhận được hơn chục đôi mắt toé lửa từ tứ phía @@ Đáng kể nhất là ánh nhìn đầy sát khí của cô giáo chủ nhiệm, ơ tôi có làm gì không phải đâu mà bị đối xử như tù nhân thế này?????? An tọa trên chiếc ghế thân yêu, nhờ bạn tốt bụng ngồi ở phía trên bàn tôi giải thích " Chắc cậu chưa biết, cô giáo chủ nhiệm lớp này bày đủ trò để lấy lòng Hoàng tử hoa hồng! Nhưng ngay cả một chút lay động nhỏ nhoi cũng chẳng thấy. Nay ai cũng biết cậu và Hoàng tử hoa hồng là tình nhân, không thể không khiến cô điên tiết được. Còn mọi người nhiều nhất là nữ đều ghen tị với cậu nên tỏ vẻ thế đấy! ... " Tôi đã hiểu ra nhiều chuyện, hơi buồn cho số phận của bản thân = = xót xa, lo lắng cho những ngày sắp đến,... Nhưng trên tất cả tôi là người vô cùng lạc quan ^^ nên sẽ tiếp tục "Đạp lên dư luận mà sống" quyết tâm nhất định sẽ thành công!!! Nhiệt huyết tuổi trẻ trong tuổi bùng lên cao trào :33 Violet!!! Cố gắng hết sức!!! >>

*****End*****

* P/s: Mong các bạn thông cảm vì tác giả rất không hiểu biết nhiều về võ thuật (nói trắng ra là “mù võ” @@) nên vài chi tiết trong truyện về các thể võ hay chiêu thức,... có thể có sai sót! Hãy vui lòng bỏ qua hay góp ý cho tác giả bằng cách comment ^^ *

Thanks for reading <3

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vết Nứt Lộ Diện

Sau một tràn phát biểu dài dòng văn tự, cô chủ nhiệm bảo tôi điều hành buổi sinh hoạt rồi đứng trước cửa lớp tuyên bố

" Chúng ta có thêm một học sinh mới! Nam sinh này chuyển vào lớp ta, hãy giúp đỡ bạn ấy,... "

Sau đó «nam sinh thanh lịch» này bước vào... Tôi miệng chữ O mắt chữ A ngỡ ngàng, ngạc nhiên vô đôi

" Bạn ấy tên là Shiki Garmin " _ cô nói thêm

Ôi trời đất ơi! Hần chuyển lớp? Mà không buồn thông báo cho tôi một tiếng? @@ Điều bức súc hơn nữa là cô lại xếp hán ngồi cạnh tôi 0o0 Cảm thấy bức mình hết sức >"<

" Hôm nay, mọi người hãy đăng ký câu lạc bộ mà mình muốn tham gia. Một số hội trường của các câu lạc bộ thì đã được chọn trước nên có thắc mắc gì cứ tự nhiên đặt câu hỏi nhé! "

Sau một hồi đọc sơ qua các đơn đăng ký, mặt tôi nhăn nhó với cái đơn của hán

" À Shiki Garmin trong đơn của cậu ghi là: «Tôi sẽ thành lập club» là sao hả? "

" Nghĩa là tôi sẽ tự mình thành lập một club và đương nhiên sẽ đảm nhiệm chức vụ: HỘI TRƯỞNG "

Gì chứ??? Hán muốn làm loạn à!? Hay là muốn tôi làm thêm việc đây?

" Chuyện này tùy cá nhân cậu, tôi không đưa ra ý kiến! Mong cậu có được sự đồng ý của hiệu trưởng "

" Nhắc mới nhớ! ngay bây giờ cô với tôi đến gặp thầy hiệu trưởng, không ý kiến ok? "

Máu bá đạo trong người hán hình như chỉ bộc phát với một mình tôi thì phải = = Kết thúc lời nói,nhanh như gió hán nắm tay tôi rồi lôi đi. Chưa có cơ hội từ chối thì tôi và hán đã đứng trước cửa phòng hiệu trưởng @@ Cũng không mấy ngạc nhiên vì hán là vampire mà.

Cảm nhận đầu tiên của tôi là về căn phòng này là hai từ «kì lạ». Không hề có cửa sổ, bao quanh tôi là 4 bức tường dày đặc. Hơn nữa cái ông hiệu trưởng là đàn ông mà lại có mái tóc vàng óng đẹp ời là đẹp luôn. Hic nếu so sánh thì tôi rất là gato với mái tóc ấy __ Khi ông ta ngẩng mặt lên, tôi đã chết lặng một hồi! Bạn thử nghĩ xem mọi người bảo là thầy hiệu trưởng đã 80 tuổi nhưng trước mắt tôi là ai đây!? Nước da không tí vết, mắt xanh lá, gương mặt thanh tú,... trông như là đứa con nít thì chuẩn xác hơn.

" À...ờ... có thật nhóc là hiệu trưởng không vậy? "

Vừa nói xong, cái người tóc vàng ngồi kia bật cười nhìn rất là đều a!

" Violet! Cận thận lời nói " _ hấn nhắc tôi

" Nhưng chắc chắn nhóc kia không thể là hiệu trưởng được! 80 tuổi lận đó!!! Hoặc là... "

Không hện mà cả hai đều hỏi tôi

" Hoặc là gì? "

" Hiệu trưởng trường này cũng là vampire! "

Gương mặt hấn biến sắc hấn, đưa ra trước mặt tôi một cái gương, nhìn vào trong tôi thấy... Gương mặt mình thật đáng sợ!!! Sát khí tỏa ra ngùn ngụt từ khi tôi nói từ «vampire»

" Dễ hiểu thôi! Cha mẹ tôi là do vampire sát hại, tôi hận các người đến tận xương tủy, chỉ muốn tiêu diệt hết dòng tộc vampire. Nếu không có cái giao ước quái quỷ với tên Shiki dở hơi này thì tôi đã không nói chuyện nhả nhặn thế này đâu! " _ trịnh trọng tuyên bố

Tiếng thở dài sù sù từ hấn và điệu cười ngày càng đều hơn từ thằng nhóc tóc vàng kia tỏa ra.

" Vào việc chính đây! "

Thằng nhóc tí ngạo mạn kia nói và xoay bàn tay, lập tức tôi bị dịch chuyển tới chỗ bàn hiệu trưởng. Theo quán tính tôi trong 3s rút súng nhắm vào cổ tên nhóc, định bóp cò thì tiếng hấn hét vang lên

" Đừng Violet!!! Anh xin em dừng lại đi! "

Tự dưng tôi lại rút súng về, nhảy ra khỏi chỗ bàn hiệu trưởng một cách cộc cằn, miệng vẫn không thôi nguyên rửa tên nhóc hỗn láo đó >0<

" Bá tước tiểu thư làm tôi cảm thấy cực kỳ thú vị đấy! 108 năm rồi chẳng có ai dám rút súng chứ đừng nói là bắn vào tôi. Nếu Fullynia không ngăn cản thì chắc người đã bắn đúng không? "

" Đúng thế!!! Nhóc hãy cảm ơn trời vì tâm trạng của chị chưa đến nỗi tồi tệ, không thì... cẩn thận cái cổ trắng xinh của nhóc đấy >< lần sau chẳng như hôm nay đâu "

Ồ nhưng mà khi suy ngẫm lại 108 năm chẳng lẽ nhóc kia U800 rồi? @@

" Chính xác!!! Năm nay tôi vừa tròn tám trăm tuổi ^3^ " _ nhóc tuyên bố

Trời ơi! Sống gì mà dai dũ vậy trời ==

" Thôi tôi chẳng cần quan tâm nhiều chuyện bao đồng! Vào vấn đề chính đây, việc thành lập club mới tôi không quan tâm nhưng lại có thắc mắc cần được giải đáp đây!!! "

" Nói xem "

" Giải thích rõ ràng việc thành lập hai học viện song song, tình hình một trăm teen vampire chuyển đến đây trong đêm mai và việc vào dịp lễ quan trọng sắp đến sẽ bầu tôi làm sao đó!!!!!! "

" Eo ơi! Tốc độ nắm bắt thông tin quả là hơn người. Dự định của tôi đã được biết rồi sao!? Thật ra là định thành lập hai học viện song song, ban ngày gọi là Sunshine, dành cho học sinh bình thường. Còn ban đêm gọi là Midnight, dành cho các học sinh vampire và... "

Nhóc tóc vàng chưa dứt lời thì tôi đã nói luôn phần còn lại

" Và việc Violet làm sao đó là để kiểm soát một số các vampire vẫn tiếp tục sử dụng máu người thay vì dùng máu sinh học! "

" Wow không hổ danh là con gái độc nhất của nhà Abertora!!! Quá là thông minh, nhạy bén! "

" Chưa hết, nhóc gọi chị đến đây là muốn nhờ vào gia thế áp đảo dòng họ Abertora mà thông qua việc kiểm tra hệ thống giáo dục khắc khe gần kề, đúng chứ? "

Về mặt con nít kia thoáng ngạc nhiên nhưng ngay lập tức khuôn miệng cong lên tạo thành một nụ cười rất chi là đều, max: đều luôn a!!! Hôm nay là một ngày lạ lùng nữa bởi vì hấn ít nói hơn hấn __ Sao tôi lại rơi vào nhiều tình huống éo le thế chứ TT^TT Ồ nhưng tôi cũng từ chối được mà !? Trời đất quỷ thần oiiii, hôm nay đầu óc tôi bị cái gì rồi? Điều tất nhiên như vậy lại không nghĩ ra >"<

" Nếu bá tước đồng ý, tôi rất vui khi tặng cho người một món quà đặc biệt :3 "

" Là gì? "

" Huyết ngọc "

"Đồng ý!!! Mọi chuyện sẽ được sắp xếp ổn thỏa, đưa tôi huyết ngọc "

Từ bàn tay của thằng nhóc tỏa ra thứ ánh sáng đỏ tươi tuyệt mỹ của huyết ngọc. Tôi đến trước bàn nhanh tay lấy viên ngọc, giọng nói nhỏ nhưng đủ cho tôi nghe được vọng đến

" Tên đó vẫn là duy nhất trong lòng cô sao? Hi sinh nhiều như thế cô chẳng được chút lợi lộc nào, sao vẫn làm? "

" Vì yêu "

Mặt nhóc đỏ thộn ra một cục, thở dài thiếu não " Haizz' ". Tôi không nói gì thêm, đi ra cửa, liếc nhìn hắn với ánh mắt có lỗi rồi bước đi. Đến trước cửa thì tên nhóc đó lên tiếng nhắc nhở

" Hãy nhớ họ tên bá tước hiện tại là: Violet Sadderio "

" Tôi biết "

Trong lòng tôi có linh cảm những ngày tháng tới sẽ phủ một màu đen tối.

***** ●●● *****

P/s: Chào các bạn ^3^ Kết thúc chap 20 này, mình quyết định sẽ đổi ngôi xưng để dễ dàng kể lại quá khứ của Violet, nhận xét khách quan và chính xác (người ta thường nói chỉ người ngoài cuộc mới có cái nhìn đúng đắn nhất ;3). Rất hi vọng diễn đạt được trôi chảy và được ủng hộ nồng nhiệt :P Mong các bạn đọc sẽ tiếp tục ủng hộ và thích cách viết mới của mình

LOVE <3

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quấn Giã Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tình Yêu Cấm Kị

Sau khi đi ra khỏi trường, cô chạy ngay về dinh thự và liên lạc với một người bí mật. Cũng vào thời điểm đó cuộc trò chuyện giữa hắn và nhóc hiệu trưởng bắt đầu

" Ngài đã biết chuyện ấy chưa? Thưa Fullynia_sama "

" Rồi!!! Về tên Black Abertora đó hả? "

" Ngài thật là khó hiểu! Rõ ràng biết kẻ đó là "chương ngại vật" lớn nhất thế mà còn điềm tĩnh ở đây là thế nào __? "

" Im đi! Chuyện của ta không cần ngại lo, việc các vampire nhập học lần này mà bất thành thì cần thân cái mạng của ngại đấy!!! "

" Haizzz Cái số tôi = _ = Nhưng nếu chuyện tình cảm rắc rối kia không kết quả, hãy cho tôi một cơ hội nhé! Để tôi được bên cậu, giúp cậu thỏa mãn nhá ^x^ "

Hắn "đỏ mặt tía tai" tưởng tượng như núi lửa sắp sủi phun trào dữ dội

" Ngươi!!!! Còn ăn nói như thế.... đừng trách ta mạnh tay... >>"<... "

(Shiki hiện đang cảm thấy max:tức+điên)

Ngược lại với tình trạng tệ hại kia nhóc tóc vàng vui vẻ, sung sướng hơn nhất được vàng nguyên chất, nguyên khối (ai mua không bán cho mại zô mại zô :33)

" Rin nè ngại về Vam quốc lấy cho ta quyền sách đi "

" Ở sách gì ạ? "

Hắn trợn mắt, sát khí ngút trời tỏa ra uy lực ghê ghớm

" Hề hề, bye ngài tôi đi lấy sách đây "

Xong, anh chàng tóc vàng hoe, mặt baby kia biến mất hút vì bị một phen khiếp đảm @@

*** Theo hồi ức của Violet kể lại ***

Ngược dòng thời gian, trôi về quá khứ, phu nhân nhà Abertora danh giá có hai người con. Đứa con trai đầu lòng lấy tên là Black Abertora và đứa con thứ hai là nữ lấy tên Violet Abertora.

*** **

Từ thuở nhỏ, cô đã rất hạnh phúc khi có một người anh trai xuất chúng như vậy. Mười bốn tuổi là trưởng phòng kế hoạch công ty của dòng họ, lên mười sáu thì nhận chức phó tổng giám đốc. Tài năng hơn người của anh trai làm cô tự hào lắm! Cô lấy anh trai mình là mục tiêu để phấn đấu. Điều trái ngang là cô chưa từng được tiếp xúc với thế giới bên ngoài (chỉ khi tròn mười sáu cô mới khám phá thế giới cùng Shiki) Sau khi cha mẹ mất, tâm trí của cô lại càng hụt hẫng, tuyệt vọng đó là lúc cô xem Black là tất cả cuộc đời của mình. Dùng tất cả sự cố gắng, cô trở nên mạnh mẽ hơn để giúp anh. Nhưng dần dần Violet cũng hiểu được tình cảm dành cho anh chính là tình yêu nam nữ chứ không đơn giản là tình anh em.

Chẳng ai khác, chính cô rất hiểu tình đơn phương dành cho anh không được chấp nhận. Một khi đã công khai thì danh tiếng cũng như sự trọng vọng đối với anh sẽ tan biến nên cô chọn cách im lặng. Từ sau vụ thảm sát kinh hoàng ấy, anh càng lạnh lùng đến nỗi làm cô nghĩ rằng anh không thể nào cười thêm lần nữa suốt quãng đời còn lại. Thời gian vẫn cứ trôi qua, năm cô mười lăm anh giao công việc lại cho cô và nói phải thực hiện việc tìm huyết ngọc. Do cái tính ngày ngố, ngơ ngơ nên mọi việc cô làm đều được đồn thổi lan rộng dù thành công hay thất bại. Thế là mọi người dần lãng quên sự tồn tại của anh theo năm tháng.

Hiện anh đang ở dinh thự mùa đông, cô muốn đưa huyết ngọc cho anh. Vấn đề dù có khó đến đâu cũng có thể giải quyết! Chỉ cần có thể giúp ước muốn của anh thành hiện thực, cô đã mãn nguyện lắm rồi!!! Hít thở thật sâu, bước từng bước đến gian phòng mà trước đây gia đình hạnh phúc của cô làm phòng sinh hoạt mỗi đêm.

" Uh... Anh hai em vào được chứ? "

" Được "

Là dáng hình đó, người con trai đó hướng mắt đến cô.

" Chào anh, Black! Em hi vọng anh sẽ nhận huyết ngọc "

" Đến gần đây "

Cô thực đang rất lo lắng, băng khoảng, anh chưa từng bảo cô tiến lại gần. Anh luôn buộc cô phải giữ khoảng cách cơ mà? Dù vậy, được gần anh thêm một chút làm cô rất vui. Từng bước từng bước chân dè dặt, cô đã đứng cách anh một cánh tay ,điều này còn trên cả tuyệt vời.

" Bước gần chút nữa "

" Nhưng nếu... vậy em sẽ đứng gần người anh mất ... "

" Bước!!! "

Cô nghe lời và tiến lại gần hơn. Lúc này cơ thể cô đã ở sát với anh. Trong khi cô lúng túng như gà mắc tóc thì hành động của anh lại càng bí hiểm. Anh vươn đôi tay rộng lớn ôm cô lại.

Xấu hổ quaaaaá!!! /(0)^(0)\

" A... anh h...hai s...sao lại... "

" Giữ thế thêm chút nữa "

Cô như chú cún con ngoan ngoãn nghe lại lời. Ui chao! Cái cảm giác được anh ôm ấp thật không thể nào diễn tả nổi. Nó làm trái tim cô ấm áp đến lạ. Sau đó, anh buông cô ra

" Tôi và tên đó, ai làm em hạnh phúc hơn? "

" Ồ... ý... là... anh và Shiki... sao "

" Đúng!!! "

" Sao hôm nay anh hai lạ thế? Toàn...hỏi những câu.... kì quặc không à "

" Em chán tôi rồi? "

" An...anh... em không hề chán... nhưng thực không hiểu sự tình... "

Gương mặt anh vẫn lạnh như băng một chút cảm xúc cũng chẳng có

" Tôi đã biết việc em lập giao ước với tên đó. Chuyện nọ hôn đầu của em là của ai tôi cũng biết nốt! "

Mặt cô xanh như tàu lá, không thể tin nổi anh ở xa mà biết tin tức nhanh như vậy

" A...uh... Đúng... chuyện là vậy... Em hi vọng anh nhận lấy huyết ngọc "

Nói rồi cô đặt viên ngọc vào lòng bàn tay anh. Xong cô chạy nhanh ra khỏi dinh thự (Lòng khôn người suy nghĩ nhưng mặt vẫn đỏ như trái cà chua chín /@_@*** Ngượng chết mất)

Vừa chạy đến cửa phòng ngủ thì một cái bóng đỏ lướt qua. Từ khí phát ra dày đặc khiến cô cảm thấy ngạt thở. Chuyện gì nữa đây?

***** End Chap*****

P/s: Các bạn thấy cách viết như trên có được không? Mình cảm thấy chưa hài lòng lắm! ;((Cho mình xin ý kiến với!!! Đừng ngại comment, các góp ý của đọc giả sẽ làm mình tiến bộ hơn ^^ và thôi băng khoảng :3

(Hiện đang đấu tranh tâm lý dữ dội vì ngôi kẻ TT^TT giúp mình nhé mọi người :)) >V<)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quân Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tiếng Khóc Trong Mưa

Phản xạ bây giờ phát huy tác dụng vô cùng lớn trong trường hợp của cô. Nhẹ nhàng di chuyển cơ thể tạo nên một tư thế phòng thủ đơn giản mà hữu dụng, vừa có thể trách đòn vừa có thể tấn công đa phía.

" Mau xuất hiện!!! "

Ngay lập tức, trước mặt cô là kẻ đột nhập khả nghi kia. Cô bị đơ! Hoàn toàn đơ như tượng đá!!! Ó_Ò

" Ng...ngươi là là ái nam ái nữ hả? "

Không hề tỏ ra tức giận, ngược lại còn hớn hờ hỏi kĩ lại cô

" Nhóc thấy ta giống mỹ nữ lắm đúng không? " :3

" A...a...à... Ta thấy ngươi giống... tên biến thái có vấn đề về thần kinh hơn! " _.

" Cái gì!!!! Nhóc hồn láo này!!! Dám nói điều gây ảnh hưởng đến sắc đẹp người khác thế hả!?? ">"<

"....."

Hình như cô gặp phải người điên, đã xấu còn không biết phản đầu nữa =_=

" Tóm lại ngươi là ai? Sao xông vào nhà ta "

Lúc này người kia trưng ra cái dáng sang chảnh nhất của mình: Chinh lại cái áo lông thú màu đen lại. Tay phải hất nhẹ lọn tóc trước ngực, tay trái chống vào hông, giương cái giọng "không sợ trời không sợ đất" ra

" Hứ!!! Ta tên David William, cứ gọi ta là William nha nhóc! Còn về thân phận thì nhóc cũng nên biết, ta là tình nhân của Shiki_sama. Cô thông minh thì tránh xa anh Shiki ra!!! Đừng có làm mất thời gian và cản đường tôi, rõ chưa? "

" Ngươi dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta chứ? "

Tên kia thờ dài và nói

" Vậy buộc ta phải nói ra rồi! Nghe kĩ đây: Nhóc vừa lùn vừa xấu!!! Chiều cao ba mét bẻ đôi là nhiều, đã thế con gái gì đây mà dữ dằn như bà chẳng! Tóc bù xù, nhọt nhọt, style cũng chẳng ra sao. Bây giờ, có ai còn mặc váy dài ngoằn ngoèo, rườm rà thế chứ!? Ít nhất váy dài chưa chạm đến đầu gối thì tạm thời chấp nhận được! Chưa hết, ngày nào cũng công với việc đến đi chơi với anh Shiki còn chẳng có một ngày!!! Quá tệ rồi! Nhóc còn không một lần nói "em yêu anh" nữa là!? Tốt nhất nên từ bỏ đi, anh Shiki sắp cưới Nara con gái tộc Laser quyền quý. Ta không ở đây nói với nhóc nữa!!! Phải đi tranh giành với Nara đã! Hiểu lời ta nói thì từ bỏ đi nghe churaaaaa? "

Xong tên điên đó biến mất trong không khí như chưa từng xuất hiện trước đó. Nhưng những lời nói ban nãy như lưỡi dao đâm xuyên qua tim cô. Hẳn sắp kết hôn ư? Đáng nhẽ cô phải vui chứ!? Sao trong lòng lại cảm thấy đau đớn đến thế? Hẳn_ người duy nhất khiến cô cảm thấy hạnh phúc, lại như những người trước kia, rồi bỏ cô đi như thế! Thật không công bằng!!! Khi cô sắp quên được anh hai thì anh lại xuất hiện rồi ôm cô, còn khi cô sắp yêu hẳn thì hẳn lại vứt bỏ cô? Rốt cuộc cả đời này cô chẳng thể níu giữ ai, chẳng thể có ai ở cạnh mãi mãi. Cảm thấy toàn bộ sức lực bị rút cạn, khụy xuống sàn đá lạnh lẽo. " Hahaha!!! " cô bật cười như điên như dại, cô cười nhưng khóe mắt rung rung. Cô không nghĩ ngợi gì nữa chạy bán mạng ra khỏi dinh thự, rồi cô cứ chạy thẳng chạy mãi chạy mãi chẳng có điểm dừng chân. Trời đã tối, bây giờ chắc đã là nửa đêm, cô đã cạn sức nên tiếp tục đi bộ về phía trước. Có nơi nào dành cho cô? Không chẳng có nơi nào hết!? Chỉ có một mình cô và bóng đêm, cô bật khóc, gào lên thảm thiết. Trời đổ mưa trong đêm tối, lạnh đến tê cóng. " Ông trời ơi!!! Ngay cả ông cũng không để tôi khóc sao??? Ông ác lắm!!! Tôi còn gì để ông cướp đi nữa không hả??? Trả lời tôi đi!!!!? " Cô vẫn gào khóc, nước mưa hòa lẫn với nước mắt mang phong vị lạnh lẽo, cay đắng. Chỉ có thể nghe thấy tiếng cô khóc trong mưa, cả thân thể nhỏ bé ấy hòa lẫn với vô vàng giọt mưa trắng xóa tiếp tục ào ạt đổ xuống. Cô lại ngã nhưng lần này là do quá đau lòng.

Một bóng dáng thân thuộc đến trước mặt cô, ngồi xuống đất

" Violet nhìn đi nhé, anh biết em ngoan mà chưa từng cãi lời anh "

Ngẩng đầu lên, là gương mặt của anh nhưng nó không lạnh như thường ngày bây giờ anh tươi cười với cô. Thái độ ôn nhu, giọng nói ấm áp

" Anh hai... ơi! ... Có thật là anh không? "

" Đưa em ngồi đây! Là anh đây!!! Black của em đây "

Cô gào thét lớn hơn, ngã người vào lòng anh. Anh ôm cô lại, trong vòng tay này ấm áp chứa chan niềm tin. Cô tin anh là chỗ dựa vững chắc cho cô

" Sao anh biết em ở đây? "

" Anh đã theo em từ lúc em chạy đi. Em đừng khóc nữa, anh không cho em khóc vì tên Shiki đó "

" Em.... không hoàn toàn khóc... vì Shiki "

" Vậy nói cho anh lý do em khóc đi! "

" Bởi vì em...em tủi thân! Từ khi bố mẹ mất, anh cũng bỏ em đi, em sống với dì Anna. Mỗi ngày, đi đều đi, nhiều nhất một tháng một lần đi ở nhà. Tối nào nằm, em chẳng thể nào ngủ được, c...cứ có cảm giác ai đó s...sẽ giết mình. Mỗi lúc như vậy, em chỉ ước có anh dỗ dành em, n...nói là bố mẹ luôn ở bên bảo vệ em! Chỉ ư...ước là đi ở nhà, ở đầu giường canh giấc ngủ cho em.. Sự thật là...là sau cái ngày đó, e...em không có đêm nào ngon giấc, nằm ngủ là cái h...hình ảnh bố mẹ bị giết hiện ra. E...em thật sự rất rất sợ!!! Anh ơi!!! "

" Ngoan nào, theo anh về cứ thế này em bị cảm lạnh mất! Sau này, dù có thế nào, anh cũng sẽ bù đắp những tổn thất cho em! Tin anh nhé!!! "

" U...uhm "

Rồi cô ngất đi trong vòng tay anh. Cô đã quá mệt mỏi với thế giới này rồi! Tiếp theo, cô còn phải đối mặt với cái gì nữa đây!? Thật không dám nghĩ đến! Chỉ biết cô sẽ cố gắng hưởng chút hạnh phúc ngọt ngào đến khi nào không thể nữa thì cô... sẽ buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Phương Hường

Cô tỉnh dậy trong một nơi hoàn toàn xa lạ. Căn phòng được thiết kế toàn một màu đen, chỉ có khung cửa sổ duy nhất mang tông màu xanh dương nhẹ nhàng. Thở hắt ra, cô thấy lòng mình nặng trĩu. Suy nghĩ cho thứ tương lai mịt mù của bản thân sao xa vời quá! Anh hai đã ra ngoài rồi, cô cũng nên rời đi thôi. Khoác lên chiếc áo choàng đen, cô nhấc từng bước nặng nề về dinh thự Abertora.

Bây giờ, chắc hẳn đang chuẩn bị cho lễ cưới rồi! Có lẽ bắt đầu từ ngày hôm qua cô sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại người đó thêm lần nào nữa. " Chúc anh hạnh phúc! Phải thực hạnh phúc đây!!! Tôi đã quyết định buông anh ra. Hãy sống xứng đáng với..... với..... sự hi sinh của tôi! " Trong lòng thâm lặng

nói với hắn những lời này, cô chưa xót nghĩ ngợi. Thoáng chốc đã đến nơi, cô vô hồn đi đến phòng làm việc của mình.

Mở cửa đi vào, cô ngỡ ngàng khi nhìn thấy người ngồi ở chiếc ghế kia.

" Cuối cùng em cũng trở về, nhỉ!? "

" Ủ... Anh đến đây làm gì? "

Người con trai mà cô không dám nghĩ sẽ có cơ hội gặp lại đang ở ngay đây!?

" Xem ra em không muốn gặp anh? Hai ngày rồi đấy! Nhanh nhỉ!? "

Hắn nói nhưng gương mặt không biến sắc. Vẻ lạnh lùng, lạnh đậm quả có một mị lực lớn. Cô chẳng thể rời mắt khỏi bóng dáng đó

" Uhm... nhanh thật! "

Nhanh sao? Đối với cô đó là khoảng thời gian cô đi lệch với sự níu kéo của sự sống. Hắn chắc cũng không xem hai ngày qua ra gì đâu! Dù ra sao hắn cũng là vampire có cuộc sống vĩnh hằng, thời gian là khái niệm chẳng đáng kể.

" Anh đã đợi ở đây tổng cộng 38 giờ 14 phút và 56 giây để chờ em! "

" Cái... Sao... vậy được.... "

" Em không tin!? "

" K....không phải.....! Anh đã gặp em rồi đấy, rốt cuộc anh muốn nói gì? "

" Muốn nói rằng: Anh yêu cầu em tránh xa Black ra! Em là của anh, chỉ một mình anh thôi!!! "

" Em...em...không thể chấp thuận....rất xin lỗi.....anh "

" Những gì tên William đó nói hoàn toàn là bịa đặt! Em... em... "

" Xin đừng nói gì nữa!!! Hãy....hãy để em bình tâm lại, xin anh đấy! "

Thần trí của cô lại bị rối loạn, trong lòng chỉ cảm thấy chưa xót. Quả thực khi nghe tin hắn sắp cưới người con gái khác làm vợ, cô thấy ngạt thở, cổ họng đắng ngắt, cả người khó chịu, mệt mỏi không thôi. Nhưng số phận của cô chẳng cho cô được yêu một người dài lâu. Trước sau gì mà mối tình giữa cô và hắn cũng sẽ tan vỡ.

" Em có nghĩa có một bức tường ngăn cách chúng ta không? "

" Uhm... em nghĩ bức tường đó vô hình, nó là một bức tường sương mù ngăn cách chúng ta và.... "

" Và nó được tạo ra bởi chính chúng ta! Bức tường dần hình thành nhưng sẽ không tự mất đi trừ khi... "

" Trừ....khi...em....lựa chọn... chỉ khi toàn tâm yêu anh thì... bức tường đó sẽ được phá vỡ! "

Cô và hắn tiếp lời nói lên điều cả hai cùng nghĩ.

" Xin....anh đừng bận lòng vì em!!! Chúng... ta không còn nợ nhau...anh cứ rời xa em đi. "

Cố gắng nặn ra từng chữ để nói với hắn. Cô đã một lần ích kỷ vì bản thân mình quyết định ở bên hắn. Còn bây giờ dù có ra sao nhất định cô phải để hắn rời xa mình. " Em đã quá tham lam khi muốn giữ anh bên cạnh! Những gì có thể làm cho anh chỉ có thể. Xin lỗi anh nhiều lắm!" Những lời chôn kín trong lòng cô chẳng thể nói.

" Em đừng chỉ lo lắng cho mình anh! Nhìn lại mình đi, Violet. Em chưa bao giờ có được hạnh phúc! Th...thậm chí một lời yêu thương đáng hoàng anh cũng chưa cho em. Anh cũng ích kỷ khi...khi muốn em chọn anh "

Cô bật khóc còn hắn khóe mắt đã ửng đỏ.

" Shiki à, em không thể đem lại cho anh bất kỳ thứ gì! Anh hãy bỏ em ra đi, e...em buông tha cho anh! "

" Nhưng anh không thể buông em được! "

Nói rồi hắn đi đến ôm cô thật chặt vào lòng. Bàn tay xinh đẹp đó xoa đầu cô, an ủi.

" Em khổ tâm lắm anh ơi! Black bảo sẽ yêu thương và bù đắp cho em nhưng mà...sao bản thân em không hề cảm nhận được một chút hạnh phúc hay áp áp nào! Trước đó, em yêu Black hơn cả mạng sống dù có nằm mơ cũng chẳng mong mình sẽ có được tình yêu của anh ấy. Nhưng c...có lẽ bây giờ trái

tim em đã đổi thay! Thời gian đã xoa dịu nỗi đau và giúp em quên được Black. Em chọn...anh, Shiki à "

Trút bầu tâm sự nặng nề, cô thấy bản thân nhẹ nhàng. Dù bất kỳ điều gì xảy ra đi nữa, cô vẫn an lòng.

" Anh yêu em, Violet! Anh sẽ chỉ yêu một mình em thôi, em tin tưởng anh chứ? "

Cô nở một nụ cười thật sự, tươi tắn như đóa hoa hướng dương vươn lên đón nhận tia nắng của mặt trời

" Em tin anh! Và em cũng yêu anh rất nhiều!!! "

Hắn cúi đầu thấp xuống, tặng cô một nụ hôn nhẹ nhàng và đầy áp yêu thương. Ban đầu, cô ngạc nhiên nhưng rồi vui vẻ đón nhận. Sự ngọt ngào tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm trái tim cô xao xuyến.

" Anh sẽ kiên nhẫn đến khi cả thể xác và linh hồn em thuộc về anh. "

" Uhm! "

(Au: bạn Violet không hiểu hết ý nghĩa của câu nói này rồi :P)

Chợt nhớ ra điều gì đó quan trọng, cô nói một câu hết sức 'đáng yêu'

" Anh ơi em đói :3 "

" ... " @=@

Khi cô ngây thơ vô (số) tội nhìn hắn bằng ánh mắt con cún thì trong lòng ai kia đang có một cái cảm giác rất chi là ba chấm . _ .

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quăn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đi Du Lịch Nào!!!

Sau cái ngày cô và hắn xác định tình cảm của bản thân những điều thay đổi là không thể trách được. Ngày nào cô cũng cười toe toét, lâu lâu lại nghĩ đến ai đó khoe miệng vô thức lại cong lên. Sự khác lạ có lí do này làm khá nhiều người phải uống thuốc an thần. Tiêu biểu đó chính là tổng quản gia gia Hie. Ông chính là vị quản gia thứ hai của nhà Abertora.

Chuyện là ông cũng người thân cận của cô. Nhận xét của ông Hie là: Tiểu thư là người chẳng bao giờ chịu nở một nụ cười, mở miệng ra nói cũng kiêu kì lắm! Nhưng kinh thiên động địa chính là hai ngày nay, ông thấy tiểu thư Violet đáng yêu cứ cười suốt

(Au: chắc bạn í không mồm miệng rồi :D)

Và lại còn thường xuyên hát!!! Ví dụ như:

" Trời sinh chân ngắn, em có làm sao?

Em chẳng xấu hổ đâu mà em rất tự hào :))

Chân ngắn thông minh mà :* Chân ngắn đáng yêu mà :3

.....

Là em chân ngắn yêu anh nhất trên đời

Đôi chân nhỏ bé nguyện theo anh khắp nơi.... "

< Bài hát: Chân ngắn >

Mọi người từ trên xuống trong nhà, già trẻ gái trai (gia nhân) đều đang hứng chịu thảm họa này.

Có một hầu nữ gan dạ hỏi cô

" Thừa tiểu thư, người có thể cho tì nữ được biết vì sao dạo này người vui vẻ lên nhiều không ạ? "

Cô trả lời tình queo

" Ồ...uh... chắc là vì ta sắp có một người bạn đồng hành.... đặc biệt.... "

"..."

Sự kì lạ này chỉ diễn ra trong ba ngày, đến ngày thứ tư đầu lại vào đây. Cô lại trở về với dáng vẻ lạnh lùng, nghiêm túc trước kia. Và cũng vào ngày hôm nay quản gia mới sẽ bắt đầu bắt đầu nhận việc.

*** 0 ***

Hoàn tất công việc quản gia trong ngày đầu, hần từ tốn gõ cửa phòng cô

" Cốc...cốc...cốc... Tiểu thư, thần là Shiki! Xin phép được vào. "

Trong phòng lại có tiếng vọng ra kéo dài sùnn sùt

" Ủ! Vào đây đi!!!!!!!! "

Khi cánh cửa phòng mở ra, quang cảnh bên trong phòng làm việc của cô thật khiến người khác không khỏi há hốc. Giá sách, kệ đựng giấy, bàn làm việc,... mỗi thứ một nơi. Bao nhiêu công văn, giấy tờ... đều vứt tung vãi trên sàn nhà.

" Oh...ah...tiểu thư đáng kính, người đang làm gì vậy ạ? "

Hần hỏi kèm theo nụ cười đều như xưa

" Cừ xưng hô như bình thường là được rồi. Em đang chuẩn bị đi đến Vam quốc. Anh giúp em chuẩn bị đồ đạc với nào! "

"...Cá...cái g...ì... ??? "

Hần shock đến độ đứng bất động, cô gắng hết sức nặn ra hai chữ hỏi cô. Ngược lại, cô tập trung vào công việc tìm kiếm và trả lời rất thân thiện

" Đúng vậy! Anh đừng lo, em đã thủ sẵn 10 khẩu súng cầm tay, 3 loại súng bắn tầm xa và đầy đủ đạn dược rồi!!! Hi hi có phải em chuẩn bị chu đáo lắm không? "

Tắt bật một lúc nữa, cô mới để ý tới hần

" Uh... anh ơi, em đã suy nghĩ rất nhiều để đi đến quyết định này. Đi đến Vam quốc thực sự vô cùng nguy hiểm và em lại là nhân loại... có thể một đi không trở lại... Nhưng em muốn đổi mới với thực tại! Anh đã nói sẽ yêu em trọn đời nên em càng phải loại bỏ những chướng ngại lớn trước mắt. "

Hần thở dài, ngồi xuống cạnh cô

" Anh không biết hết trong quá khứ em đã sống khổ sở thế nào? Anh đã hứa yêu em mãi mãi, đã hứa trao cho em ngày mai ấm êm nên tuyệt đối không thể để em đi đến nơi hỗn tạp, hiểm nguy thế được! "

Cô cảm động, hiểu được tâm lòng của hần dành cho mình và nghe được những lời này có chết cô cũng cam lòng

" Shiki à! Em biết tâm anh thuộc về em..... cũng biết anh lo lắng. Mong anh cũng hãy hiểu cho tâm em. Em chẳng muốn gia tộc Fullynia ngăn cản chúng ta!!! Thứ gọi là tình yêu mỏng manh, dễ vỡ lắm... em sẽ đặt cược một ván. Giá cả chính là mạng sống và quyền lực... "

Hần nhanh tay lấy ngón trỏ đặt nhẹ lên đôi môi mềm mại của cô

" Suyt... Violet à! Em bướng bỉnh quá!!! Nhưng không sao, anh hiểu em. Anh sẽ đi cùng em, lần đặt cược này nếu thất bại chúng ta sẽ cùng chết. "

Cô chẳng thể nào giấu nổi sự ngạc nhiên

" Nhưng...nhưng... vam...pire "

" Hi, vampire được cho là bất tử có điều vẫn sẽ phải chết nếu... uh... em không cần biết nhiều đâu! Chỉ cần hiểu nếu em ra đi anh sẽ theo em, vĩnh viễn không buông tay em! "

Cô lại rơi lệ, thật lạ lòng người như cô còn có nước mắt sao!? Chẳng lẽ những giọt nước mắt hạnh phúc này cô vẫn còn có!?

Cô mỉm cười, ôm hần chặt cứng

" Ủ... Anh sẽ phải yêu em rất rất lâu đấy! Đôi ta bước đi chung một con đường đầy chông gai nhưng đối với em con đường ấy vẫn trải thật nhiều hoa

hồng vì có anh luôn ở bên em. "

Hắn ôn nhu vuốt những sợi tóc trước trán cô rồi nhẹ nhàng hôn nhẹ lên

" Anh nguyện là quản gia của em mãi mãi. Vĩnh hằng , thủy chung một tình yêu với em, chỉ mình em thôi! "

Đắm chìm trong không gian hạnh phúc này, cả cô và hắn đều mất cảnh giác hay nói đúng hơn là lơ đãng đến độ có sự xuất hiện của kẻ khác cũng chẳng biết @_@

" ... E HỀM!!!!!!!!!!... "

Nghe giọng nói có chút quen, chắc hắn đã nghe ở đâu rồi nhưng cô vẫn hành động theo quán tính. Lập tức cảnh giác, đưa tay trái rút thanh dao nhỏ giấu ở cổ chân (tay phải của cô đang đặt ở lưng của hắn ._). Bật dậy, di chuyển nhanh như cắt, lật tức trong thoáng chốc đã chìa lưỡi dao vào cổ kẻ mới xuất hiện đang ngồi ở cửa sổ.

" B...bình t...tĩnh a!!! Là tôi, là bạn, William đây! "

Hả? William!? Cái gìiiiiii !!! Chẳng lẽ là cái tên ái nam ái nữ nói với cô Shiki sắp kết hôn!??? N...nhưng n...nhưng nhìn... nhìn cái tên trước mặt cô không tài nào nhận ra được a.

" Haha có gì đâu mà ngạc nhiên thế? Tôi không mặc váy, không make up thì bá tước không nhận ra à? "

Hừ hừ, cái tên chết dẫm này mới xuất hiện lại muốn chọc tức cô rồi.

" Đâu có! Hi hi chẳng qua là ta thấy người làm nữ nhân có lẽ dễ nuốt trôi cái phong thái ông ẻo hơn thôi. "

Lập tức cả cô lẫn tên William đáng ghét đó cùng chửi nhau

" Nói cái gì hả??? Cái đồ ngực lép! "

" Ng...người!!! Đồ nào phẳng kia "

" Đồ ngực lép!!! "

" Đồ nào phẳng!!! "

" Ngực lép!!! "

" Nào phẳng!!! "

" Ngực lép!!! "

" Nào phẳng!!! "

Trận cãi nhau này xem ra không bao giờ dứt, hắn đưa tay lên trước trán lộ vẻ chán nản

" Hai người làm ơn thôi đi! Bây giờ đã 1 giờ chiều rồi đấy!!! Violet, nếu em muốn đến Vam quốc thì phải nhanh lên "

Tinh thần chửi rủa của cô xem ra là vô tận :>> Nhưng khi nghe hắn nhắc nhở đến chuyện đại sự thì...

" Ui!!! Trời ạ! Em suýt quên mất. Cũng tại cái tên William này á. Bây giờ chúng ta xuất phát thôi. "

Khi thế hùng hục!!! Cô tràn đầy sinh khí, nhiệt tình chuẩn bị cho chuyến đi

" Ek!!! Nè bá tước có bị ngốc không hả? :0 Tới Vam quốc đem theo balô cũng chẳng dám, huống gì mang cái đồng vũ khí to tướng này muốn bị phát hiện từ lúc mới đến à? =_=" "

Thật sự thì cô cũng chả để ý gì nhiều đến đồng "hành lý" này lắm! Bây giờ nhất định phải tìm ra giải pháp tối ưu nhất, nhanh chóng nhất mới được...

" A! Có rồi!!! Shiki nè, em đi lấy vũ khí mới đã nhé, hi hi. Anh ở đây chờ em một chút. "

Hắn liền cau mày lại

" Em đi đâu? "

" Đi đến nơi cung cấp vũ khí tối mật của em. Có vấn đề gì sao ạ? "

" Anh đi với em! "

Cô thực sự đang rất là khó xử, vốn dĩ là nơi này chỉ có nhân loại mới được vào thôi

"Ồ... À... Em đi một mình là được rồi! Anh ở đây trông phòng cho em và cái tên kia. " * chỉ chỉ vào bạn Will *

Xong cô chạy đi luôn để lại hân và tên kia đơ như tượng đá trong vài giây...

*** 0 *** 0 *** 0 ***

P/s: Chào các bạn!!! :D Chap này au viết hơi ngắn, các chap tiếp theo chắc chắn sẽ vô cùng thú vị để đền bù cho mọi người!

Au muốn thông báo một điều này ạ! Ở các chap trước có những bình luận của các bạn về truyện cũng như ủng hộ au, au xin cảm ơn rất nhiều!!! Nhưng tại không gửi được bình luận để cảm ơn mọi người nên vô cùng xin lỗi :'(

Mong các bạn tiếp tục ủng hộ au cũng như theo dõi truyện ạ. Để khỏi áy náy, au sẽ dùng phần p/s cuối mỗi chap tiếp theo để nói lời cảm ơn đến các bình luận của các bạn. Hãy đọc truyện và comment nhiệt tình nhé!!! Yêu mọi người lắm :*

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Khám Phá Đáng Sợ (Phần 1)

Có một bí mật mà cô vẫn chưa nói với hân. Đó chính là mọi thông tin cũng như từng khẩu súng lợi hại mà cô dùng (tiêu biểu là khẩu Angel Invisible) đều là do thám James cung cấp

(Au: hi vọng các bạn còn nhớ đến bà thám ngày nào :)) Thím là nhân vật chính đây nhé :P)

Nếu tính ra thì năm tháng qua cô không hề đến lấy tin tức hay chọn vũ khí. Haizzz! Vừa qua cô toàn dính với cả đồng chuyện gì đâu!!! Thời gian đa số là để nằm dưỡng thương hoặc phải giải quyết quá nhiều chuyện - -

Ngôi nhà đáng sợ này vẫn chẳng thay đổi gì cả. Vẫn tối tăm đến cả tia nắng mặt trời cũng không lọt vào. Bây giờ cô đang rất vội nên chẳng cần dài dòng, nhiều lời với thím

" Ra đây nhanh đi! Đưa cho ta loại súng lợi hại nhất của ngươi. "

Dường như hiểu được hành động và lời nói có phần vội vàng của cô, thám từ từ lộ mặt ra.

" Oh! Bá tước kính mến đây à!? Lâu lắm rồi người mới đến đó nha. Liệu lần này người muốn loại súng gây sát thương cho loài nào? "

Cô biết rõ thám không phải dạng vừa vừa...đâu! Ánh mắt loé lên tia nhìn sắc bén khi đặt câu hỏi cho cô.

" Đưa cho ta..... à..... khẩu súng....có thể gây ra sát thương lớn cho..... " "

" Huh? Sao lại ấp úng thế? Ngươi cứ nói ra đi. "

" Vam..pire.... " "

Ngay cả thám người mà cô cho là bị liệt cơ mặt, **ĐÃ BIỂU LỘ THẦN THÁI NGẠC NHIÊN!!!!** Ôi, chắc cô đau tim quá! Dù biểu cảm đó chỉ diễn ra trong vài giây nhưng việc nắm bắt cảm xúc là sở trường của cô nên thám cũng chẳng thể giấu.

" Sao lại là loại súng đó? Nếu thần nói không lầm thì số vampire trong các thành phố rất ít!? " "

Ek!!! Thôi xong! Khi thám nghiêm túc thì cô chỉ còn cách nói thật

" Ồ...uh... Ta sẽ đến Vam quốc trong hôm nay. Vì vậy ta cần khẩu súng lợi hại nhất! " "

Nhìn như rút kinh nghiệm, thám đã đơ cơ mặt như trước == và nói năng đùa cợt

" Ôhôô, rất đơn giản chỉ cần một cái giá phù hợp... thần đảm bảo Bá Tước sẽ hài lòng " "

Cuối cùng, cuối cùng, thám cũng vào vấn đề chính!

" Ta đang gấp nên chỉ có thể cho người thứ gì đó dễ dàng có như: tiền bạc, vàng, kim cương,... bla...bla "

" Haha! Thần chỉ cần một thứ duy nhất, chỉ một mà thôi "

"Đó là cái gì??? Người nói nhanh lên xem!!! "

" Chính là Kim Được. Chắc hẳn người cũng hiểu chứ nhỉ? "

Đương nhiên là cô hiểu!!!! Một trong những bí mật của cô chính là về chế tạo thương được, tiên được, sinh được,...

Đúng vậy!!! Có thể nói cô là một nữ bác học thiên về ngành sinh. Chế tạo đủ cái loại chế phẩm sinh học bằng thảo mộc. Nhưng kim được tuyệt đối không phải là loại phát minh có thể đem ra trao đổi!

Cô đã điều chế kim được từ một loại cỏ cực độc lấy từ Quý quốc. Độc tính thì cô chưa nắm rõ còn tác dụng thì khá là chắc chắn. Ở dạng chất lỏng có màu vàng óng ánh, tuyệt đẹp nên cô quyết định đặt tên là Kim Được.

" Đó không phải là thứ có thể đem ra trao đổi được! Người biết rất rõ tác dụng của kim được mà, đúng chứ!? "

" Bá tước cũng biết đến câu 'Cái gì cũng có giá của nó' chứ? Vampire không là loài có thể gây thương tích dễ dàng đâu! Súng cũng là vật hiếm, huống gì ý người còn phải là loại có thể giết được. Chắc...chắc... thế e là hơi khó rồi! "

Haizzz!!! Thật phiền toái mà! Thôi được rồi! Thích thì chiều!!!! >"< Thím đã chẳng nể mặt thì cô cũng không cần thiết phải nhượng bộ nữa. Cô là con người nhiều mặt, bây giờ chuyện nghiêm trọng lên rồi đành lộ đúng bản chất thôi. Thái độ, biểu cảm và lời nói của cô thay đổi 180°

" Được rồi! Chấp nhận giao dịch nhưng người cũng nên biết quy tắc. "

Giọng nói nhẹ, chẳng có chút ảm áp của cô đúng là khiến người đối diện phải sửng sốt! Thay đổi nhanh, trở mặt chỉ trong vài giây!?

" Là nếu có biến cố nào, mũi dao chỉ chia về phía thần còn bá tước sẽ chẳng có liên hệ gì. "

" Hừm... Tôi thích làm việc với người thông minh! "

" Hìhì, Quá khen! Thần rất muốn người thử dùng kim được được không? :)) "

Đồ dê già biến thái!!! Đồ ái nam ái nữ khốn kiếp!!! Đồ vô lại!!! Vô liên sỉ!!!! Trong lòng cô đã lòi tổ tông mười tám đời nhà thím ra chửi.

" Haha, chẳng lẽ là muốn ta dùng thuốc sao? "

Khoé miệng cong lên, ý cười thể hiện rõ trong đôi mắt nhưng đáng tiếc là ánh mắt khinh bỉ, chán ghét.

" Nếu có ý phản thì đáng chết lắm a! "

" K...không có ý đồ! Bá tước bớt giận... "

" Ta đang bận nên vào việc chính ngay đi. Nhớ kĩ tên của loại độc được này là Victoria-X "

" Vâng thần đi lấy súng, mời người sang bàn khách "

Dù biết thím chẳng phải loại tốt đẹp gì nhưng tình thế bắt buộc cô chỉ có thể nén cơn giận muốn bắn nát sọ thím sang một bên >.<

Thím lấy ra một chiếc hộp cũ kĩ, bám đầy bụi. Nhưng chỉ cần liếc qua cô cũng biết chắc chắn món đồ chứa trong hộp cực kỳ quý giá. Đơn giản chỉ vì từng tiếp xúc với vô số bảo vật, tầm nhìn nhận đã vượt bậc nhiều rồi.

" Đề trưng xứng với Victoria-X, thần xin giới thiệu loại súng này cho Bá Tước. Hehe đảm bảo người sẽ ngỡ ngàng!!! Tên của nó là "

Thím chưa kịp nói hết câu thì

" Bloody Rose! "

Mặt thím tái đi, ngay cả hô hấp cũng khó

" S...sao ng...người biết? "

" Từ nhỏ ta đã có hứng thú rất lớn với các loại súng. Cũng tình cờ biết được gia tộc thợ săn Vampire lừng lẫy Bradia có một báu vật được truyền từ đời này sang đời khác. Có điều báu vật đó chỉ được truyền đến các thế hệ con cháu chứ chưa từng được sử dụng! Chính là một khẩu súng tuyệt đẹp, hoàn mỹ. Ngay cả tên của nó cũng là một bí ẩn. Ta hỏi người, tại sao người có được khẩu súng đó? "

"Điều đó là tối kỵ, không cần thiết phải biết! Nhưng Bá Tước nhất định phải trả lời vì sao người biết được tên của khẩu súng này?"

"Haizz... Thật ra thì không có thông tin nào về tên của khẩu súng này hết! Chẳng qua có vài thông tin cho rằng hoa văn trên chiếc hộp sẽ nói lên tên của nó. Nên ta đoán thôi!"

"'Hoa hồng đầm máu' hay 'Bloody Rose' đúng chính là tên của khẩu súng huyền thoại này! Kể cả người trong dòng tộc Bradia cũng chưa thể sử dụng được nó. Nhưng người thì hoàn toàn có thể!"

Cô run rẩy, thật sự là đã đoán biết được phần nào lai lịch của khẩu súng nhưng sự ngỡ ngàng quả là không thể tránh khỏi!

"Nếu ta đoán không nhầm thì chủ sở hữu của 'Bloody Rose' phải có đủ hai yếu tố. Thứ nhất: Phải có giao ước với vampire. Thứ hai: Phải có sự thù hận, tàn độc. Đúng chứ!?"

Nói ra điều này cũng tương tự với sự thất tình trong cô. Cô đã yêu Shiki rồi! Đã...đã chẳng còn thù hận Vampire như trước nữa!? Tại sao??? Đáng nhẽ cô phải nuôi ý chí giết hết Vampire chứ? Không!!! Cô...hoàn toàn quên lãng. Rối loạn....rối loạn... Đầu cô nổ tung mất!!!

"Trông Bá Tước hình như rất mệt mỏi thì phải? Người cứ về nghỉ ngơi, có điều gì thì nói sau vậy."

"Ừ... sau khi ta trở về, ta... sẽ đem Victoria-X cho người..."

Cô nhanh chóng đến lấy chiếc hộp trên tay thím rồi phóng như điên, chạy như con gió ra khỏi cửa hướng về phía dinh thự Abertora...

*** To Be Continue ***

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Khám Phá Đáng Sợ (Phần 2)

Thông báo!!!: Chap này hứa hẹn sẽ có tình tiết bất ngờ xảy ra O.O Shock đã man con ngan luôn! @@ Au nói trước để các bạn chuẩn bị sẵn sàng tâm lý :P

*** 0 *** 0 ***

Đến ngang cửa đã thấy hấn đứng đó, cô hơi chột dạ. Không phải hấn biết hết rồi chứ??? Ông trời ơi! Lần này con khó sống rồi, ông cứu con với!!! T^T

"Rốt cuộc em đã đi đâu? Khai nhanh!"

Hơ...hơ...

"Oh..ah... chẳng qua em đi lấy súng thôi... c...có gì đâu ạ!?"

"Anh không tin! Đã xảy ra chuyện gì mau nói cho anh đi. Nhìn mặt em không có một chút huyết sắc nào!!!"

Cô thật là khó nói. Người đứng trước mắt cô đây, hấn thuộc chủng tộc mà cô phải tiêu diệt. Nhưng... cô hoàn toàn quên đi điều đó! Ở bên hấn, khái niệm thù hận dường như tan biến... Tình cảm quả đáng sợ, che mờ cả lý trí, hận thù cá nhân. Có lẽ, cô vẫn cần thời gian để suy ngẫm...

"Thật không có mà! Chắc hôm nay em chưa thể đến Vam Quốc được. Uh... em hơi mệt nên cần nghỉ ngơi một lát."

Nói rồi cô cười gượng, nụ cười này càng tôn lên vẻ xanh xao, mệt mỏi của cô.

"Vậy em đi nghỉ đi xê chiều rồi. Cần gì cứ gọi anh....nhé!"

"Vâng!"

"Rầm!!!" Cánh cửa phòng bị đóng mạnh không thương tiếc. Ném chiếc hộp vào tủ áo quần, cô mệt mỏi thả người lên chiếc giường tiện nghi. Chăn êm nệm ấm, không gian yên tĩnh, ánh sáng nhẹ, vừa phải,... thế nhưng cô chẳng thể chợp mắt được.

Cốc...cốc...cốc...

"Tiểu thư, lão là Hie xin phép được vào..."

Dán mắt lên trần gỗ, cô nói

" Vào đi! "

Cánh cửa mở ra, vị quản gia già bước vào. Một tay để trước bụng, tay kia cung kính đặt sau lưng, lão cúi chào rồi từ tốn ngẩng đầu lên

" Tiểu thư... Bạn của người, ngài Will trước khi đi có nhờ thần đưa cho người cuộn băng này. "

Cô gắng gượng ngồi dậy, nhìn cô xanh xao, đôi mắt thâm quầng, mặt mày hốc hác như người vừa trải qua bạo bệnh.

" Ủ, ông cứ để trên bàn rồi ra ngoài. "

Lão lập tức tuân lệnh, nhanh chóng đi ra khỏi phòng. Cô mệt mỏi lấy cuộn băng, trên đó có một mẫu giấy ghi " Bà trước từ từ xem, hehe, đừng đột quỵ à nha! Báo trước shock cực!!!! "

Kéo rèm cửa lại, văn phòng tối đen như mực. Để cuộn băng vào bật TV lên, ánh sáng tỏa ra soi rõ gương mặt vô cảm của cô. Cảnh hiện ra đó là vào thời điểm cô vừa chạy đi lấy súng, vậy là sự kiện chiều nay! Tên biến thái Will khúc khích cười, vội vàng đóng cửa lại. Sau đó, đi đến chỗ hân

" Aish... Con nhỏ ngốc đó đi rồi... Em có chuyện muốn nói với anh nè... "

Hắn liếc mắt về phía phát ra tiếng nói, điều bộ thay lời nói " Tôi nghe rồi " hay " Nói đi "

Will cười khúc khích cứ như mấy cô học trò lần đầu biết yêu còn giả vờ cúi đầu xuống thẹn thùng, trông mà... buồn nôn quá ọẹ...ọẹ...ọẹ...

" Anh định đùa giỡn với cô ngốc đó bao lâu? "

" Ý người là gì? " Hắn hỏi mà mặt vẫn lạnh như băng

" Ay da.... thì ý người ta là khi nào anh mới đá con nhỏ đó. Em thừa biết anh chỉ đùa cợt với nó tí cho vui thôi mà. Chứ con gái gì nhìn cái mặt ngu ngu, ăn mặc lỗi thời thấy ón, vòng một lại.... e hèm... như TV màn hình mỏng, tinh thể lỏng thế kia... đâu có thuộc gu của anh chứ!!! "

Wtf!!!! Đồ đầu lộn thối tha, đồ não phẳng không chất xám, đồ khốn nạn hay gato kia!!!! Dám nói xấu trắng trợn sau lưng cô >"<...Bình tĩnh... Nén cơn giận xuống, cô kiên trì xem tiếp...

" Không chơi đùa, là thật. "

Hắn nói nhỏ nhưng đủ để người đối diện nghe thấy. Lập tức, Will quay người ra, cảm roi xuống đất... Nhưng chỉ sau có vài phút, tên Will này táo bạo vô nhân đạo đến sát hân. Sau đó vòng tay ra ôm hân thật chặt. Cô tái mặt.

Hình ảnh trên màn hình là đang hôn Shiki...

S...sao lại n...như vậy!?

Một nụ hôn kiểu Pháp chính gốc???

Gương mặt cô gờ ngàng sau đó càng ngày càng trắng...

Nước mắt vô thức chảy xuống... Ra là vậy... thì ra từ trước đến giờ cô cũng chỉ là một trong số vô vàng tình nhân của hắn thôi! Mà hắn... đến cả nam lẫn nữ đều không tha? Trên màn hình vẫn tiếp tục trình chiếu những cảnh mà cô có chết cũng chả muốn xem. Nụ hôn kết thúc, tên Will đó nói tiếp

" Hi, em thừa biết! Anh chỉ muốn hưởng chút hương vị mới lạ, chứ yêu thương gì con nhỏ đó!!! Lên giường với anh chỉ có thể là nam thanh nữ tú như em chẳng hạn. Em rất nhớ anh a, anh đi đến nhân giới lâu quá em chờ đợi mòn mỏi. Người ta là chỉ có mình anh, lễ cưới của chúng ta lại sắp tiến hành nên em đến đưa anh về này, hihi "

Lưỡi dao sắt nhọn lại lần nữa cửa vào trái tim còn thương tồn của cô. Đầu gối mềm nhũn, cô ngã xuống. Nước mắt như suối tuôn rơi, rốt cuộc cô là cái gì? Món đồ chơi tạm thời chắc!? Cô chóng đờ, gắng gượng hết chút sức lực còn lại để đứng dậy. Cô đi ra khỏi dinh thự, cuộc sống của cô vẫn như vậy, hạnh phúc rồi đón đau, đi rồi lại về,...

Cô đến Hot Bar, ngồi giải sầu suốt ba, bốn ngày, nơi này vô cùng hào nhoáng, nhộn nhịp, có thể nói đây là bar lớn nhất, đẳng cấp bậc nhất của cả Milange. Mọi người, ai ai cũng vui vẻ nhảy nhót, hát hò, chỉ có cô mang một bầu trời u buồn... Có biết bao hotgirl xinh đẹp với vô vàng bộ cánh bốc lửa, đắt tiền nên sự tồn tại của cô cũng chẳng làm ai chú ý. Cô chọn một góc nhỏ, khá thoáng đãng để ngồi. Gọi một chai Whisky hạng nặng, rồi từ từ thưởng thức hương vị cay nồng của rượu. Năm nay, cô mới có 16 tuổi còn chưa đủ tuổi để đựng vào loại đồ uống này. Nhưng biết làm sao được tâm trạng không thể xấu hơn biết làm sao cho lòng bớt buồn bớt đau!? Người ta bảo rượu là độc dược, vào lúc này nó lại là thứ duy nhất giúp cô tạm quên đi thực tại. Hết ly này đến ly khác, cô uống rượu như uống nước thế mà vẫn chả cảm thấy tốt hơn chút nào... Uống, nước mắt rơi xuống ướt đầm hai gò má... Cô thầm cười, thầm tủi hận thật thảm hại. Cuối cùng, cô chỉ là một con đàn bà yếu đuối, khóc vì đàn ông....!/?

* Đêm thứ tư, vào 12h khuya

Bỗng dưng tất cả khách trong quán tản ra thành vòng, ánh đèn chiếu đến chỗ cô. Cô giờ mới để ý xung quanh và nhìn lên sân khấu, ở đó có bóng dáng thân thuộc hướng về phía này. Hấn sao lại ở đây??? Ánh sáng không còn màu mè mà chuyển hết thành tông vàng dịu. Hấn đứng trên sân khấu, mặc quần jean đen cá tính, rách toe tua cùng với chiếc áo sơ mi caro trắng đen. Tuy nói áo quần không có gì đặc sắc nhưng khi hấn mặc vào lại toát ra vẻ hiện đại, phong cách. Cô muốn đi ngay nhưng đám người trong bar lại đứng đông nghịt. Nhạc vang lên, hấn ngồi trên chiếc ghế không dựa tay cầm mic.... Trông vô cùng lãng tử.... Hấn cất giọng

" Nếu ngày mai, em rời xa anh

Anh không biết sống thế nào đây?

Con tim anh nhói đau từng cơn

Anh biết, hạt mưa không ngừng rơi khi thấy em buồn...

Xin thời gian hãy trở lại đi

Anh không muốn mất em, người ơi!

Con tim anh nhói đau từng cơn

Anh khóc, vì anh biết mình sai, tất cả là vì tại anh...

Anh sai rồi, anh sai rồi, xin em một lần hãy nói "Em yêu anh"

Anh xin nhận, nhận hết nỗi buồn đừng rời xa kỉ niệm anh vẫn ở đây ngóng chờ em

Tìm em ở đâu? Tìm em ở đâu? Sao em nỡ bước đi thật xa

Hãy quay về bên anh một lần thôi em... anh đã sai rồi!

Anh như.. gục ngã chìm đắm trong ly rượu say

Xin em một lần tha thứ quay về bên anh... "

(Bài hát: Anh sai rồi.)

Đám người dần dần đi ra, không gian trở nên trống trải... Chỉ còn cô với hấn... Hấn bước từ sân khấu tới gần chỗ cô. Quỳ một gối xuống, hai tay nâng lên một bó hoa không biết đã chuẩn bị từ lúc nào...

" Anh xin tặng em một trăm đóa hoa hồng... Và mong em cho anh một cơ hội, một cơ hội để giải thích. "

Giải thích!? Chẳng phải mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi sao???

" Sao lại là hoa hồng tím? "

" Hoa hồng tím... tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu... em rất hợp với màu tím... "

" Thế sao? ...uh...ai cũng bảo vậy... "

Không gian trở nên trầm lắng...

" Chúng ta nói chuyện.... có được không? "

Hít một hơi thật sâu

" H...hãy nói chuyện ở vườn sau dinh thự đi "

Cô và hấn cũng rời Hot Bar...

* Vườn sau dinh thự Abertora

Quả thật bốn ngày cô không có mặt khu vườn này thay đổi đến khó tin! Những dải đèn li ti màu trắng nối tiếp nhau treo trên hàng rào gỗ thật tinh tế. Trong vườn còn lắp thêm một số cột đèn phong cách Châu Âu nữa. Lãng mạn quá!

Cô ngồi tựa vào gốc cây anh đào, quay về phía hấn

" Anh hãy nói những gì mình muốn đi "

Hắn hít một hơi rồi nhẹ nhàng nói

" Gia tộc Fullynia có một lời nguyên do là nam nhân trong tộc không thể có được một tình yêu trọn vẹn.... Ai cũng là Gay tuy nhiên anh cả và anh hai của anh đều tìm được một nửa của mình. Anh được giáo dục về giới tính từ nhỏ... nhưng anh phát hiện ra mình chẳng yêu nam hay nữ. Nói đúng ra là vô cảm, anh từng quen thử cả nam lẫn nữ cũng chẳng có chút xúc cảm gì... Cho đến khi anh gặp được em, có thể nói anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Anh quyết định đi theo em tuy biết có quá nhiều rào cản. Anh chấp nhận tất cả gian nan... Anh yêu em! Đó là điều duy nhất anh có thể đảm bảo chắc chắn!

Nỗi u sầu trên gương mặt trên khuôn mặt cô dần tan biến

" Lúc trước, em từng nghĩ trái tim mình là toa tàu chạy vào 12 giờ đêm. Toa tàu ấy có rất nhiều ngăn nhưng không có gì bên trong cả.... Rồi em gặp anh, trải qua bao nhiêu sự việc,... bây giờ em cũng có thể nói trong toa tàu tình yêu trong em có anh, hình ảnh của anh trong đó. "

Hắn nở nụ cười hiền lành

" Anh từng nghĩ rằng cuộc sống vĩnh viễn thật vô vị! Không cần ăn, không cần uống, không cần tình yêu, không cần bất kỳ gì cả!!! Khái niệm sống của anh lúc trước là: «Sống chỉ đơn giản là vẫn tồn tại, còn thở, còn cử động được... chỉ thế thôi». Từ khi có em cuộc sống này với anh mới có chút khởi sắc. Anh đã biết yêu thương, biết buồn, biết đau cảm giác thế nào... Em chính là cuộc sống của anh. "

Cô nghiêng đầu, tựa vào vai hắn

" Con gái thường muốn có một bờ vai chắc chắn để dựa vào... Em có anh!... Anh đã chia sẻ chuyện gia đình mình với em rồi thì không có lý do gì em không tin anh. Sau này hề có chuyện gì thì em cũng sẽ tin tưởng anh. Mai em sẽ cùng anh đến Vam Quốc để xin gia đình anh chấp nhận tình cảm của chúng ta... Em yêu anh, Shiki!!! "

Hắn vui mừng, ôm chặt cô. Rồi sau đó như chợt nhớ ra điều gì quan trọng, ánh mắt hắn trở nên phức tạp

" Hơ hơ... Có chuyện gì sao? "

" Ồ... mai anh sẽ nói rõ cho em... nhé! "

Hắn lấy tay phải nâng cằm cô lên rồi hôn nhẹ lên trán. Cô đỏ mặt.... vùi đầu vào cổ hắn...

* End Chap *

P/s : Au xin gửi lời cảm ơn đến hai bạn đọc trong thời gian au ra chap mới gần đây (chap 24) đã comment nhiệt tình, giúp au có thêm động lực hì hà hì hục viết tiếp :D

Cảm ơn bạn Inuyasha Tomoe và bạn Zenzen2809 nhiều nhiều ạ! Gửi ngàn tình thương của au cho hai bạn :*

Mọi người comment đi nha! Mọi ý kiến, đóng góp au sẽ trả lời vào phần P/s cuối mỗi chap <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Xin Đừng Rời Em

Cánh hoa đào nhẹ bay theo cơn gió

Dưới tán cây em khóc vì nỗi nhớ

Anh có biết không? Biết em khổ đau...

Từng giọt lệ đắng cay nhẹ rơi xuống

Anh hứa, anh thề, nhưng không giữ lời

Em giờ sẽ ra sao đây? Em lạc lõng

Vòng tay anh xa rồi với em quá...

Chết là kết thúc nhưng anh có nghĩ!?

Rằng bỏ lại em hiu quạnh nơi này

Em biết sống thế nào đây? Anh ơi!

Em đã nguyện mãi mãi không buông tay...

Khi tia hi vọng cuối cùng vụt tắt

Em cũng sẽ đi theo anh, chẳng rời

Cuộc sống vĩnh viễn không hẳn là tốt!?

Không phải! Không đúng! Anh phải biết rằng

Em mong anh sống thật lâu, thật lâu...

* * *

Trôi theo dòng chảy của năm tháng qua

Xin hãy ghi nhớ đến em, nhé Shiki!

Không cần nhiều thời gian, không gian đâu!

Chỉ cần một khoảng nhỏ trong tim anh

Mỗi khi anh buồn, hãy nghĩ đến em

Người luôn luôn dõi theo, ủng hộ anh

Kiều hãnh bước tiếp, cuộc sống còn dài

Em yêu anh nhiều lắm! Em sẵn sàng

Hi sinh mọi thứ, trả mọi cái giá

Để anh được hạnh phúc, sống vui vẻ

* * *

Em cũng biết mình còn nợ anh nhiều

Nên nếu được xin anh hãy tỉnh lại

Nhìn em đi! Cho em một cơ hội

Em sẽ hết sức bù đắp cho anh...

Nếu không thể, hãy mang em đi cùng

Em không sợ bất kỳ điều gì cả

Ngoại trừ việc phải mất anh mãi mãi...

Cảm xúc hỗn độn, nhớ, thương, đau đớn...

Ước mong cũng chỉ là ước mong thôi

Thực tại phủ phàng như màn đêm tối

Niềm tin nơi nào? Anh ơi nói đi...

Em ngập chìm trong tuyệt vọng, u buồn

Xin anh...xin anh...đừng bỏ rơi em...

*** 0 *** 0 ***

Cô và hắn bước vào dinh thự, tiến đến phòng làm việc của cô. Cô ngỡ ngàng. Hắn là người thích sạch sẽ, một hạt bụi cũng chẳng bỏ qua. Nhưng căn phòng nhìn thật hỗn độn. Bình hoa, đĩa trang trí, ly thủy tinh,... vỡ vụn, ở khắp sàn nhà. Đồng giấy tờ cũng bị xé nát, ném tứ phía. Ngoài ra còn có mùi rượu thoang thoang... Cô tiến đến bàn làm việc... quả không sai! Có rất nhiều vỏ chai Whisky hạng nặng... Hic..hic vampire có tử lượng đáng nể thật!

Cánh hoa đào nhẹ bay theo con gió

Dưới tán cây em khóc vì nỗi nhớ

Anh có biết không? Biết em khổ đau...

Từng giọt lệ đắng cay nhẹ rơi xuống

Anh hứa, anh thề, nhưng không giữ lời

Em giờ sẽ ra sao đây? Em lạc lõng

Vòng tay anh xa rồi với em quá...

Chết là kết thúc nhưng anh có nghĩ?

Rằng bỏ lại em hiu quạnh nơi này

Em biết sống thế nào đây? Anh ơi!

Em đã nguyện mãi mãi không buông tay...

Khi tia hi vọng cuối cùng vụt tắt

Em cũng sẽ đi theo anh, chẳng rời

Cuộc sống vĩnh viễn không hẳn là tốt!?

Không phải! Không đúng! Anh phải biết rằng

Em mong anh sống thật lâu, thật lâu...

* * *

Trôi theo dòng chảy của năm tháng qua

Xin hãy ghi nhớ đến em, nhé Shiki!

Không cần nhiều thời gian, không gian đâu!

Chỉ cần một khoảng nhỏ trong tim anh

Mỗi khi anh buồn, hãy nghĩ đến em

Người luôn luôn dõi theo, ủng hộ anh

Kiếp hãnh bước tiếp, cuộc sống còn dài

Em yêu anh nhiều lắm! Em sẵn sàng

Hi sinh mọi thứ, trả mọi cái giá

Đề anh được hạnh phúc, sống vui vẻ

* * *

Em cũng biết mình còn nợ anh nhiều

Nên nếu được xin anh hãy tỉnh lại

Nhìn em đi! Cho em một cơ hội

Em sẽ hết sức bù đắp cho anh...

Nếu không thể, hãy mang em đi cùng

Em không sợ bất kỳ điều gì cả

Ngoại trừ việc phải mất anh mãi mãi...

Cảm xúc hỗn độn, nhớ, thương, đau đớn...

Ước mong cũng chỉ là ước mong thôi

Thực tại phủ phàng như màn đêm tối

Niềm tin nơi nào? Anh ơi nói đi...

Em ngập chìm trong tuyệt vọng, u buồn

Xin anh...xin anh...đừng bỏ rơi em...

*** 0 *** 0 ***

Cô và hân bước vào dinh thự, tiến đến phòng làm việc của cô. Cô ngỡ ngàng. Hân là người thích sạch sẽ, một hạt bụi cũng chẳng bỏ qua. Nhưng căn phòng nhìn thật hỗn độn. Bình hoa, đĩa trang trí, ly thủy tinh,... vỡ vụn, ở khắp sàn nhà. Đồng giấy tờ cũng bị xé nát, ném tứ phía. Ngoài ra còn có mùi rượu thoang thoang... Cô tiến đến bàn làm việc... quả không sai! Có rất nhiều vỏ chai Whisky hạng nặng... Hic..hic vampire có tử lượng đáng nể thật!

Bạn cũng sẽ thích Cô Nghi Mèo Thắng Được Cáo Chắc? [Ngum... Bời Kaze_Kitsune 18.2K 1.1K Quá trẻ con. Nhưng... rất quyến rũ! - Kio Bời KioKiki 9.3K 338 Cô gái xấu xí mà anh khinh thường đã không c... Bời TimBarca 53.2K 2.6K Sẽ Chẳng Là Ai Khác Ngoài Em Bời HanBachBang 7.6K 464 TÔI LÀ VAMPIRE ! SAO , CÒN YÊU KHÔNG ? Bời kayoj-chan 5.4K 298 Cô Hầu Đáng Ghét Kia ! Cô Là Của Tôi Bời Angel_Sun 12.1K 688 " Này Violet! "

" Vâng, có chuyện gì không ạ? "

" Anh... buồn nên mới uống... thôi "

" ... Em biết mà... một phần đã thể hiện trong lời bài hát rồi. "

" Ủ... "

Hân thở dài một tiếng. Tâm trạng tuy đã tốt hơn nhưng vẫn còn chút khó thở, bức bối.

" Shiki này, chúng ta cùng uống rượu đi! Tâm trạng cứ u uất thế này thật khó chịu!!! "

" Ủ! Để xem em mời anh loại rượu nào!? "

Cô cười, cùng hân đi vào phòng ăn. Hân nhanh nhẹn lấy một đĩa trái cây tươi tía đẹp mắt cũng với một ít đá. Cô đi lấy loại rượu mà mình thích nhất, nói đúng hơn là chỉ để ngắm thôi (Bởi vì trai nên mới hào phóng lấy ra uống :P) Cô đi ra, hai tay để đằng sau lưng, cười gian

" Lạ nhé! Sao em không vào kho rượu mà chạy đến phòng ngủ làm gì? "

" Hehe loại rượu này đặc biệt quý giá với em à nha... nên phải đặt ở phòng ngủ... "

" Rồi rồi, ngồi đối diện anh đi. Tên của loại rượu là gì? "

Cô ngồi xuống, tỏ vẻ thần bí và nói

" Kaka, loại rượu này có tên là: Vodka "

" Của Nga sao??? "

" Không phải! Loại vodka đặc biệt này là loại đắt nhất có xuất xứ từ Scotland. "

" Ohh đáng ngạc nhiên à. Vậy giới thiệu khái quát về nó đi. "

" A...hèm... Đây thuộc loại rượu mạnh nhất thế giới đấy. Tên của nó là Vodka Diva Diamonds. Nhìn rất giống một lọ nước hoa, vỏ chai được nạm ráp kim cương và đá quý dạng cát... long lanh, huyền ảo,... bla bla.... "

Sau khi cô thao thao bất tuyệt với nào là nguồn gốc, nào là lịch sử ra đời, hương vị,... vân vân... và vân vân... thì hấn mới kết luận

" Ay da, em biết nhiều thật @@ "

" Đương nhiên rồi hahaha " _ tỉnh thấy sợ...

Cô và hấn, chỉ có hai người ngồi uống rượu và trò chuyện.

" Violet, anh vẫn chưa hiểu lắm về đất nước Milange, nói anh nghe đi "

" Được ạ nhưng em nói dài dòng có kiên nhẫn mới nghe được hết à. "

" Uhm, em nói đi nào "

" Milange là một vùng đất tồn tại song song với Trái Đất, ở đây có vô vàng cảnh đẹp không kém gì. Vì thế mà những thành phố được đặt tên như ở Trái Đất. Uh... ví dụ như Milange có thành phố tên là Paris bởi vì dân ở đó đa số sử dụng tiếng Pháp. Nói chung Milange chẳng khác Trái Đất là mấy chỉ là không rộng lớn, dân số cũng chẳng đông đảo như thế.... và có sự xuất hiện của Vampire. "

" Anh đã hiểu nhiều rồi! Cảm ơn em "

" Có gì đâu! Anh không cần phải khách sáo thế đâu. "

Cô vui vẻ nói chuyện phiếm với hấn. Một lúc sau, cô đi thẳng vào vấn đề chính

" Em chuẩn bị cả rồi, chúng ta đến Vam Quốc thôi! "

Hấn sững sờ một hồi rồi gật đầu

" Ừ "

Bây giờ đã 6h tối rồi! Chắc đến nơi sẽ muộn lắm đây!? ...Hấn lái xe, cô ngồi ở vị trí phó lái.

Hơn một tiếng an bình trên xe, bây giờ tan biến

" Đoàn...đoàn...đoàn..." Tiếng súng vang lên. Từ phía sau xe, đạn bắn vèo vèo... gương bị vỡ nát. Lập tức, cả hai cúi người xuống. Hấn dừng xe lại, mặt đầy sát khí

" Lũ khốn nạn nào dám...!!! "

Hức...hức... đáng sợ quá đi! (Cô sợ sát khí ngùn ngụt của hấn í)

" A...anh bình tĩnh! Để e...em l...lo "

Hấn xoay sang chỗ cô tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên *nhìn ngu ghê*. Cô hành động ngay, mở chiếc balô nhỏ nhỏ của mình, cô lấy ra một chiếc ống nhòm và một khẩu súng cầm tay.

" Súng của em có thể sát thương được loài nào? "

" Ờ...ah... người thường và quý... ngoài ra loại đạn đặc biệt em dùng còn có thể gây mê với vampire nữa! Em còn cẩn thận mang thêm hai chiếc dao cầm tay nữa. "

" Ừ, thế tốt rồi! Anh sẽ làm bao cát để tụi nó bắn. Còn em quan sát kỹ, xác định chỗ ẩn nấp và bắn chúng nhé!? "

Cô từ chối

" Không thể "

" Sao lại không!? "

" Chúng ta sắp đến Vam Quốc rồi, chắc chắn là có kẻ muốn ám sát anh để ngăn chặn dự định của chúng ta. Chẳng phải anh nói là Vampire cũng có thể bị giết sao!? Vậy không loại trừ khả năng lũ phục kích kia cũng là Vampire và chúng biết được cách ám sát anh. Nên tốt nhất anh phải an bình bất động! Đề em lo liệu bọn này!!! "

" Không thể!!! Em là phụ nữ sao có thể đấu với nhiều tay súng đầy kinh nghiệm như vậy được!? "

Cô mỉm cười, một nụ cười toả nắng, xinh đẹp.

" Anh cứ ở đây, ngoan nhé... Em sẽ xử đẹp bọn chúng! Cứ tin tưởng, kinh nghiệm chiến đấu 8 năm nay với lại em không phải loại dễ thất bại đâu a! "

Nói rồi cô phóng ra ngoài xe nhanh như cắt. Tuy khẩu khí ngất trời nhưng chưa bao giờ cô lâm vào tình thế bất lợi như vậy!???

Số lượng địch bao nhiêu chẳng rõ? Vũ khí chúng sử dụng có thể sát thương người thường không cũng chẳng biết? Địa hình chiến đấu quá bất lợi với cô và dễ dàng với chúng! Ngoài ra, cô còn phải luôn canh chừng để chúng không có cơ hội làm hại Shiki,...bla....bla... Grrrrrr!!!!!! Điên cái đầu quá!!!!!!!!!!!!

Nhưng dù khó khăn đến mấy cô vẫn phải bảo vệ tình yêu của đời mình. Từ giờ đến lúc tiến đến dinh thự nhà Fullynia cô chưa thể chết à. "Được rồi! được rồi! Chì đây sẽ chơi với lũ lính đánh thuê nghiệp dư chúng bây đến cùng!!! Để xem ai mới là kẻ bại trận >_< " Trong lòng không khỏi chửi rủa, thách thức, hừ...hừ... dù tỏ tông mười mấy đời nhà bọn chúng có van xin cũng không thể nào làm lửa giận trong cô dịu đi!!!

Cô lên vào một bụi cây, tranh thủ nạp đạn cho súng và dùng ống nhòm để quan sát động tĩnh từ nhiều phía. Kể ra cô cũng chẳng xui xẻo đến mức phải tìm kiếm trong cây và cây (Àu: ý là xung quanh cây cối không rậm rạp như ở vùng rừng núi)

Tuy hơi lo lắng về đề nghị nhỏ của hắn nhưng cũng chỉ có kẻ đó mới dụ được bọn đáng chết kia. Cô phất tay ra hiệu, hắn liền ngồi vào vị trí và lái xe đi (một đoạn nhỏ). Không ngoài dự đoán, tiếng súng lại vang lên.

Cô hừ một tiếng "Ba tay súng, sử dụng hai súng tĩa và một súng trường. Hai tay bắn tĩa ở cùng nhau, đã xác định vị trí, tọa độ! Tay cầm súng trường ở cách đó bốn mét. " Thật tiếc cho chúng bởi vì xui xẻo gặp phải cô _ một người có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, nhạy bén và có khả năng định hướng, phát hiện kẻ thù từ những chuyển động nhỏ nhất.

Nhưng một điều mà ít người biết được chính vì cô cũng là một sát thủ giết người không ghê tay, đương nhiên cô chỉ giết những kẻ xấu xa, độc ác. Có điều, nói gì thì cũng chẳng thể phủ nhận việc bàn tay cô nhuộm máu, dù có là người quen đi nữa thì cô cũng không nương tay. Hành động nhanh gọn, khuôn mặt chẳng có chút cảm xúc nào, cô như tuyết như băng lạnh lùng, tàn độc mà quyền rũ. Không thể ngờ nổi khi ở quên hẳn cô lại hiền lành, dịu dàng đến thế...

Vạch ra kế hoạch chi tiết có điều cuộc đời chưa nói trước được chữ "ngờ". Không thể tin được mọi chuyện ở phía trước sẽ diễn ra như thế nào?

*

* *

Cô di chuyển, lướt qua những bóng cây cao tựa như một làn gió. Đứng sau tảng đá, cô thở một hơi thật sâu rồi từ từ tiến đến chỗ hai tay súng bắn tĩa. Lý do không thể dùng súng bắn hai tên kia? Rất đơn giản! Nếu cô dùng súng sẽ làm tên còn lại phát hiện ra. Chỉ có thể sử dụng hai chiếc dao cầm tay để nhanh gọn kết liễu. Trường hợp xấu nhất: chúng là Vampire thì cô đã có cách đối phó thích hợp. Đó chính là bôi một loại thuốc độc đặc biệt lên lưỡi dao, loại độc được này có tác dụng gây mê cực lớn với Vampire (nếu là loài khác thì đã die lâu rồi).

Trong mấy giây ngắn ngủi, cô xuất hiện từ đằng sau dùng hai chiếc dao nhắm vào phần cổ tạo thành một vết cắt gọn gàng nhưng rất sâu. Máu tươi phun ra lênh láng.

Thở phào nhẹ nhõm, cô đặt ngón trỏ và ngón giữa lên cổ hai tay súng bắn tĩa kia để kiểm tra mạch. Co...còn sống!? Chúng là Vampire!!!!... hic...hic... không xong... Lập tức quay lưng lại, tên còn lại đang cầm thanh mã tấu nhắm chém cô!? Nguy rồi!!! Không né kịp...

"Xoạt....xoạt....xoạt...." Máu tươi lại lần nữa chảy ra như...nhưng đó... đó là....

"SHIKI!!!!!!!!!!!!!! "

Tiếng hét thất thanh vang lên.... một lần nữa.... một lần nữa hắn đỡ cho cô....

Hắn mất thăng bằng... ngã xuống.... chân cô....

"TẠI SAO ??? TẠI SAO LẠI NGỐC NHƯ VẬY!? TẠI SAO LẠI ĐỖ ĐÒN CHO EM???"

Hắn lại cười, máu từ trong chảy ra nơi khoé miệng

"Vì... khụ...khụ... Anh ...yêu em!.... Em mới ngô...ngốc....! ...Em mà... khụ... bị thương... khụ...khụ... anh sẽ đau... tìm đến... khụ... chết má...t ..."

Giương mặt xanh xao của trở nên trắng bệch, khó coi. Tên kia cất lời

"Hahaha!!! Thanh mã tấu này có thể giết cả Vampire đấy. Người chết chắc còn con nhỏ kia sẽ phải sống giờ chết giờ với đại nhân! Hahaha!!! "

Ngẩng đầu lên với cặp mắt đầy tơ máu

"....Khốn kiếp!.... NGƯỜI.... XUỐNG ĐỊA NGỤC ĐI !!!!!!! "

Cô đặt hắn nằm xuống, chạy đến chỗ tên kia trong tích tắc. Chỉ dùng dao đâm vào cánh tay, mục đích là để làm tê liệt hoạt động nhưng vẫn không làm đối thủ hôn mê.

Tên sát thủ ngã xuống, cô lấy chân đạp lên người và nói

" Cho dù người có chết ngàn vạn lần cũng chẳng thể làm ta bớt phần nộ! NÓI!!! ra tên chủ nhân của người NGAY!!! "

Sát thủ xanh mặt. Y chưa từng thấy một ai có sát khí đáng sợ đến thế!

Thấy y vẫn chưa mở miệng khai ra, cô chẳng chút thương xót mà dùng chân đạp lên cơ thể gần như bất động kia.

Y bị đạp đến độ thổ huyết, máu từ miệng liên tục phun ra.

" Phụt...ọc...ọc... T..tôi nói!... Xin... tha mạng... "

Ánh mắt ngập tràn thù hận ấy vẫn nhìn chằm chằm vào y không chớp mắt

" Là..... Fullynia_sama..... và..... Ivan_sama.... ra lệnh cho tôi giết cô... đáng nhẽ ra không được đụng đến Shiki_sama.... nhưng... "

Cô ngẩng người một hồi. " Fullynia_sama ư!? Là ai? Mà khoang Shiki mang họ Fullynia! Vậy chẳng lẽ là cha hửn??? Còn cái tên Ivan gì đó.... là kẻ nào? ". Sau khi suy ngẫm thật kỹ, cô nói

" Nếu muốn sống thì dẫn ta gặp hai kẻ đó. Còn nếu vẫn muốn chống cự... TA-LẬP-TỨC-BẮM-NGƯỜI-THÀNH-TRĂM-MẢNH! "

Y sợ hãi tột độ: " Cô... ta còn đáng sợ hơn cả Fullynia_sama! Thật sự có phải là người không vậy!?. Y tuy là một sát thủ chuyên nghiệp cũng một mực muốn toàn ý phục tùng chủ nhân.... Nhưng mà hôm nay lại gặp phải cô_Violet Abertora, y buộc phải nghe theo. Thứ độc được đó có gì bất bình thường! Nếu phỏng đoán không nhầm thì ngoài tác dụng làm tê liệt vận động mà còn làm tê liệt luôn ý thức. Lần này thì y thực sự bất lực thật rồi!

Cô trói y lại như gói bánh chưng rồi ném vào ghế phó lái. Còn về phần hửn thì cô cố gắng nhệ tay hết sức có thể, dùng hộp dụng cụ y tế băng bó lại vết thương để cầm máu. Rồi cho hửn uống vài viên thuốc giảm đau và sử dụng một lượng lớn máu sinh học mong sao bù đắp lại một phần máu đã mất. Sau đó đặt hửn nằm ngửa ở dãy ghế sau, lấy balô chặn ở trước giúp hửn không bị lăn xuống khi xe đi qua chỗ gấp ghe.

Còn một quãng đường khá xa nữa mới đến nơi mà trời đã tối mịt, cô đành cho xe dừng lại tại một căn biệt thự bỏ hoang. Dọn dẹp lại trông cũng khá ổn, có thể ở qua đêm. Cô nhốt y vào một căn phòng ngủ và đưa hửn đến một căn phòng đẹp nhất trong tòa biệt thự.

Đó cũng là phòng ngủ nhưng có cửa sổ bằng kính rất lớn thông ra quang cảnh của khu vườn trước. Quan trọng hơn hôm nay là ngày trăng tròn nên khi mở cửa ra ánh trăng bạc chiếu rọi vào bên trong. Thờ mộng! Chiếc giường nhỏ nhắn đặt gần cửa sổ mang lại không khí trầm ấm. Hửn nằm trên giường, vẫn im ắng không cử động, không nói chuyện, cũng chẳng mở mắt ra nhìn cô...

Lấy hai bàn tay nắm lấy cánh tay lạnh buốt kia, cô nằm úp người đầu tựa nhẹ vào bên cạnh cánh tay hửn. Nước mắt lại rơi xuống

" Làm...on... h...hãy tỉnh lại... em cần có anh...hức...hức... Anh là kẻ xấu xa không chịu giữ lời!... Anh... đã từng hứa sẽ yêu em mãi mãi cơ mà!?... "

Ánh mắt cô lại phủ lên một tầng lạnh lùng, đơn côi

" Phải chi... lúc nhập học em chẳng hậu đậu đi muộn rồi nhờ anh giúp trèo tường vào trong.. phải chi... trái tim em không rung động bởi anh, mãi vẫn chẳng biết tình yêu là gì? và làm nger trước anh... phải chi... em chả ích kỷ muốn giữ anh bên mình ...Chắc có lẽ anh đã không lâm vào tình cảnh bi đát như vậy... và... em cũng... cũng không phải đau đớn, sống chẳng bằng chết như bây giờ.... hức...hức "

Người kia vẫn như vậy, vẫn là khoảng không im lặng có mình cô

" Anh nhớ khu vườn sau dinh thự mà em vẫn luôn thích đến lúc vui cũng buồn không? Từ khi yêu anh... em đã có một ý nghĩ kì lạ rằng... khi hai ta chết đi sẽ cùng được chôn cất dưới gốc cây Anh Đào... Máu huyết của ta hòa lẫn vào nhau làm hoa Anh Đào có màu đỏ hồng tuyệt đẹp... Và cây Anh Đào ấy sống mãi... sống mãi... tượng trưng cho tình yêu của em và anh... Nghe thật lạ nhưng cũng lãng mạn, ý nghĩa phải không ạ? Nếu...chỉ là nếu như thôi! Nếu anh ra đi bây giờ, e..em sẽ theo anh! Thiên đường cũng được, địa ngục cũng chẳng sao!? Chỉ cần được ở bên cạnh anh từng phút từng giây, em đã mãn nguyện lắm rồi! Đòi này của em không đáng tiếc bởi vì có được tình yêu của anh... Em yêu anh... nhiều lắm! "

Cô ngồi dậy, áp đôi bàn tay còn ấm của mình lên mặt hửn

" Ay da... hức...hức... sao da anh lạnh thế này!? Tuy người ta nói Vampire có làn da lạnh như nước đá nhưng với em làn da anh thật ấm áp! Lúc anh ôm em, sưởi ấm cho em.... em rất hạnh phúc!!!!. Bây giờ hãy để em sưởi ấm cho anh...nhé?... "

Nếu từ cửa sổ nhìn vào, người ta sẽ nhìn thấy hình ảnh một cô gái trẻ với vóc dáng gầy yếu, gương mặt mệt mỏi đang ngồi cạnh một mỹ nam nằm ngủ yên bình... và nghe thấy tiếng khóc thê lương của cô

" Phụt... khụ... phụ... " Hửn nôn ra máu... Mặc dù máu từ miệng phun ra liên tục và ho khan không ngừng nhưng hửn chẳng có dấu hiệu tỉnh lại... có lẽ vẫn còn hôn mê...

" Shiki!!! Shiki!!! Sao lại thế nàyyyy.... huhu... anh...anh... đừng làm em sợ.... huhuhu "

Cô chạy bán sống bán chết đến phòng ngủ của y. Y đang mơ màng trong mộng đẹp thì bị một lực cực mạnh níu giữ, lắc tới lắc lui...

" M...mau nói tại... sao... Shiki lại thổ huyết.... NGƯỜI NÓI ĐIII !!! "

Y cũng định làm ngơ nhưng thấy trước mắt mình một cô gái vô cùng kích động... nước mắt giàn dụa... chợt cái cảm giác gọi là động tâm dâng trào... Y nói:

" Máu sinh học lúc trước bơm vào đã bị loại thải. Trong mười phút nếu không có lượng máu tươi thuần khiết truyền vào Shiki_sama sẽ chết! Nếu được truyền máu kịp thời vết chém sẽ tự động lành lại "

Tĩa hi vọng loé lên trong mắt cô

" Dừng máu của ta! Dừng máu của ta cứu Shiki mau lên!!! "

" Cô điên à? Nhìn cô thế kia làm sao có đủ sức? Với lại lượng máu cần dùng nhiều hơn lượng máu người thường có thể cho đi! "

" Ta cóc cần biết!!! Cho dù có chết cũng phải giúp Shiki sống tiếp "

Y thở dài... vị Bá Tước này quá cứng đầu rồi... Cuối cùng, y khuất phục và được mở dây trói ra, chạy nhanh đến chỗ Shiki.

Máu được truyền vào, thật ngạc nhiên chỉ cần một nửa số máu ước tính đã cứu được sama!!!!

Cô thở phào nhẹ nhõm ngã xuống giường nhắm mắt lại. Về phía y thì do tác dụng của độc được lại ngất xỉu...

" Shiki này... Ngày...mai anh nhất định phải khoẻ lại... em... em... muốn được... được... thấy anh... Em... em nhớ... nhớ... anh! "

*** 0 *** 0 ***

P/s: Chào mọi người!!! Chap này au dùng rất nhiều thời gian và công sức để viết nên nó khá dài. Mở đầu là một bài thơ tự sáng tác nên có lẽ đọc qua nhiều bạn sẽ thấy dở ẹt :(Mong là mọi người thông cảm :) Và đừng ném đá au mà tội T^T

Các chap tiếp theo: tức là chap 28 và 29, au muốn dành tặng cho hai bạn đọc trong thời gian qua ủng hộ và góp ý nhiệt tình...

Au xin gọi tên thân mật *tự sướng* của bạn

-Chap 28: Zen_chan :*(Zenzen2809)

-Chap 29: ??? (có bạn nào thích được tặng chap không ạ? Nếu có thì comment đi nha :))

*** Trường hợp nếu bạn (Zen_chan) không thích/không muốn/antin :"(thì cũng comment nhé! ***

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quăn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lời Của Au Gửi Đến Mọi Người!

P/s: chap 31 vừa ra mới đây có một tình tiết au xin giải thích rõ ra để mọi người không thắc mắc. Đó là khi Violet truyền máu cho Shiki.

Au có viết " Hẳn chẳng có dấu hiệu tỉnh dậy... có lẽ vẫn còn hôn mê " Tức là Shiki chỉ phun máu ra và ho khan do cơ thể loại thải máu sinh học thôi chứ không phải là Shiki tỉnh dậy đâu ạ. Nên cũng không có tình tiết ví dụ như Shiki cắn cổ Violet đâu. Au giải thích thêm nhé!

*** 0 *** 0 ***

Cô nhờ y cột là ở chỗ cô không biết cách truyền máu cho hân. Lỡ chẳng may làm sai một động tác nào đó thì hậu quả thật khôn lường! Trái với lo lắng của cô, y lại tỏ ra thuần thực như đã thực hành cả trăm lần rồi ấy.

Trong hộp dụng cụ y tế cô mang theo có đầy đủ đồ dùng để truyền máu. Y rửa tay qua, sau đó đeo găng tay vào rồi nhẹ nhàng đâm mũi kim vào mạch máu trên cổ tay cô

" Thả lỏng đi! Hít thở sâu, đừng lo lắng. "

" Ủ... mà người tên gì vậy?... T..ta chỉ tò mò chút thôi... "

" Jackson_ Jackson Gates "

" Uhm... "

Ách... y hành động như một bác sĩ chuyên nghiệp vậy @@ ... Tồn khoảng mười lăm phút, y mới cầm bì máu kia và truyền qua cho hấn

" Eh này! Ngươi làm gì mà lâu thế? "

" Haizz... Tôi phải kiểm tra kĩ lưỡng chứ! Máu truyền cho Shiki_sama phải tinh khiết hết mức có thể... "

" ... "_ ý nói máu của cô bản hả!? >.<

Y gắn đầu ống truyền vào bì máu và cầm mũi kim ở đầu còn lại đâm vào mạch máu ở cổ tay của hấn. Loay hoay một lúc nữa mọi chuyện mới xong. Hấn đã được truyền máu kịp thời, phần cổ tay phải đặt thêm chiếc gối bông nhẹ và băng lại một chút để cố định mũi kim.

*** 0 *** 0 ***

Nhắc lại tên các nhân vật trong truyện:

- Cô _Violet Abertora
- Hấn _Shiki Fullynia
- Anh (hài) _Black Abertora
- Thím _James
- Cậu (ta) _David William (=Will)
- Nhóc (tóc vàng) _Rin
- Y _Jackson Gates
- Gì _Anna Wisdom
- Tên gốc _Eric
- Sư huynh _??? (các chap sau nữa sẽ rõ)

*** 0 *** 0 ***

P/s: A...hèm...!!! Sau đây là những dòng tâm sự với cảm xúc lai láng như đại dương của Au *chém*

- Đầu tiên, Au cảm ơn Zen_chan yêu quý rất nhiều ạ! Hic... đọc comment của bạn mà Au cảm động lắm lắm luôn *mắt ngấn nước*...

Tình hình hiện tại là cái điện thoại của Au không gửi được bình luận ._ Au chỉ có thể comment sau các chap -_- Mong mọi người thông cảm.. (nhất là Zen_chan)...

- Sắp tới Au phải chuẩn bị thi học kì hai nên chắc thời gian ra chap sẽ chậm hơn. Nhưng Au cố gắng hết sức viết thật hay để tặng chap cho Zen :D

Dạo này hơi bị thiếu ý tưởng __ Nên Au viết khá lâu mới up chap ._ Au sẽ sử dụng thêm nhiều tình tiết lãng mạn nè, dễ thương nè, con nít nè,

... để làm điểm nhấn cho các chap :))

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ Au :))

Thân

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thử Thách Tình Yêu

*** Như đã hứa từ trước :D Chap này Au xin thân tặng cho Zen_chan (Zenzen2809) yêu dấu ^^ Hi vọng Zen sẽ thích ***

oooOOO•••OOOooo

Cô có một giấc ngủ ngon, một mạch đến 12 giờ trưa mới tờ mờ mờ mắt...

" Chào buổi trưa! "

Tiếng ai mà quen thế nhỉ? Tuy biết người nói mang nhiều thiện ý nhưng mà cô có có tính dờ hơi là không muốn bị gọi dậy và lúc bị gọi dậy thì nổi cáu lên... Người kia vẫn kiên trì lay nhẹ vai cô

" Trời ơi!!! Phiền quá!!! Ai mà rảnh rỗi sinh nông nổi thế??? Không thấy bồn tiểu thư đây đang ngủ sao!?!?!? Biến đi chỗ khác dùm đi!!!! >0< "

Yên tĩnh

.

.

.

Im ắng

.

.

.

Cô đành dùng hai tay cô giữ cho mắt mở ra...

Thôi xong... ._. ... cô vô tội mà... hông có cố ý đâu... mà...

Hắn co người lại vào góc phòng, mình họa thêm bằng cách cầm cái khăn giấy lau " nước mắt "

" Anh đừng giận! Em chỉ buộc miệng nói vậy thôi chứ không có ý trách mắng anh đâu... hi hi... "

" Anh chỉ muốn gọi em dậy để cùng ăn sáng thôi mà... hức...hức... Em chán ghét anh rồi... "

" Ay da... không phải đâu ạ!!!! V...vì vì... à... tôi qua ngủ muộn nên bây giờ chưa dậy sớm được ấy mà. "

Hắn nghe xong lại thôi cái điệu nước mắt cá sấu đó

" Ủ... Cảm ơn em! Nhờ em mà bây giờ anh khoẻ mạnh thế này. "

Cô cười cười

" Anh không biết bây giờ đối với anh em là bạn gái hiền hậu, nết na, thùy mị à? :)) "

" Em nói nhầm rồi là: cô bạn gái buồng bình, bà chằng, cứng đầu chứ! "

" Anh còn chọc nữa :(em lập tức... ngủ tiếp :D "

" Rồi rồi... bạn gái bảo bối của anh thức dậy cùng đi ăn sáng nào! "

Hai người vui vẻ, tươi cười như chưa từng có bất kỳ biến cố nào xảy ra. Và thế giới rộng lớn chỉ có hai người mà thôi...

" A...hèm... a...hàm... "

Nhưng vẫn còn một cá thể lẻ loi bị trôi nổi la liệt gần cửa sổ kia đang lên tiếng.

Ax... cô quên mất y vẫn ở đây... nghe thấy hết. Thật xấu hổ! Trời ạ có cái lỗ nào để cô chui xuống không? T^T

" Đ...đi ăn sáng thôi! "

Nói xong cô chạy thẳng đi ra khỏi phòng... Chuẩn bị kĩ lưỡng thật tốt! Chẳng những có đủ đồ dùng như bàn chải đánh răng, kem đánh răng, bếp mini,... mà còn có nguyên liệu để làm đồ ăn nữa.

Nói là nấu thức ăn chứ thực tế là chỉ chiên qua bánh mì rồi ăn với mứt dâu và một cốc sữa -_- Chưa đủ cho cái dạ dày của cô =(

" Cô là heo chắc!? Ăn năm cái bánh mì mà vẫn than đói là sao? Chưa kể còn uống hai ly sữa nữa = _ = " Y lên tiếng nhận xét

" Xì!!! Vì hôm qua tôi tốn quá nhiều calo để đối phó với ai kia thôi. Người gì mà nặng như voi nhấc lên xe xong cứ tưởng xương cổ tay của tôi bị gãy rồi chứ! Ai du... đau tay quá đi hà!!! Shiki oi có khi nào xương của em bị nứt rồi không :("

" Cô... "

" Thế nào? Hay tại tôi nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận rồi? "

" ... "

Hiện tại, y có một ý nghĩ trong đầu: " con gái là sinh vật vô cùng đáng sợ! Đối với người họ thích thì hiền lành còn đối với 'kì đà càn mữ' thì dã man con ngan luôn!!! Cãi nhau với người có học thức cao cũng không sao. Nhưng nếu gặp phải thể loại mặt dày thì nên chịu thua trước. "

" Hai người đừng cãi nhau nữa! Tôi làm rất nhiều bánh mì mà, cứ ăn thoải mái. Đường đi còn xa nên ăn nhiều để có đủ sức! Violet ăn nhiều là tốt! Hôm qua mất nhiều năng lượng, ăn nhiều vào đi! "

Haizzz... quả chỉ có hần là tốt tính! Đàn ông phải ga-lăng thế chứ Ơ_Ơ đâu như cái thể loại thích soi mói người khác kia = _ +

" Vâng ạ!!! Anh là số một :3 "

.....

Thoáng chốc đã đến nơi cần đến. Kể cả là từ Milange Quốc chẳng nữa thì cũng chẳng dễ dàng để vào được cũng vô cùng khó khăn.

Thứ nhất tìm được vị trí cổng vào tốn rất nhiều thời gian!

Thứ hai chỉ có vampire mới vào được Vam Quốc

Nhưng đi một chặng đường xa đến vậy, Shiki suýt nữa thì mất mạng... Cô không thể dễ dàng bỏ qua được!!! Nhất định phải gặp cha của Shiki để nói chuyện.

" Em ở yên đợi anh đi! "

" Cái gì ạ??? Em chắc chắn sẽ vào Vam Quốc!!! Vậy nên cuối cùng cũng xác định được vị trí cửa vào rồi đây. "

" Sao em biết? "

" Vì cô ta có khả năng cảm nhận được vị trí của mọi vật trong không gian! Nói cách khác tất cả giác quan nhạy bén hơn người và sự kết hợp với nhau ăn ý. Cổng vào Vam Giới có các vampire trinh sát canh giữ, từ đó cô ta cảm nhận luôn được vị trí của cổng. " _ Y nói

" Chính xác!!! Very good, Jackson!!! Xem ra người cũng rút ra được chút ít thông tin về khả năng của ta. "

" Tuy vậy nhưng sao em qua được sự giám sát của đội trinh sát? Điều quan trọng hơn: em không phải là vampire. " _ Hần chen ngang

" Ồ...thì... em chuẩn bị cả rồi! Anh chỉ cần đợi xem "phim hành động" thôi! Kakaka!!! "

Cô cởi chiếc áo choàng ra rồi lấy một lọ chứa chất bột màu xanh nhạt bôi lên. Mặc lại chiếc áo, rút chiếc dao găm có tẩm thuốc mê, cô nhẹ bước ra khỏi nơi ẩn nấp. Cô lao đến cổng vào nhanh như cắt, không một động tác thừa... hai tên lính gác đã nằm trên mặt đất với vết cắt sát bén ở cổ. Chẳng chút chần chừ, cô mở cổng rồi lao đi.

Không khó để xác định được vị trí của dinh thự Fullynia! Bởi đó là tòa nhà lớn nhất trong Vam Quốc, cũng thuộc vào loại tráng lệ, có kiến trúc tuyệt vời! Và một yếu tố khác nữa: vì gia tộc Fullynia là gia tộc Vampire dòng thuần có sức mạnh kinh khủng nên khí phách tỏa ra khác với các vampire thông thường hay vampire quý tộc.

Nhưng làm sao để vào trong mà không bị phát hiện đây??? Hic...hic... cô quên nhờ Shiki họa lại sơ đồ của dinh thự mất rồi!!! T_T

Hay cứ xông bừa vào rồi hét toáng lên bảo gặp cha Shiki? Không được! Như thế khác gì con khùng? Với lại chẳng nhẽ bảo mình là bạn gái đến gặp bố của bạn trai Ồ...Ồ Minh phải làm sao đây????????

" Vio...let! "

Từ phía sau có một giọng nói vọng đến kèm theo là một cái đập vai chưa kìm hãm lực!

" Á Á Á Á Á!!!!!! Có MA!!! "

"Con ma" đó di chuyển hai cánh tay xuống thắt lưng rồi ôm cô chặt cứng

" Huhuhuhu... có ai không? Cứu tôi với!!! Có con ma biến thái ở đâyyyyyy "

" Xi... lớn rồi còn sợ ma!!! Cái đồ chân ngắn nhát gan... lêu...lêu "

Giọng điệu này... chỉ có thể là tên Will trời đánh! Cô dùng sức trở một cú thật mạnh vào ngực cậu ta... hứ...hứ... đồ ghét

" A...u!!! Bộ muốn đánh chết tôi hả nhỏ ngốc kia >< "

" Ai bảo người dám cả gan ôm ta!!! Chưa chừa cái thói dâm xôm đó hả? "

" Hừ... Tưởng mình là ai chứ!!! Xấu kinh khủng thế mà ngỡ mình là thiên nga chắc!?" "

" Ồ. Ta là thiên nga thì còn cao quý, đẹp hơn con cóc ghẻ nhà người!!! "

" CÔ!!!!..... "

" Thế nào? Cứng miệng rồi à? "

Cô và cậu cứ gặp là cãi nhau... Haizz... đúng là oan gia mò!

Bình tĩnh nghỉ ngơi một lúc... cô nghiệm ra rằng: Tên Will này dù gì cũng ở đây lâu rồi! Và lại còn quên biết Shiki... Chắc chắn là thông thuộc tất cả góc ngách trong dinh thự! Vậy chỉ cần lợi dụng cậu ta để đi đến phòng của cha Shiki là xong!!!

" Đây ta hỏi người một câu.... à không! vài câu... phải trả lời thành thật nha "

Mặt cậu thoáng nghi hoặc nhưng do có ý khinh thường nhỏ này đầu óc rỗng toét nên cũng không đề phòng

(Au: đơn giản là vì đầu óc hai bạn Will và Violet như nhau! Chẳng qua bạn Violet lanh lợi hơn chút thôi :))

" Ủ hời đi "

" Bố của Shiki tên gì? "

" Loki Fullynia "

" Thế phòng của ông ấy ở đâu? "

" Ở thì ở kia "

Will chỉ tay đến căn phòng có cửa sổ lớn được hoa hồng bao quanh

" Có mê cung hay bày gì trong dinh thự không? "

" Không có! Nhưng mà rất khó để vào trong vì có nhiều lính canh gác "

" Thế làm sao đột nhập được? "

" Ở thì phải có người giới thiệu... Mà cô hỏi tôi nhiều chuyện thế để làm gì? "

Sax... đến giờ phút quan trọng não bộ của cậu ta lại hoạt động! Tức thật!!! Đành phải bịa chuyện ra vậy -_-

" Tôi thấy cậu thành thật nên mới kê ra chuyện này đây nhé! "

* Từ đây Violet và Will đổi cách xưng hô trong giao tiếp

• Violet vs Will: tôi — cậu

• Will vs Violet: tôi — cô

" Thực ra là... à... Shiki nhờ tôi đến thăm.... cậu.... Anh ấy bảo là rất lo cho cậu vì lâu rồi hai người chưa gặp lại nhau... Và nói chuyện với cậu.... Ở thì nhân tiện tôi muốn gặp bố anh ấy một chút! Cậu dẫn tôi vào nhé? "

Hic...hic... lúc này đành dùng hân làm bia đỡ đạn... Thấy hơi có lỗi...

Cô cứ tưởng tên Will này sẽ khó đánh bẫy... ai ngờ...

"Ui chào oi!!!! Hahahaha tôi biết Shiki quan tâm tôi mà! Với sắc đẹp và sự quyến rũ thuần khiết của William ai nỡ bỏ rơi chứ O v O Tôi sẽ giúp cô vào trong, đi thôi!"

Ekkkkk! Sao cậu ta có thể nói những lời buồn nôn thế mà không cần lười nhĩ!? Tự nhận một cách quá đáng!!! Cô đành phải chịu đựng, cố giả nai để hoàn thành mục đích trước mắt :(

Quả nhiên đám lính gác dễ dàng cho cô vào bởi cậu ta bảo cô là em gái O_o

Đang đi trên hành lang tối tăm không có lấy một chút ánh sáng gây cho cô cảm giác rờn rợn @...@ Tên Will đáng ghét đó lại lặn mất tăm! Hại cô thân gái mỏng manh bước đến căn phòng của Súp-pò Vampire... =_=_...

Cô lại được tặng thêm lần hú vía nữa: một bàn tay từ đâu che hai mắt cô lại

"Ngạc nhiên chưa!!!!"

Phản xạ có điều kiện

"Bỏ tay ra coi Will!"

Nhưng khi mở hai bàn tay to lớn, mềm mại đó ra.... thì ngược lại với dự đoán.... trước mắt hiện lên khuôn mặt ỉu xiu của hân cùng với đó là sát khí ngùn ngụt, ngất trời.

"SAO-LẠI-LÀ-CÁI-TÊN-ĐÓ!!!!?????"

"À... Em gọi tên anh mà Shiki, chắc...chắc anh nghe nhầm rồi... haha... cùng đi thôi... haha"

Hắn nắm chặt cổ tay cô như muốn bót nát nó @@

"Cấm không được 'đánh trống lảng'! Trả lời anh ngay!!!"

"Hic...hic... việc cũng có gì nghiêm trọng đâu! Nói thì nói chứ!!! Chẳng là em vào được dinh thự nhà anh nhờ Wil. Cậu ta chạy đi mất khi em nói anh ở ngoài cổng vào Vam Quốc... Vì em hay bị hù nên cứ tưởng là tên đáng ghét đó thôi."

Mặt hân dần đi, tay cũng buông lỏng tay cô ra...

"Thế Will cũng bị mất em à? Thế thì bình thường mà! Em cư xử vậy có chút thoải mái rồi đấy."

"Làm gì có!!! Cậu ta từ phía sau đột ngột ôm em ch..."

Ax... Chết rồi!!!!!!... Cô nói mà chưa kịp suy nghĩ... Hắn có máu ghen... chuyện này sao bỏ qua được...

Nhưng vượt xa sự tưởng tượng của cô! Hắn chỉ lạnh lùng nắm tay cô đi đến căn phòng và nói một câu ngắn gọn

"Chuyện đó giải quyết sau"

Căn phòng của bố Shiki là một căn phòng tối. Không hiểu vì sao cô có cảm giác rằng nó rất giống Shiki. Hắn cũng u tối như chỉ đơn độc duy nhất trên thế giới này thôi. Cô thiết nghĩ bản thân mình chẳng khác họ là bao. Vampire được xem là các sinh vật sống trong bóng tối nhưng cô lại có cách nhìn khác! Có lẽ chẳng vì sức mạnh mà họ có được làm những kẻ khác mà nhiều nhất là con người kì thị và lo sợ. Không hiểu sao bản thân lại liên tưởng đến điều này nhỉ? Cô đã thực sự, thực sự muốn chết đi! Nếu không phải còn có ràng buộc thì đã chết từ lâu... Còn họ_những vampire, họ có thể có được cuộc sống vĩnh hằng nhưng như thế có phải sẽ bị dày dọa trong cái guồng quay của cuộc đời này. Họ vĩnh viễn không thể có cơ hội được giải thoát như cô_một con người bình thường. Cô từng rất hận, rất hận Vampire!!! Bởi lẽ, cô chưa hiểu hết về họ, chưa biết được cảm nhận của họ..... và đến bây giờ cô mới biết được sự thật rằng Vampire không phải kẻ thù giết cha mẹ cô...

Bước vào trong là hình ảnh một người đàn ông phong độ ngồi ở chiếc bàn làm việc. Căn phòng tối chỉ có chút ánh sáng từ chiếc cửa sổ độc nhất làm tỏa lên thêm sự lạnh lẽo của không khí quanh đây.

"Cháu chào bác! Rất hân hạnh được gặp mặt ạ. Như bác đã biết, cháu là Violet Abertora_bà tước của Milange Quốc. Cháu yêu Shiki và muốn bác chấp thuận cho tình cảm của hai chúng cháu! Đó là những gì cháu muốn nói."

Người đàn ông ấy nhìn vẻ ngoài nhiều nhất chỉ tầm khoảng ba mươi tuổi. Mái tóc màu đỏ nung nhìn thoáng qua thì giống với Shiki nhưng theo cô tóc Shiki đẹp hơn!!! Mái tóc của hân mang màu đỏ của cánh hồng nhưng tươi, thật tươi tắn và tuyệt mỹ. Còn tóc của bố Shiki lại mang màu đỏ của.....máu...

"Ay...ay... Cháu thẳng tính thật đấy, Violet! Ta thích điều đó, haha. Thế ta cũng đi vào vấn đề chính! Ta sẽ không dễ dàng đồng ý cho hai được trừ khi cháu chịu giúp ta hoàn thành một chuyện."

" Vậy cháu nói thẳng! Cháu sẽ đồng ý nhưng nếu khi mọi việc thành công bác dám lật lọng... thì dù có là bố của Shiki đi chăng nữa cháu cũng không nương tay. Thỏa thuận đã thiết lập! Mai cháu lại đến để bàn bạc. Xin tạm biệt, cháu đi trước! "

Nói xong cô lễ phép cúi chào rồi nắm tay hắn kéo đi. Cửa phòng đóng lại người đàn ông luôn nhả nhặn, nở nụ cười đó thay đổi. Mặt đầy hắc tuyến, bàn tay nắm chặt

" Con nhãi đó!!!!!! Hãy đợi đấy ta sẽ lấy mạng ngươi! "

Đi ra khỏi dinh thự , cô thở phào nhẹ nhõm, ngược lại hắn đen mặt

" EM!!! Dám bơ anh một cách trắng trợn vậy sao hả??? "

" Kh...không phải vậy đâu! Vì nếu em nghe ý kiến của anh.... Chắc chắn anh sẽ cản em cho coi... "

" Đương nhiên rồi!!!!!! Chuyện đó khỏi nói cũng biết!!! Trời ạ!!! Em có suy nghĩ về hậu quả khi đồng ý với ông ta chưa hả??? "

" E...em hức...hức... chẳng phải anh đã đồng ý cho em thuyết phục bố anh chấp nhận cho chúng ta rồi hay sao? Dù đề nghị của ông ấy có vô lý đến mức nào, có khó khăn đến đâu đi nữa,... em vẫn tình nguyện thuận theo!!! Anh hãy nghĩ nó là một thử thách tình yêu... và làm ơn tin tưởng em một chút đi! Hức...hức... em... em không muốn giao anh cho bất cứ ai hết!!!!!! Trước sau gì bố anh cũng sẽ buộc anh phải kết hôn với một tiểu thư Vampire của một gia tộc cao quý nào đó... Lúc đó... lúc đó... em sẽ chết mất.... anh... có chịu hiểu không chứ!???? " "

Chân cô nhũn ra... chẳng còn đủ sức để trụ vững nữa... Cô ngã khuỵu xuống... hai tay chống gượng ngồi trên mặt đất. Ánh mắt trở nên vô hồn

" Chả...chẳng phải anh hiểu rất rõ hoàn cảnh của em sao? Tám tuổi... tận mắt chứng kiến cảnh cha mẹ bị giết một cách tàn nhẫn. Di ruột thì ở tận Paris. Anh trai cùng bỏ đi...đề

lại sự nghiệp gia tộc Abertora cho một mình em gánh vác... Tám năm tiếp theo đó vứt bỏ cuộc sống của một tiểu thư chân yếu tay mềm... thậm chí cả cuộc sống của một cô gái bình thường cũng chẳng thể có được... Phải học đủ loại võ thuật, học cách dùng vũ khí... cách giết người để sống sót... Ngoài ra, còn phải học cách đối phó với đám quý tộc từng phút từng giây muốn trừ khử mình... Vậy... vậy mà... hôm nay, người còn lại duy nhất em dành tất cả tình yêu đời mình... lại hai lần quất nạt em... Rốt cuộc em đã làm gì sai??? ĐÃ LÀM GÌ SAO ĐỂ BỊ ĐẦY ĐỌA THỂ NÀY????? " "

Đôi mắt cô đã quá đau đớn... đến độ nước mắt cũng chẳng thể rơi ra...

Hắn quỳ xuống đất... Dùng tất cả sức lực ôm cô lại... như sợ hãi nếu thả lỏng tay ra cô sẽ tan biến không chút dấu vết... để lại hắn cô đơn một mình.

" Anh xin lỗi vì đã to tiếng với em. Em cũng biết là vì anh lo lắng cho em thôi mà! Đừng lo!!! Anh đã nói rồi... Anh mãi mãi... mãi mãi yêu em! Anh luôn tin tưởng em... a...anh yêu em nhiều! "

" Hức...hức... e...em cũng yêu anh rất rất nhiều!!! "

Cô và hắn ôm chặt lấy nhau. Thời gian như ngưng đọng lại để cho họ yêu thương...

*** ● *** ● ***

Tình yêu không phải thứ hoa quả luôn cho ta hương vị ngọt ngào... Trong vị ngọt đó ẩn chứa sự đắng cay mà ai khi đã yêu cũng phải nếm trải!

Tình yêu cũng chẳng phải là con đường trải đầy hoa hồng, êm dịu như ta mong ước!

Hoa hồng tuy đẹp nhưng đầy gai... đó là điều người yêu hoa phải chấp nhận. Không thể cắt hết gai nhọn của nó... bởi vì như thế hoa hồng sẽ chẳng còn là hoa hồng nữa...

Đúng với tình yêu! Nếu yêu mà né tránh cái vị đắng của nó thì thứ tình cảm đó không phải tình yêu thực sự... Sống trong yêu thương, né tránh sự tổn thương ngược lại chỉ đem đến nhiều khổ đau hơn thôi! Và người ném trái đau khổ nhiều là chính bản thân mỗi chúng ta.

Cãi vã là một phần của tình yêu, của vị đắng ấy. Giữa hai người không thể có cách nghĩ giống nhau tuyệt đối. Xung đột rồi mới có thể đồng nhất về cách sống, cách hành động của đôi phương. Cãi vã có thể vì một lý do ngớ ngẩn! Nhưng nghiệm lại có ai yêu mà chẳng có lúc ngớ ngẩn, ngốc nghếch bao giờ?

Sống và yêu thương phải biết chấp nhận. Khi hai người chấp nhận tất cả về đối phương, thấy mọi thứ về người kia đều tuyệt vời... khi đó hai người ấy mới bắt đầu một tình yêu đẹp.

Một câu nói luôn đúng đó là: 'Hãy biết quý trọng những gì mình đang có'.

Tình yêu là thứ cần được trân trọng vì nó không có bất kỳ rào cản hay giới hạn nào... Nhưng tình yêu lại vô cùng mỏng manh, khi mất đi rồi thì chẳng thể lấy lại được nữa!...

Hãy trân trọng từng phút giây bạn được sống! Dù cuộc đời có ném gạch đá vào bạn đi nữa... bạn vẫn đã có những thứ quý giá!!! Đó là những

người bạn yêu, yêu bạn và sự sống. Được sống, được yêu là món quà đáng giá nhất. Sống trọn từng giây trong đời người ngán ngùi...

Hãy vứt bỏ tất cả nỗi buồn, nỗi tuyệt vọng của cuộc sống! Để nụ cười luôn nở trên môi bạn... để những người quan trọng với bạn cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc... Đó là sức mạnh của bạn, sức mạnh của sự lan tỏa! Như thế là bạn đã phi thường, cao đẹp lắm rồi :)

Always smile!!... cũng là lời chúc của Au đến Zen_chan và tất cả mọi người.

Luôn luôn cười các bạn nhé! Bởi bạn đẹp nhất khi bạn cười thật tươi...

*** ● *** ● ***

P/s: Au dồn tâm huyết của mình để hoàn thành chap này trọn vẹn nhất! Vì bận rộn nên thời gian up chap lâu hơi so với dự kiến mong Zen_chan thông cảm :3

Chúc Zen luôn xinh đẹp, vui vẻ và hạnh phúc nhé!!! :)

P/s+: Au hi vọng sẽ tặng thêm chap 29 cho một bạn nữa ^_^ Bạn này thích thì comment đi nào :)) *mắt long lanh* Free đây!!! Mọi zô mọi zô!!! :))

Au nói dong dài rồi hi :D Cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ cho truyện cũng như cho Au <3 <3 <3

Nghỉ hè rồi!!! (không biết các bạn khác thì sao? ^_^) Vì thế chắc chắn Au sẽ chăm chỉ viết truyện và up chap nhanh hơn :3

Thân

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Cặp Đôi Hoàn Cảnh

*** P/s: Chap 29 Au xin được dành tặng cho Asaki_chan (AsakiYuumi) gọi vậy cho nó dễ thương ^_^ Cảm ơn bạn đã ủng hộ cho truyện :3 và comment chap trước [Au tưởng không ai thích tặng chap nữa chứ! Mừng quá OoO *roi nước mắt*] Cảm ơn Asaki_chan đã ủng hộ nhiều nha <3 ***

oooOOO●●OOOooo

Sau những tai hoạ, xui xẻo và trận cãi nhau lớn nhất từ trước đến giờ... Cô và hân quyết định đi ăn uống một chiều hoành tráng!!! May mắn là trong Vàm Quốc có vô vàng nhà hàng nào Trung nào Nhật nào Tây Ban Nha...vv...vv... Nhưng cô quyết định thay đổi khẩu vị cũng như cách dùng bữa một chút! Vì vậy, món thịt nướng kiểu Hàn với không gian nhà hàng hòa hợp với thiên nhiên là tuyệt nhất!!!

Nói là nhà hàng chứ thật ra là một khu resort điểm lễ. Nhà hàng, khách sạn và suối nước nóng ^w^ Tiện lợi quá chừng! Đầu tiên, cô và hân ăn uống thoải mái ở nhà hàng có trần nhà bằng kính và không gian xanh. Sau đó, tắm suối nước nóng để giải toả căng thẳng

(Au: Rất trong sáng. Thực tế hai bạn kia tắm ở hai khu riêng a)

Cuối cùng là nghỉ ngơi ở khách sạn 5 sao (phòng hai giường ...)

Cô thả lưng trên chiếc nệm mềm mại

" Hâyyy... Hôm nay đi chơi vui thật!!! Không biết bao lâu rồi em mới được vui vẻ thế này :) "

Hân đang nằm trên giường bên kia uể oải nói

" Ủ! Em vui là tốt rồi hìhi. Anh xin lỗi không hiểu sao anh thấy mệt, và người chẳng có chút sức lực... "

" Chắc do anh ngắm tắm lâu nên mệt là phải. Thôi anh tranh thủ ngủ sớm đi cho khoẻ! Mai chúng ta còn đi đến gặp bố anh nữa. "

" Chắc em nói đúng... Chúc em ngủ ngon!!! "

"Chúc anh ngủ ngon!!! "

()()***()***

Nói thật cô cực-kỳ-ghét bỏ của Shiki! Cô là người có mắt nhìn rất tốt. Lúc trước cũng điều tra về gia đình của hắn biết được và nay ghét lại càng ghét > < Nhưng mà cô không muốn cái hòn đá to bự đó cản đường tình yêu của cô và hắn!!! Nhất định, nhất định phải dẹp nó sang một bên. Nếu không thì phải chuẩn bị cả tấn thuốc nổ cho hòn đá cản đường hóa thành cát bụi *cười ác*

(Au: máu ác của bạn này vẫn như ngày nào :P Chẳng giảm bớt mà có chiều hướng tăng lên -_-|||)

Shiki vẫn là vấn đề trước mắt... Hắn đi theo cô gì cũng làm ầm lên! Rất may là tên Will đó thông minh đột xuất tìm ra khách sạn cô ở. Và thế là... hắn bị cậu ta lôi đi để nghe tâm sự.

Còn cô... đương nhiên chớp lấy cơ hội chạy lẹ đến chỗ bỏ Shiki. Mới bước chân vào phòng...

" Hoan nghênh! hoan nghênh!!! Violet lâu ngày mới gặp lại cháu "

Kèm theo lời thông báo ngắn gọn, vớ vẩn đây là đèn điện sáng chói được mở lên cùng đám pháo bông màu mè sôi chè... =_ = ...

" ... À... Vâng ạ! Lâu ngày!!! (Mới gặp hôm qua rồi còn gì!?) "

" Bây giờ, mời cháu ngồi xuống ta lập tức đi vào vấn đề chính luôn! "

Cô ngồi đối diện với ông ta

" Bác muốn yêu cầu cháu làm gì thì xin cứ nói ra "

" Chắc cháu cũng biết rằng Vampire không hoàn toàn bắt tử phải chứ? "

" Việc đó cháu có biết. "

" Vậy ta sẽ nói cho cháu biết luôn nguyên nhân! Đó là bởi vì có một loại độc được có khả năng tiêu hủy khả năng tự lành vết thương của Vampire. Ngoài ra, nó còn có tác dụng phá hủy từng tế bào nhỏ nhất. Loại độc được này được chế tạo từ một loại hoa. "

" Vì vậy, bác muốn cháu xóa sổ loài hoa đó để Vampire là bắt tử thật sự chứ gì? "

" Chính xác! Và loài hoa đó nằm trong vườn của gia tộc Dardlaw. Đó là gia tộc giàu mạnh nhất của Quý Quốc. "

" Xin mạng phép hỏi Jackson _người hầu cận của bác... "

" Huh? Ồ... ta rất tiếc nhưng thuộc hạ của ta không có ai tên Jackson cả! Có sự nhầm lẫn gì chăng? "

What??? Cái gì??? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy??? Nếu theo lời ông ấy nói thì y thực sự là ai? Động cơ ra tay sát hại Shiki là gì???

Ôôôô...aaaa... điên đầu quá đi!!!!

" À...ó...ò... Cháu đã rồi! bây giờ xin đi trước để giải quyết chuyện đó luôn!!! Cháu xin phép ạ! "

Chào xong cô ra khỏi phòng. Mọi chuyện rồi tung lên hết rồi!... Bây giờ... bây giờ... phải sắp xếp lại sự việc đã... Đơn giản là: Gia tộc Dardlaw thuê y đến đột kích và sát hại Shiki. Sau đó, khi thất bại khai là thuộc hạ của Loki Fullynia! Rồi...rồi... về nhà tính tiếp!!!

Nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu lên kế hoạch: Cô sẽ dự tiệc sinh nhật của cậu con trai độc nhất Quý tộc Dardlaw với tư cách là em gái William! Bởi vì thân phận này ít gây chú ý với lại nói gì thì cậu ta cũng ngu ngốc, dễ lợi dụng kaka. Tiếp theo, tìm cơ hội ra vườn hoa thiêu rụi mấy bông hoa chết tiệt đó! Cuối cùng của cuối cùng là chạy lẹ trước khi bị bắt... hừm... hừm... mình đúng là tuyệt đỉnh thông minh mờ!

Đắc chí với mớ suy luận logic và kế hoạch " tỉ mỉ " của mình xong, cô đi lừa gạt tên Will ngốc xít :D

Theo cô được biết thì hôm qua sau khi dẫn cô đi vào dinh thự Fullynia, cậu liền chạy đi tìm Shiki. Và đến sáng sớm hôm nay mới tìm ra! Bây giờ, chắc hẳn hắn đã trốn đi tìm cô rồi ^^ Nhiệm vụ quyết định và phải đồ ngọt để cậu ta lọt lưới thôi :P

Tìm hiểu từ trước: Tên Will này khi buồn thường đến bar Black&White để tán gái __ Thế là cô về đến khách sạn sửa soạn một tí. Tóc búi cao, áo phông trắng kết hợp với chiếc áo khoác da đen. Bên dưới mặc chiếc quần jean và đôi giày bata đen. Trông vô cùng cá tính nhưng cũng rất bụi bặm chứ! (Thực ra, cô định mặc áo crop top trắng cơ!!! Khô nôi từ khi thân thiết, hắn đem bỏ hết những cái áo ngăn của cô T_T Kể cả cái hờ bụng nửa phân cũng chẳng tha -_-)

Tản bộ một lúc là đến nơi... Bar này thiết kế đơn giản nhưng mang lại cảm giác đẹp mắt. Chủ đạo là hai màu: trắng và đen. Giờ mở cửa là từ 10 giờ đêm đến 5 giờ sáng! Sau khi cô ăn cơm, ngủ trưa, đi shopping, làm tóc, ăn tối, ăn vặt và thay đồ thì vừa vặn 11 giờ đêm luôn :3

Ở Vam Quốc hiện tại vào mùa đông, cô ăn mặc thế này không sợ bị lạnh. Bước vào bar, đảo mắt một vòng, cô nhận ra cậu ta đang ngồi uống rượu trong một góc tối. Đi đến ngồi đối diện, cô gọi một ly nước trái cây rồi bắt đầu bịa chuyện bằng trí tượng tượng phong phú của mình để lừa cậu ra.

" Này! Có chuyện gì mà ngồi uống rượu một mình vậy? "

" Hức...hức... cô có biết... hôm nay sáng sớm... tôi tìm Shiki_kun để nói chuyện thì anh í chạy trốn... T^T... Đuổi tới đuổi lui đến tận 10 giờ đêm thì Shiki trốn mất... hu hu hu... "

Sax... tội nghiệp Shiki quá đi!!!!... Chạy trốn tận 13 giờ đồng hồ @@

" À... ờ... có lẽ do anh ấy chưa chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để tiếp truyện cùng cậu ý mà! "

Lập tức cậu ngẩng đầu lên, cầm lấy hai bàn tay cô... Hai tròng mắt long lanh, lóng lánh, óng ánh, lung linh,... nhìn cô và phát ngôn gây shock

" Hức... tôi nghĩ thông ra rồi!!! Chắc là vì sợ cô la hét âm ỉ (nào có ><) nên anh Shiki mới chạy đi! Nhất định là thế rồi! Chắc...chắc... "

Cô chảy mồ hôi lạnh. Trời ơi!!! Còn nghe mớ suy luận của tên não ngắn này nữa sẽ bị điên mất >:(

" Âm... ừ... ờ! "

Cậu ta cười hết sức đều và nịnh nọt

" Violet dễ thương này! Tôi nhờ cô một chuyện thôi à. Cô sắp xếp cho tôi và Shiki hẹn hò đi nha!? Nếu được thì cô yêu cầu bất cứ điều gì tôi vẫn sẽ đáp ứng tất! "

" Thiệt hông? " (Thật không_ở đây nói giọng đều đáp lại)

" Ủ... bất cứ! Gì cũng ok hết!!! "

Cô cười thâm thúy, trên mặt \$o\$

" Vậy giúp tôi có được bộ váy màu tím đậm của nhà thiết kế thời trang tài năng nhất Vam Quốc: Chirstina Jenny đi!!! *mắt sáng rực* Và còn giúp tôi tham gia bữa tiệc sinh nhật của gia tộc Dardlaw nữa!!!!!! Chấp nhận không? :) "

Cậu ta cắn răng

"Đ...đồng ý..... "

" Hahaha!!! Tốt! Rất tốt! Chiều mai 5 giờ, ta khởi hành. Gặp tôi ở đài phun nước trung tâm thành phố cùng với bộ váy đó, nhớ là đừng quên giày, tất đen và mũ đội nhé. Bye bye! "

Nói rồi cô rạng rỡ đi ra khỏi bar. Tuy có hơi hơi, ít ít, nho nhỏ lỗi với Shiki lần nữa nhưng mà... vì sự nghiệp to lớn trước mắt nhờ hân hạnh dùm chút 'hậu kế hoạch' chắc không sao đâu nhỉ?

Đến khách sạn quên luôn sự tồn tại của ai kia, cô thay áo quần rồi lăn ra ngủ Z...z...z...z...

* 4 giờ chiều ngày tiếp theo *

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Dạ Tiệc Bóng Đêm

P/s: Au lười biếng hoán đổi tạm thời thành au chăm chỉ đây! Hôm qua mới up chap hôm nay au tiếp tục up chap mới luôn :3 (nhờ đọc comment ý mà). Dự kiến của au: chap này đọc xong các bạn sẽ nóng lòng muốn đọc tiếp chap mới cho xem *cười xấu xa*

oooOOO•••OOOooo

Will lái xe còn cô thì vô cùng chật vật với chiếc váy này. Tuy là được thiết kế kĩ lưỡng nhưng mà cô vẫn lo lắng.

" Có chuyện gì mà nhìn cô như ngồi trên đồng lửa thế? "

Cô lo âu hỏi

" W...will có khi nào nhì...nhìn được... luôn không? "

Cậu ta trông thế mà cũng hiểu chuyện ghê, liền biết vấn đề cô đề cập

" Gì mà ngại cứ nói thẳng là quần... "

NHUNG-MÀ-CHẲNG-CÓ-CHÚT-Ý-TỬ-NÀO-HẾT!!! Cô lập tức chen ngang vào không cho cậu ta kịp nói hết câu

" Nói năng tẻ nhạt vào!!! >C Có muốn tôi tặng cho cậu một cú đấm không hửm!? "

Tay cô nắm chặt thành quyền đưa ngay gần trước mặt cậu

" Bình tĩnh! Hết sức bình tĩnh! Tôi sẽ cẩn trọng... à... ảm... Cô mặc chiếc váy đó không lộ nội y đâu mà sợ. Theo tôi đoán chắc chắn từ trước đến nay cô chưa từng mặc áo quần chất liệu ren nên mới thế! ...Lỗi thời thấy ớn! Chẳng hiểu nổi trong đầu anh Shiki có gì mà lại đi yêu cô... Haizzz... "

Hử! Cô là tiểu thư luôn tuân thủ quy tắc ăn mặc trong giới quý tộc Milange Quốc đấy nhá!!! Ai lại đi mặc một bộ váy hở hang dự họp mặt hay đại tiệc quan trọng được.

" Tôi là như thế, không đến lượt cậu nhận xét! Shiki nhất định thích con gái ăn mặc kín đáo. "

Cậu ta thở dài một hơi nói

" Ừ chắc đúng thế! Lúc trước, chú Loki bảo anh ấy đi kiếm bạn gái. Và rồi hàng tá tiểu thư của các dòng tộc vampire cao quý xếp hàng đợi gặp mặt. Thậm chí, có những tiểu thư đẹp như thiên thần mặc áo ngủ ren mỏng, ôm sát cơ thể lộ cả nội y sexy đến tận phòng ngủ của anh ấy cơ!!! "

Cô lên tiếng nhận xét

" Lãng lo, vô liêm sỉ! "

Cậu ta nói tiếp

" Đàn ông nhìn đều chảy cả máu mũi còn Shiki không thèm liếc mắt một cái đóng chặt cửa phòng.. Anh ấy lạnh lùng, tự trọng cao ngất trời vậy mà không ngờ lại tan chảy vì cô, thậm chí bỏ qua tất cả chịu làm quần gia, người yêu của cô... Tình yêu thật khó hiểu! "

Mặt cô trầm xuống

" Đúng! Tình yêu vốn rất khó hiểu và có lẽ tình yêu của tôi mãi là vô vọng, không thể vẹn nguyên được... "

Cậu ta cơ bản chưa hiểu hết ẩn ý trong câu nói của cô nên không hỏi kỹ.

" Thời gian ở Tứ Quốc khác nhau. Hiện tại ở Vam Quốc là 5 giờ 40 phút xế chiều thì Quý Quốc độ khoảng 11 giờ 30 tối rồi! "

Sax!!!!... Đây là một buổi tiệc sinh nhật hắc ám! Ai lại chọn cái giờ quái quỷ này để tổ chức tiệc chứ.

" Vậy buổi party bắt đầu vào 12 giờ đêm á!??? "

" Đúng vậy! Cô nên cảm ơn tôi đi, nếu không phải là tôi thì chúng ta không thể vào lãnh thổ Quý Quốc đơn giản như bây giờ đâu. "

" Rồi! Biết rồi! Tôi đã đáp ứng điều kiện của cậu còn gì!? "

May là tên Will siêu ngốc này không truy cứu lý do cô đến đây! Tuyệt đối bí mật hành động. Thật ra, cô đã sớm chuẩn bị loại chất lỏng giống như axit bào chế từ một cây họ cỏ đặc biệt ở Vam Quốc. Chỉ cần chờ đợi thời cơ đến là có thể hoàn thành kế hoạch.

" Đến nơi rồi! Đi vào trong rồi cảm cô làm bất cứ điều gì ảnh hưởng đến danh tiếng của tôi, rõ chưa? "

" Không phải con nít lên ba cần cậu nhắc nhở, tôi tự biết chừng mực! Cậu cũng chả là Boss của tôi nên đừng lên giọng ra lệnh này kia. "

..... Sau đó, cô và cậu ta dùng đôi mắt hình viên đạn lườm về phía đối phương..... 5 phút trôi qua, hai người bước ra khỏi xe. Bên ngoài bãi đỗ xe là đường đi vào bên trong tòa dinh thự gia tộc Dardlaw. Con đường được thắp đèn sáng như ban ngày, trải thảm và hai bên là các chậu cẩm thạch trồng đủ loại hoa đẹp mê hồn... Cả hai thỏa hiệp sẽ diễn như thật để khỏi phải đồng dài với đồng fan girl phiền phức của cậu ta trong buổi tiệc. Thật tình rườm rà quá mức!!!

Vậy là cậu ta mở cửa xe ra trước, xong rồi nhanh nhẹn đến mở cửa xe cho cô. Dáng đứng của hai người tạo ra trông như một cặp đôi Đại gia-chân dài. Thời tiết ở Quý Quốc tương đối lạnh, chẳng biết từ lúc nào ngoài sự yêu cầu của cô... cậu ta đưa cô dải lông thú màu trắng tinh, mềm mại, ấm áp. Cô khoắc lên cảm thấy ấm áp hẳn, cậu ta còn 'giúp' cô đeo một chiếc vòng cổ bằng bạch kim đính kim cương trắng xinh đẹp. (Vì nhiệm vụ lần này nguy hiểm nên cô buộc phải đeo chiếc vòng cổ do ân nhân tặng cất giấu kỹ). Hành động thập phần dịu dàng này thu hút sự chú ý của quần chúng xung quanh. Đàn ông thì dùng ánh mắt hình trái tim, phụ nữ lại tặng cho cô tia nhìn toé lửa... Chắc...chắc... tất cả chỉ tại tên Will si diện này!!!!

Mặt cô thoáng đỏ, cố gắng điều chỉnh giọng nói nhỏ lại nhưng vẫn mang thanh âm trầm lắng vốn có

" Chúng ta vào trong thôi, William "

Đường như đoán biết được, cậu ta đáp lại bằng chất giọng ngọt ngào hơn thường ngày

" Ủ! Đề anh dẫn em vào trong, Violet... " _ kèm theo nụ cười tỏa nắng

Những tiêu thư ngây thơ, dự tiệc một mình nhìn cậu ta cực kỳ, cực kỳ ngưỡng mộ, tưởng như có hàng ngàn trái tim hướng về Will. Haizzz, đúng là thỏ nhỏ ngây ngô bị sói lớn gian xảo lừa gạt! Hiện tại vô cùng dịu dàng vào vai bạch mã hoàng tử, có ai biết trước đây cậu ta mặt dày nhất quyết muốn cướp Shiki của cô đâu! Các cụ xưa nói thật đúng: " Không thể trông mặt mà bắt hình dong được!!! "

Tiếp tục tạo dáng Đại gia-chân dài. Cậu ta dùng tay trái nhẹ ôm lấy vòng eo nữ nhân mảnh mai của cô. Một phần muốn cảm tạ lòng tốt bất ngờ của cậu (áo khoác lông thú và vòng cổ kim cương), một phần khác vì máu diên viên có sẵn trong người, cô diễn như thật. Gương mặt toát lên vẻ quyền quý, thanh tú. Cả người dịu dàng hơi dựa vào vai cậu. Khi cả hai nói chuyện thì lộ ra vẻ mặt e thẹn, má đỏ hồng, cúi đầu xuống một chút. Cuối cùng là nụ cười xinh đẹp, tuyệt mỹ mang vẻ quý dị, quyền rũ khác người. Ôi trời, chắc cô phải nhận được giải Oscar về vai nữ chính xuất sắc nhất năm quá!!!

Hiển nhiên, cô và cậu trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý. Mọi người bàn tán khen ngợi hết lời đúng như ý thích của tên Đại sĩ diện William kia.

Đến trước cửa vào là một thanh niên diện mạo dễ nhìn, anh ta nói

" Xin hỏi quý danh của hai vị ạ! "

Ôi! Cô chưa nghĩ đến viễn cảnh sẽ phải cho biết họ tên ngay trước cửa!!! Không thể để lộ danh tính thật được nên

" David William, còn đây là Violet Sadderio. "

Giờ mới nhớ! Lúc nhập học Shiki có nói là thay đổi họ tôi là Sadderio_ họ dành cho vampire quý tộc làm việc cho gia tộc Fullynia. Cô thở ra, may quá! Cậu ta đọc được suy nghĩ của cô. Cứ tưởng tìm thấy ra khỏi lồng ngực luôn!

Thanh niên này cảm ơn rồi hô to lên với chất giọng dễ nghe

" Quý tộc Vampire: Ngài William Grance và tiểu thư Violet Sadderio! "

Cô ngạc nhiên. Cái gì? Gia tộc Grance? Không đùa chứ??? Cậu ta ghé vào tai cô nói nhỏ

" Khi nào về Vam Quốc sẽ nói cho cô biết rõ! Còn bây giờ khôi phục biểu cảm, đừng ngây ra như vậy. "

Cô lập tức hiểu ý, thu lại ngạc nhiên, gương mặt lại biểu cảm cao quý như trước.

Mới vào đại sảnh, hành trăm áo mắt nhìn chăm chú cô và Will. Mà trong số đó những tia nhìn như muốn khoét cái lỗ trên mặt cô cũng không ít @_@ Không biết nên vui hay buồn đây!?

Nói trên danh nghĩa là tiệc sinh nhật chứ thật ra giống một buổi gặp gỡ chính trị hơn! Sau khi phát biểu này kia, vỗ tay khen ngợi,...vv... nhân vật chính xuất hiện.

" Xin mọi người chào đón người thừa kế độc nhất của đại gia tộc Quý Quốc: Albert Dardlaw!!! "

Từ tầng hai đi xuống, cô tò mò liếc mắt

" Đoàng...Đoàng...Đoàng... " Sét đánh giữa trời quang!

L...là... L...là s.....sur huynh!!!

Ồi!!!! Có phải cô nhìn lầm không!? Tuy biết sur huynh là quý như...nhưng chưa thể tưởng tượng được lại xuất thân từ gia tộc đáng sợ thế này! Lần đó, Shiki mà giết sur huynh luôn thì cả khối tai họa sẽ giáng xuống mất!!!

Bình tĩnh! Cô tự nhắc mình phải gạt đồng suy nghĩ đó ra!!! Tránh mặt được thì tốt! Nếu không được... đành mặt dày tiếp chuyện thôi! __ Xui xẻo thay, tiếp đến là phần khiêu vũ... Ông trời muốn hại cô đây mà!??? T_T Khiêu vũ đối với cô không thành vấn đề, từ nhỏ đã được dạy nên giờ kỹ thuật của cô rất điêu luyện.

Lời công bố vừa xong, ai có mặt trong buổi tiệc đều chọn bạn nhảy cho mình. Bên cạnh đó cũng có rất nhiều ánh mắt long lanh nhìn vào Will. Cậu ta tỏ vẻ không quan tâm, nhìn vào cô bằng ánh mắt chờ mong, lấy bàn tay nắm nhẹ lấy bàn tay cô. Đặt một nụ hôn lên bàn tay cô, cậu ngọt ngào nói

" Tôi có thể mời quý cô xinh đẹp đây nhảy một điệu được chứ? "

Thời cơ chưa đến... Cô cười quyền rũ nói

" Rất hân hạnh! "

Tiếng nhạc nổi lên, cô và cậu nhảy điệu Rumbal_ điệu nhảy của tình yêu đôi lứa.... Có nhầm lẫn gì về nhạc chăng? Đáng nhẽ phải nhảy giáp mặt trước chứ! Thật tùy hứng!

Kĩ thuật khiêu vũ ở đây ai cũng điêu luyện. Chỉ là cô và cậu có phần ăn ý và... nổi bật hơn. Ánh đèn chiếu vào cặp nhảy của cô. Ngại quá!!! Ăn mặc hở hang thế này mà lại trở thành trung tâm là thế nào!?? Đương nhiên, cô cũng biết 100% trong lòng tên Will kia đang tự đắc, ngoài mặt lại tỏ ra quan tâm, nhìn đắm đuối một mình cô -_-

Vì chú ý vào điệu nhảy, quên quan sát động tĩnh xung quanh. Một ánh mắt sắc bén, đầy vẻ ngạc nhiên đang nhìn vào cô.

Kết thúc điệu nhảy, cậu ta nói phải đi có chút chuyện khoảng 20 phút sau sẽ quay lại.

Không khí khá ngột ngạt, cô đi ra ngoài đứng ở hành lang trước đại sảnh. Bỗng có người đi đến chỗ cô

"Ay da! Lâu lắm rồi mới được gặp mặt bá tước. Không ngờ lại có thể nhìn thấy người ở đây lại còn ăn mặc và trang điểm xinh đẹp đến vậy! "

Bị phát hiện rồi!!! O_O

"Ngài quá khen! Sao lại không ở trong kia trò chuyện với các quý cô quyền rũ kia? Ra tận đây có chuyện gì chẳng? "

"Đơn giản vì các quý cô ở kia không xinh đẹp cũng chẳng quyền rũ bằng em! Tôi ra đây là bởi bị em lấy mất hồn phách lẫn trái tim rồi! "

Cô không nhận được mà cảm thán một câu

"Xảo ngôn! "

(Gợi tên tắt: Al thay vì Albert)

Al_ tên khốn đẽo miệng lại cười, gọi người phục vụ rồi đưa đến một ly nước trái cây

"Tôi không uống nước trái cây! Cho một ly rượu vang đỏ thì còn được. "

Một ly pha lê chứa chất lỏng sóng sánh màu đỏ đúng với yêu cầu của cô. "Màu đỏ... Shiki à... anh đang làm gì vậy? Có nhớ em không?... " Hai ngày rồi cô chưa gặp hẳn trong lòng không khỏi nhớ nhung

"Đang nhớ ý trung nhân à? "

"Đó là chuyện của tôi! Không cần anh quan tâm. "

"Ánh mắt nhớ nhung đó thuộc về ai thì người đó thật tốt phước a! "

Cô chẳng để tâm đến nữa! Phải nhanh hoàn thành nhiệm vụ và quay về thôi. Đến khi sự tỉnh lại thì tên Al từ lúc nào đã đến sát cô. Bàn tay không an phận dám cả gan sờ sờ mũi cô. Đưa miệng đến gần thủ thi bên tai

"Chúng ta cùng khiêu vũ một điệu đi!? "

Lúc này cô chẳng thể nhìn nhìn nổi nữa. Dùng một tay đẩy Al ra, một tay còn lại nắm chặt đến cánh tay xấu xa kia của hắn

"Khiêu vũ gì!? Khiêu dâm thì có!!! "

Tay cô bẻ răng rắc cái tay dám đụng vào người cô. Nếu là người thường thì phải gãy xương vào bệnh viện! Là ác quỷ thì chắc bầm tím một mảng... May cho Al vì cô đang gấp nếu không nhất định phải đánh gã một trận thừa sống thiếu chết!!!

Xong cô ngang nhiên bước đi đến chỗ khu vườn. Có lí do hợp lí (do tức giận) nên khỏi phải sợ bị phác giác. Ngay khi cô đi, đám vệ sĩ và nhân viên y tế đến chỗ Al, họ xanh mặt vội nói

"Cô ta thật chán sống lại kiêu ngạo như vậy! Đúng là không biết trời cao đất dày!!! "

Cô không thèm để ý đi nhanh đến khu vườn duy nhất trong dinh thự. Mọi loài hoa đều được trồng xung quanh dinh thự duy trong khu vườn bằng kính này có một loài hoa mà cô tìm kiếm! Bước vào bên trong đã bắt gặp thấy một khóm hoa độc nhất trong vườn. Hoa hồng đen! Nhưng lại không có gai, thân cây mềm, xốp. Đang định thiêu hủy khóm hoa, trực giác mách bảo, cô nhanh chóng trốn sau khóm hoa... Có hai người đàn ông đến đây.

Một người là anh chàng đứng trước cửa vào đại sảnh lúc trước, còn lại là.... Jackson!!!! Sao y lại ở đây??? Yên lặng, cô nghe trộm cuộc hội thoại của bọn họ

Y lên tiếng trước

"Ông chủ phía anh tốt nhất nên hợp tác sông phẳng! "

" Anh yên tâm! Mọi chuyện sẽ thành công không sai sót. "

" Như thế thì chúng tôi sẽ chờ đợi hồi âm của ông chủ anh. "

" Tất nhiên "

Nói xong hai bọn họ nhanh chóng rời đi. Cô mới thở phào nhẹ nhàng... phù...phù...

Cô đồ chất lỏng đã chuẩn bị sẵn có tác dụng như một loại axit cực mạnh tiêu hủy loài hoa.

Đi vào đại sảnh thấy cậu ta cô gọi

" William!!! Tô... Em ở đây. "

Cậu vẫy tay và chạy đến chỗ cô. Khi cậu ta đối diện với cô, cách hai mét chạy đến thì một bàn tay của ai đó bịt miệng cô lại. Thoáng chốc, trong vòng chưa đến một giây, tên này di chuyển, vụt đi nhanh chóng. Cô bị bắt đến một căn phòng rộng khoảng vài trăm mét vuông. Rồi bị thô bạo ném lên chiếc giường kingsize

" Ngươi là ai? "

Quay mặt lại... Al!!!!!! Cô gầm lên

" Ngươi muốn gì? "

" Bá tước rốt cuộc thích ăn mềm hay cứng đây? Cưng nhiên bẻ tay tôi rồi đi đâu mất a "

" Đồ khốn nhà ngươi! Đừng đánh trống lảng với ta!!! "

Cô mất kiên nhẫn... Tên Al này còn dám cao ngạo, giả vờ kiêu đó... Cô sẽ không ngại mà dùng vũ lực đâu!!!

" Tôi muốn cho bá tước xem bộ sưu tập của tôi, thế thôi. "

" Vào vấn đề chính ngay "

Một phần tư không gian được sử dụng hình như là để xây một cái không gian bằng pha lê chẳng? Vì được che lại bằng tấm vải lụa đỏ nên cô chỉ có thể nhìn được một cái chân ghế bằng pha lê lộ ra. Al nhẹ bước đến và mở tấm vải lên. Khi tấm vải đỏ được kéo ra, cô trừng mắt nhìn như không dám tin điều trước mắt mình...

Đó là... đó là... tính đến nay mười chín tiểu thư bị tàn sát... sao lại như vậy...

" Để tôi nói em biết mấy cái xác em từng xem qua thực chất là được tôi tạo ra. Mười chín tiểu thư đó, xác của họ chưa từng được chôn đi mà họ ở đây. "

Cô lấy tay vỗ ngực để điều hoà lại nhịp thở. Trước mắt cô là mười chín thiếu nữ xuất thân từ các gia tộc quyền quý ở Milange Quốc. Cô đã kiểm tra xác mình từng từ thì không ngờ đó đều là giả! Vậy tên Al đã giết tổng cộng 38 người... Vô nhân tính!!! Đồ lòng lang dạ thú!!!

Mười chín người đó trông như vẫn còn sống, khuôn mặt không chút xúc cảm... Những bộ váy họ mặc đều thực lộng lẫy... Là...là... búp bê!?

" Bá Tước chắc đã nhìn ra rồi. Mười thiếu nữ này được tôi lựa chọn kĩ lưỡng xinh đẹp nhất Milange Quốc. Tôi biến họ thành những con búp bê giúp vẻ đẹp của họ không bị thời gian ảnh hưởng. Bất quá, tôi muốn có hai mươi thiếu nữ cơ. Lại thấy chán, chẳng ai làm tôi thấy ấn tượng... đến khi gặp được bá tước, tôi nghĩ nhất định phải là bá tước mới được. Tôi chưa từng thấy mỹ nhân nào có mái tóc bạch kim tuyệt hảo, cũng chưa thấy ai có được đôi mắt đẹp hút hồn người khác như vậy... Đáng người, ba vòng... tất cả đều không có khuyết điểm nào! "

Cô thôi chịu đựng, đôi mắt đầy tơ máu nhìn vào Al

" Con mẹ ngươi!!! Câm miệng lại cho ta! Đúng là thằng bệnh hoạn nhà ngươi chẳng xem mạng sống con người ra gì hả? Sao có thể làm vậy với họ chứ!!! Đồ khốn nạn mất hết đạo đức, lương tâm!!! "

" Ay ay... sao em lại nặng lời vậy chứ? Tôi chỉ cho mình em xem thôi đó! "

Cô mả mai đáp lại

" Cho ta xem rồi biến ta thành con búp bê thứ hai mươi của ngươi hả? Sau đó coi như chưa từng có ai thấy được. "

Al cười đều

" Em thật không dịu dàng chút nào! Bỏ qua chuyện đó đi. Tối nay chúng ta cùng 'vui vẻ' đi "

Nói rồi Al đi lên giường định tiến lại gần cô, nhanh chóng nhận được một cú đấm của cô

"Đồ biến thái nhà người muốn làm cái gì? "

"Em thử nghĩ xem một nam một nữ cùng ở trên giường đêm khuya thì làm cái gì? "

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bắn cho đầu tên điên này nở hoa

"Mà em cũng đừng mong chống cự hay chạy thoát khỏi đây "

Cô bỗng thấy chân tay rã rời, không còn chút lực

"Thằng bệnh! Người dám bỏ thuốc vào ly rượu!!! "

"Đừng tức giận thế chứ! Tôi chỉ là sợ em cắn lưỡi tự tử nên mới chuẩn bị trước thôi mà. "

"Hạ lưu!!!! "

Al nắm lấy vai rồi ấn mạnh cô xuống giường

"Đừng tốn công vùng vẫy! Đêm nay ra cùng nhau 'vui vẻ' chút đi, Violet đáng yêu... "

Mặt cô chuyển từ đỏ sang xanh, bây giờ từ xanh lại sang trắng. Cô dùng chân đá loạn xạ, miệng không ngừng kêu

"Will ơi Will mau đến cứu tôi!!!! Cứu tôi với!!!! Cứu mạng!!!! Will anh ở đâu???? Cứu tôi! Cứu!!!!!!!! " "

oooOOO•••OOOooo

P/s: Chap mới này!!! ^_^ Thấy au chăm chỉ chưa? (ai khen ta đi :) Mọi người đọc xong đừng quên comment a! Cho au hỏi cảm nghĩ sau khi đọc xong chap *mắt con cún*

Ngoài lề: Đọc xong có ai hóng đọc chap mới ngay và luôn không? *cười nham hiểm* Hi hi kết thế này cho hấp dẫn :3 Đừng ném gạch đá tội au nha!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Giác Mơ

oooOOO•••OOOooo

Cố gắng hét thật lớn cầu mong cậu ta sẽ đến cứu nhưng...trong ánh mắt cô hiện tại đã loé lên vài tia tuyệt vọng...

"Đừng la hét nữa chỉ phí công tốn sức thôi! Dinh thự này thiết kế như một mê cung, em tưởng Grance sẽ đến được tận đây!?"

Cô không thể kìm nén thêm giây nào nữa!!!!

"Thằng cò-hó thổi nát nhà người cầm miệng lại! Đợi bọn tiểu thư ta thoát khỏi đây nhất định khiến cho người hối hận vì đã được sinh ra trên đời!! "

(Đổi cách viết chút nha

Al: Sur huynh —> gã)

Gã cười xấu xa

"Ô hô! Bây giờ vẫn có thể cứng miệng? Một lúc nữa thôi em chẳng còn thanh cao hay trong sạch nữa đâu, cô nàng trinh nữ đáng mến ạ! Anh đây sẽ chống mắt lên xem Shiki Fullynia xử xử thế nào!? Haha "

Gã dám? Cô sống chết thử một lần cho biết!!!

Al lấy tay cởi áo của cô ra. Chiếc nút áo cuối cùng bị tháo ra, gã mất cảnh giác. Bị dồn nén đến chân tường, cô theo quán tính lấy tay rút cây trâm cài ra

dùng chút sức lực còn lại đâm mạnh vào cổ Al. Thay vì chỉ thấy máu phun ra, cô thấy một dòng chất lỏng màu xanh đậm chảy ra từ cổ đến cánh tay phải của gã. Chỉ trong vài phút, thứ chất lỏng đó ăn mòn da của Al. Gã lăn lộn trong đau đớn, cô nuốt nước bọt nhấc bản thân phải trấn tĩnh ngay. Rút cây trâm ra, cô phát hiện bên trong được thiết kế rỗng phù hợp chứa chất độc làm vũ khí tự vệ. " Bà cụ ơi bà cụ, bà đã cứu cháu! Cháu nghìn lần cảm ơn bà rất nhiều. " Thầm nghĩ.

Nhanh chóng chỉnh lại trang phục, mặc kệ Al đau đớn, vật vờ, cô xuống giường.

Dù gắng gượng thế nào đi nữa vẫn không thể chạy! Đã vậy, cô còn đi với tốc độ so với rùa bò mà nói không khác lắm. Đáng nguyên rùa!!! Albert Dardlaw! Người đi chết đi! Cô 'thuận' chân đá gã một cái cho đỡ tức.

Cánh cửa bị đá phẳng ra không thương tiếc, cậu ta nhảy vào. Cô như vớ được khúc gỗ cứu mạng, xông đến ôm chặt, nước mắt nước mũi tèm lem

" Hu hu hu!!!! Will... William... cuối cùng cậu cũng đến! Tôi cứ tưởng cậu chẳng thèm đến cứu tôi nữa chứ... Hu hu hu.... "

" Cái con nhóc này! Rốt cuộc cô gây thù oán gì để bị bắt cóc hả!? Hại tôi chạy như điên đi tìm! Cô mà chết thì Shiki sẽ đến lột da tôi đó, hiểu chưa? "

" Tôi biết rồi huhu!!! T^T Tên khốn Al định dở trò đòi bại với tôi huhu... Cậu nhanh phen thay gã ra trăm nghìn mảnh cho tôi!!! "

Lúc này, cậu ta mới liếc sang chỗ Al. Mặt chuyển từ xanh sang trắng

" Cô...cô... đã làm gì? "

" Tôi đâm cây trâm cài được tặng vào cổ Al. Cây trâm chứa chất độc trong đó nên gã mới thành ra như vậy! " _ Cô nói bình thản như đó không phải việc mình làm

Will đỏ mặt hơi lạnh

" Tên đó... sống không bằng chết như thế mà cô vẫn muốn tôi đánh hấn hả? "

Cô thẳng thắn trả lời

" Thế đã là gì??? Hừ...hừ... >< Tôi định thủ tiêu gã luôn cơ! "

" ... "

Lúc này, cậu ta cũng không biết phải nói gì nữa

Cô nhíu mày, ngẩng mặt lên cao hỏi

" Thế sao cậu tìm đến được đây vậy? Al nói thiết kế dinh thự như một mê cung mà! "

Cậu ta dám nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường nói

" Chẳng biết cô may mắn hay xui xẻo nữa! Haizz... Cánh hoa hồng tím dính ở cái mũi nhỏ của cô rơi xuống lúc Al bắt cô. Chắc vì hấn di chuyển nhanh không để ý. Thế là tôi lần theo đến được tận đây. "

Cô cho cậu ta một nắm đấm rồi cảm thán

" Số tôi xui xẻo! Nhưng may mà ông trời có mắt, quyết không để thiếu nữ xinh xắn, đáng yêu như tôi rơi vào tay tên khốn bệnh hoạn kia!!! "

Will trưng ra khuôn mặt mệt mỏi

" Rồi rồi rồi!!! Sao cũng được! Trốn ra khỏi đây trước đã, chuyện khác tính sau. "

Cô gạt đầu đồng tình, vai run run vì lạnh. Thầm mắng: " Trời ạ!!! Cái dinh thự chết tiệt gì thế không biết! Một hai giờ sáng mà như hầm đông lạnh thế kia, cô chưa kịp thoát ra đã biến thành tảng băng đông cứng mất rồi. ". Điều ngạc nhiên thứ hai trong ngày xảy ra. Cậu ta lấy áo vest khoác cho cô, sau đó... bé cô như em bé chạy đi..

Tên Will này hôm nay nào bị hồng hã trời!?!.... Thôi kệ! Có lợi cho bản thân là được . May mắn chạy ra khỏi dinh thự, cô bảo cậu ta đến vườn kính một lát. Thế là bản tính nhỏ mọn và hẹp hòi muôn thuở lộ diện

" CÔ!!! Hôm nay gây ra chưa đủ rắc rối hay sao? Tôi sắp chết vì kiệt sức rồi!!! "

" Cậu mệt thì tôi không mệt chắc! Tốt bụng một lần thì sẽ chết sao? Cậu chẳng muốn đi chứ gì? Tôi có chân, tự mình đi là được! "

Mặt Will đen xì

" Thôi yên lặng dùm tôi! Đi là được!!! "

Cậu ta bế cô chạy vào vườn, theo ý đến chỗ cái cây lớn gần khóm hoa bị hủy. Bỗng có một kẻ che kín mặt mũi ném một thanh niên vào đây. Khi kẻ lạ mặt đó rời đi, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nhặt lấy chiếc áo choàng lông thú của mình ở gốc cây rồi tiến lại gần thanh niên đang nằm kia.

Cô nhận ra đây là anh chàng đứng ở cổng vào đại sảnh đã nói chuyện với Jackson trước kia. Bây giờ cô mới phát hiện một vết chém rất sâu từ ngực đến bụng của anh ta. Theo kinh nghiệm của cô thì vết chém này do một cao thủ sử dụng mã tấu tạo nên. Phẫu và các nội quan tổn thương quá nặng, anh ta lại là người thường... ngay cả thần tiên cũng khó cứu sống.

"Này anh kia! Trả lời tôi, anh là ai? Nói chuyện với Jackson về cái gì vậy???"

Anh ta nhìn thẳng vào cô, cố gắng nói từng chữ

"B...báV...i ... d...dar...d..... F...fù... mu...muốn..... cô..... chết.... T...tứ...m...một.... "

Hung thủ đã cẩn thận cho anh ta uống thuốc độc, để phát âm ra cũng là nhờ ý chí cuối cùng của người này. Cô gạt đầu, lấy tay che mắt cậu ta lại. Nháy mắt với Will, cậu ta hiểu ý đã cho anh ta một đòn kết liễu. Giúp anh ta ra đi nhanh chóng là hành động nhân từ...

Cô và cậu ta chạy đến chỗ đỗ xe, tác dụng của thuốc đã hết nên cô có thể vận động thoải mái. Thắt dây an toàn xong, chiếc xe phóng như bay vào màn đêm đen tối.

Ở Quý Quốc trời đã dần sáng còn ở Vam Quốc thì đêm đã về khuya. Cô nhờ Will dừng xe tại chỗ gần đài phun nước trung tâm.

Bảo cậu ta về dinh thự, cô dạo bước đi trên con phố tĩnh mịch. Bình thường khi cảm thấy buồn hay khó chịu, cô đều đi dạo giữa đường phố vắng tanh. Điều này làm dịu đi tâm trạng của cô, nhưng bây giờ cô không cảm thấy tốt hơn chút nào! Tay nắm chặt chiếc áo choàng lông thú trắng, cô ngẩng mặt lên hít thở sâu ngăn cảm giác chua xót đang dâng tràn. Hốc mắt rơm rớm lệ, cô cắn chặt môi. Nước mắt chảy xuống hai gò má trắng hồng.

Đời này....

....Em có thể chết đi để anh hạnh phúc

Nhưng không thể cản ngăn đi tình yêu ấy...

Tình yêu em dành trọn cho một mình anh!

Cảm xúc ngày đầu gặp anh luôn trong tim

Tồn tại, chạm khắc ở nơi sâu thẳm nhất

Em đã lỡ yêu một người không nên yêu

Đã nhớ một người đáng nhẽ không nên nhớ

Đã thầm mến một người con trai đặc biệt....

Tìm em hằng lên vô vàng vết thương khác nhau

Nhưng vết thương sâu nhất là do anh tạo nên...

Hạnh phúc dành cho cô gái này không trọn vẹn

Em khóc... Khóc rất nhiều... và rồi thôi

Nhưng bây giờ em không thể ngừng để lệ rơi

Tại sao???

Lại phải buộc bản thân quên đi người mình quá yêu

... Buộc mình phải quên đi người đã quá nhớ

"Anh có yêu em không?" Là câu em muốn hỏi

"Anh yêu em!" Là câu em muốn nghe

Sau này liệu em còn có thể nhìn ngắm anh?

Hay phải xa thật xa... Vĩnh viễn không thể thấy hình ảnh anh được nữa!?

Hỡi các vị thần linh xin cho con biết...

Làm sao để con tim này thôi đau?

Con không muốn... không muốn phải ngừng yêu thương!!!

Ngày đi rồi đêm đến... khoảng khắc nào... phút giây nào...

Con vẫn đặt tim mình bên người ấy..

Cuộc sống thật khắc nghiệt... và số phận trớ trêu làm sao!

Em sẽ phải tiếp tục tiến lên, sống tiếp

Mà bên cạnh vắng bóng anh...

Sống cuộc sống ngắn ngủi còn lại

Và làm con người không trái tim...

Người ta nói

" Tình yêu có thể xóa bỏ đi thù hận! "

Em đã nghĩ nhiều và hiểu được

" Thù hận không thể làm ta quên đi tình yêu... "

Dù em có thù hận bao nhiêu đi nữa...

Vẫn không thể làm nhạt nhòa đi tình cảm với anh

Câu " em yêu anh! " có nói nghìn vạn lần...

Cũng không thể diễn đạt hết tình yêu của em

Màu tím...

Sắc màu buồn đúng với cuộc đời em

Nhưng nó vẫn tượng trưng cho sự chung thủy

Kiếp này hay kiếp sau, sau,... nữa... Em nguyện mãi yêu anh!

Mãi mãi yêu... vĩnh viễn yêu đối với em, đối với một người con gái là hoàn toàn có thể!

Còn anh_một người con trai thì thế nào?

Em chẳng cần anh yêu em mãi mãi! Chỉ xin anh đừng quên em đi! Đừng xem chuyện tình ta là thứ tình cảm qua đường...

Như thế em đã hạnh phúc lắm rồi, anh à...

" Lộp cộp... lộp cộp... " Tiếng giày cao gót gõ xuống mặt đất... Cô dừng chân trước một cửa hàng hoa bằng kính. Trong đó chỉ trồng một loại hoa _ Hoa hồng đỏ. Màu đỏ của những cánh hoa hồng kia làm cô nghĩ đến ...

" Shiki..... Anh thật giống như đóa hoa trong vườn kính kia! Em có thể ngắm nhìn chứ không thể chạm đến được..... Thật xinh đẹp và cao quý... Thật.... xa vời làm sao!.... "

Cô tiếp tục bước đi.. Không nhìn thẳng, cô va vào một người..

Người đó ôm cô lại thật chặt. Vòng tay này...mùi hương này...

" Shiki..... "

Giọng hân hoan khàn khàn

" Anh đây! Violet..... Em đã đi đâu? Sao lại bỏ mặt anh? Anh rất rất nhớ em, nhớ em đến sắp điên mất rồi... "

Cô ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ kia, lấy tay chạm vào mái tóc mềm mại của hắn

" Em cũng rất nhớ anh! Trong đầu chỉ toàn nghĩ về anh. Tự hỏi xem anh có nhớ em không? Có ngủ đủ giấc không? Hay ăn uống gì chưa.... Nhiều lắm! Nhiều lắm anh ạ! Nhớ rất nhiều, nhớ đến đều rơi lệ. "

Hắn cười hiền, hôn lên đôi môi đỏ mọng như cánh hoa của cô. Hai người hôn môi kịch liệt đến khi hết đường khí mới nuôi tiếc rồi khỏi bờ môi đối phương.

" Sao em lại khóc? Khóc vì nhớ anh và vì gì nữa? "

" Không có gì! Chỉ là em suy nghĩ linh tinh thôi. "

Hắn gật đầu, cõng cô về khách sạn. Tâm lưng rộng của hắn thật ấm.. cô muốn được như hiện tại. Chỉ ước cho khoảng khắc này có thể kéo dài lâu hơn, lâu hơn một chút.

Tắm rửa xong, cô đi lên giường gọi hắn đến. Cảm nhận trong cái ôm nồng ấm này chỉ có hai từ: hạnh phúc. Hắn ôm cô từ sau lưng, cả hai ngồi trên giường tựa vào nhau. Cô hỏi

" Shiki.... đến lúc em 20, 30 tuổi không còn trẻ trung nữa.... đến lúc đó anh có hết yêu em không? "

Hắn nhú mày

" Sao tự nhiên em lại hỏi kì vậy? Anh sẽ mãi yêu em cho dù lúc em già đi 50 tuổi hay 60 tuổi đều vẫn yêu. "

Cô lại rơi lệ nhưng nhanh chóng lấy tay chùi đi nước mắt

" Ừ.... cảm ơn anh..... cảm ơn vì đã yêu một người con gái như em....À... N....nếu.... chỉ là nếu thôi! ...có một ngày em ra đi... anh sẽ ra sao? "

Hắn ôm cô chặt hơn, đầu chui vào cổ cô

" Lúc đó, anh sẽ vô cùng.. vô cùng đau khổ! Đau... khổ đến chết.... sau đó sẽ theo em cùng đi đến thế giới của người chết. "

Mắt cô đỏ hoe, không nói nên lời. Người kia đã ngủ, cô đặt hắn nằm xuống chỉnh lại tư thế rồi đắp chăn lên. Trước khi ly khai cô nói một câu nhỏ như thầm thì

" Em ra đi nhưng anh vẫn phải tiếp tục sống chứ! Quên em đi... như thế mới là điều tốt nhất... Hãy hận em để trái tim anh bớt yêu ... "

Cô lại rời khỏi khách sạn đi đến dinh thự Fullynia. Không gian ở đây vẫn lạnh lẽo như vậy. Cô ngồi ở sofa phòng khách nói chuyện với bố Shiki

" Tôi đến đây vì lý do gì chắc hẳn ông biết rõ. "

Ông ta cười

" Đúng vậy! Ta rất hài lòng nhờ cháu mà loài hoa đó đã biến mất vĩnh viễn không chút dấu vết. "

Cô nói, giọng chẳng có chút độ ấm

" Ông không cần giả vờ trước mặt tôi nữa! Tôi đã hiểu ý định... à... phải là tham vọng của ông. "

Mặt ông ta đen lại, bộ mặt thật phơi bày

" Rốt cuộc mi biết được những gì rồi? "

" Biết được ông liên minh với gia tộc Dardlaw để trừ khử tôi. Ông muốn tôi chết đi, tiện thể tiêu diệt Milange Quốc. Tiếp theo nữa là Quỷ Quốc, việc còn lại là gây chiến tranh với Đa Quốc. Như thế....ông muốn thống nhất Tứ Quốc, trở thành bá chủ của thế giới. Tôi nói đúng chứ? "

Lộ ra nụ cười tàn độc

" Mi quả rất thông minh! Đó đúng là tham vọng của ta. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là việc công, còn việc tư thì lại khác. Ta không bao giờ đồng ý thứ tình yêu sai trái của hai đứa mày. "

Trong vài giây ngắn ngủi, ông ta tiến lại gần cô với móng tay dài nhọn. Đoán biết trước được sự tình, cô nhanh nhẹn rút chiếc dao hộ thân đã thủ sẵn trong áo. Móng tay vừa đâm vào cổ cô cũng là lúc con dao vừa vụn chém vào tay của ông ta. Nhờ tính toán kĩ lưỡng mà cô không bị tổn thương động mạch hay bị đâm quá sâu.

Phun ra một ngụm máu, tay cô bóp cổ với lực vừa đủ giúp máu ngưng chảy. Còn ông ta thì gằm lên

" Con dao có mầm độc của loài hoa quý quý đó. NGƯỜI! "

Cô nhếch miệng

" Ta không ngờ đến nỗi hủy diệt luôn loại hoa tuyệt vời như vậy! Chỉ cần giữ lại mầm mống có thể dẫn đến sự diệt vong của vampire thì người đừng mong đạt được mục đích! "

Nói rồi, cô bước đi.

" Tại sao? Tại sao lại không giết ta? Chỉ cần ta biến mất thì mi và thằng ranh con đó sẽ xóa hết vật cản phải không!? "

Cô rũ mắt xuống, cô nói trong nghẹn ngào

" Ta vốn dĩ không thể có được hạnh phúc. Người ngăn cấm tình yêu này là điều đúng... ít nhất... đó cũng là việc bậc cha mẹ nên làm. Hi vọng sau này người sẽ trân trọng anh ấy.... gi...giúp a...an...h ấy t...tìm được một..... một..... cô vợ hoàn.... mỹ. "

Xong, cô chạy đi..... Giấu bản thân quá mềm yếu và luôn đặt câu hỏi : nơi chốn nào cô có thể trở về đây???..... Câu trả lời ở đâu?

Thu dọn đồ đạc sẵn, cô lên xe phóng đi.... trở về Milange Quốc..... một mình...

Ngày đó... Ngày đó sẽ chẳng còn xa nữa!

Tận thế với em... hi vọng sẽ mở ra cánh cửa tương lai với anh

Nếu có một điều ước nhiệm màu

Em chỉ ước hai ta đừng gặp gỡ nhau

Ước rằng bản thân đừng yêu anh sâu đậm

Xin lỗi anh... người em yêu thương...

oooOOO●●●OOOooo

P/s: Điện thoại của au đã trả lời comment được rồi nè *tung hoa* Thoải mái comment đi nào =3=

Ý đừng ai quên vote à nha ;))

Chap này khá khó hiểu... giải đáp bí ẩn phải đợi hai chap sau (32+33) Ráng đợi nhé! ^ _ ^

Nội dung chap 31 ngắn nên au đã bồi thường bằng mấy câu thơ tự sáng tác :P

Hay thì tốt rồi *like*

Dở thì đừng chê nhá *tội au :"(*

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Phản Bội

Anh là mặt trời, là bầu trời của em

Nhưng giữa hai ta là khoảng cách quá lớn...

Vì thế buộc mình phải buông tay

Để anh ra đi...

Ước gì "quên" là việc dễ dàng thực hiện

Và "hết yêu" là điều em có thể làm...

Hành trình nào cũng có điểm dừng

Hiện tại chính là điểm phải dừng lại của em...

Quyết định của em luôn hướng đến lợi ích của anh

Đau khổ trước! Sau đó mới có thể cắt đứt..

Tình yêu là thứ tình cảm đáng sợ như vậy

Một khi đã vào sâu thì tìm được lối ra là vô cùng khó khăn...

Thế nên em dừng đôi chân này lại

Để anh tìm thấy lối ra cho mình

Lắng nghe tiếng mưa ngoài hiên

Cõi lòng em đượm buồn...

Nghĩ lại...

Trước khi em kịp nhận ra....

Trái tim này đã bị anh cướp mất rồi!

Em không bao giờ hối hận vì đã yêu anh

Chỉ có nuối tiếc...

Chẳng thể bước đi bên anh suốt đời

Điều tuyệt vời nhất đối với em là

Có thể gặp gỡ anh

Phiêu lưu cùng anh

Học chung trường

Được...

Anh ôm ấp

Nghe anh hát

An ủi, yêu thương, bảo vệ bởi anh...

Nhưng...

Bây giờ...

Có lẽ... là

Cái kết của hai ta...

oooOOO●●●OOOoo

Khi hân tinh dậy đã là buổi chiều hôm sau. Tâm trạng của hân vô cùng, vô cùng tệ khi biết cô đã trở về Milange Quốc một mình!!! Oán khí ngùn ngụt toả ra từ phía... rút cuộc cô nghĩ gì mà dám bỏ lại hân cơ chứ???

Chợt một suy nghĩ loé lên trong đầu: Hình ảnh cô chấp tay lại nhìn hân bằng ánh mắt cún con và nói

" Shiki oi... Shiki à... Hì hì... Em biết anh là người đại cát đại lượng! Anh sẽ bỏ qua cho em mà, phải không? Em là không muốn anh mất giấc ngủ ngàn vàng nên mới về trước thôi mà. "

Haizzz... nếu mọi chuyện diễn ra như vậy thì... một trăm phần trăm hân không tài nào nổi cẩu được. Mọi giận dữ đều tan thành mây khói. Sắp sửa rời đi

thì ông già đáng ghét đó bảo hấn đến gặp mặt

" Con ngồi xuống! Cố gắng nói chuyện với ta một lát đã. "

Hấn không cam lòng ngồi đối diện, nghiêng răng nghiêng lợi

" Ông!!! Muốn gì thì nhanh nói!!! Tôi-đang-cực-kỳ-vội. "

Đoán biết được thái độ này của hấn, ông chỉ thờ dài

" Ta biết, ta biết! Thật ra gọi con đến là để nói rõ, ta sẽ không cản trở chuyện tình duyên của con nữa. Nhưng tốt nhất... Shiki... con không nên gặp lại con bé nó ngay!... Violet gì gì đó.... nó không bình thường...rất khác lạ... "

Hấn nhú mày, lập tức nổi điên lên

" Ông nghĩ mình là ai mà có thể quyết định chuyện yêu đương của tôi? Violet... em ấy là người rất rất...tốt, cũng vô cùng khỏe! Không có gì là bất thường hết!!!! "

Dù là ai... bất kì kẻ nào... dám nói xấu cô, tổn hại cô, đều làm hấn điên tiết.

" Hừm... Tại sao một vampire tài năng, mạnh mẽ bậc nhất như con lại không nhận ra con bé đó có điểm bất thường chứ! Đáng nhẽ từ đầu gặp mặt đã phải... "

Hấn ngậy người trong vài giây. Gương mặt trầm xuống

" Tôi... chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên!... Dù lý trí bị lu mờ chẳng nữa vẫn không thành vấn đề. Có điều tôi biết rõ: Violet là người xứng đáng có được hạnh phúc hơn bất kỳ ai trên thế giới này! "

Ông cũng chẳng nói thêm điều gì nữa.

Hấn dùng tốc độ hết cỡ của dòng xe ô tô nhanh nhất Vam Quốc để trở về.... 11 giờ tối mới đến dinh thự Abertora. Vào phòng khách thấy quản gia Hie đứng đó, sắc mặt tái nhợt.

" Cậu Shiki cậu..... về rồi đấy à? "

Hấn cười và nói

" Vâng ạ! Hi hi! Violet đâu rồi ạ? Cháu muốn gặp cô ấy! "

Người quản gia già tỏ vẻ bất đắc dĩ, đáp lại

" Ủ...uhm... tạm thời... bây giờ cậu kh...chưa nên gặp tiểu thư!.... À cậu chắc mệt rồi nên về phòng nghỉ ngơi thì hơn. "

Quả thật cả ngày hôm nay hấn mệt mỏi cực độ! Nhưng chuyện gặp cô đâu có liên quan chứ? Kiểu logic quái quỷ gì thế!

" Cảm ơn ông đã quan tâm ạ! Cháu vẫn khỏe mà... "

Nói xong hấn định lên tầng trên thì lại bị ông Hie chặn lại. Kì lạ! Bình thường ông đâu có cư xử như thế?

Trong đầu loé lên nghi ngờ cùng vài tia bất an. Hấn gạt tay ông ra rồi đi đến phòng ngủ của cô...

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra không chút tiếng động. Cô luôn trang trí phòng ngủ của mình đơn giản nhất với các màu trầm. Nhưng khi vào trong là không gian đồ tươi. Rèm cửa, thảm trải đều được thay màu đỏ, ngoài ra xung quanh phòng còn được rải đầy những cánh hoa hồng. Giường ngủ được che chắn bởi một dải lụa đỏ mỏng manh. Hấn có thể nhìn thấy hai bóng người đang hôn nhau trên giường..

Bước đến xé toạt dải lụa, hấn nhìn chăm chăm vào hai người..

Cô mặc chiếc áo ngủ ren đen ôm dáng sexy. Làn da trắng muốt, mềm mại, khuôn ngực đầy đặn. Bờ vai mảnh khảnh, xương quai xanh tinh xảo... mái tóc bông bênh phủ xuống. Đúng là quyến rũ chết người! Người con trai kia... chính là William Grance!!!! Cậu ta mặc chiếc áo tắm để lộ cơ thể rắn chắc của mình.

Mắt hấn đầy tơ máu tựa như con mãnh thú bị chọc giận

" Hai-người-đang-làm-gì! "

Tức giận? Đau đớn? Óan hận? Sao lại không thể cơ chứ? Người hấn tin tưởng, trân trọng, yêu thương nhất đang trên giường hôn lười với một tên đàn ông khác. Thật lố bịch! Chuyện này tuyệt đối không thể!!!

Cô rời môi cậu ta. Xuống giường đứng đối diện với hắn, Will đứng đằng sau...

" Em... xin lỗi!... Đáng nhẽ phải nói điều này sớm hơn... Do không đủ can đảm nên mới lưỡng lự đến giờ. Em...em yêu William mất rồi!... "

Hắn rống lên

" Đừng nói điều vô nghĩa!!!! Cuối cùng tôi đối với em là cái gì hả??? Em nói yêu tôi, giờ lại... với một thằng đàn ông khác!? "

Cô lặng lẽ cúi đầu, hít vào một hơi thật sâu và nói

" Anh là người em từng yêu... Bây giờ thì trong em đã không còn cảm giác gì nữa.... Rất xin lỗi! "

Nghiến răng, hắn vỗ mạnh ngực mình. Cười rộ lên như điên như dại

" Hahaha!!! Buồn cười làm sao! Em biết tôi thương em đến mức độ nào... dù có bao nhiêu người con gái xinh đẹp, lộng lẫy đến bên tôi cũng chẳng mấy may quan tâm. Tôi...Tôi như thế... mà em lại đâm sau lưng tôi một nhát dao? Vì sao? Vì sao?VÌ SAO CHÚ!!!! VIOLET!!!!!! TRẢ LỜI ĐI!!! "

Hắn dùng hai tay lay mạnh vai cô như muốn làm cô tỉnh dậy... cũng là lay động bản thân tỉnh lại. Đã...đây chỉ là một giấc mơ tồi tệ thôi! Thức dậy! Thức dậy đi!!!

" Bối... vì... em sợ anh đau khổ. Chỉ thế thôi! Chuyện đã đến mức nào... em đành phải nói sự thật..... "

Cô dừng lại một lúc lâu mới có thể tiếp tục nói

" E.....em h.....hê.....hết y....yêu anh rồi! "

Hắn đơ người, tay vô thức bóp chặt vai cô. Cậu ta gạt tay hắn ra vì lo sợ một chút nữa vai cô sẽ bị bóp nát

" Anh bình tĩnh và từ từ chấp nhận đi! Tình yêu vốn không thể bó buộc được. Sự thật vẫn là sự thật chẳng đổi thay. Chỉ là nhận biết nó sớm hay muộn thôi... "

Mất hẳn từ màu xanh tím sâu thẳm chuyển dần sang màu đỏ tươi của máu. Lần đầu tiên hắn đánh người trước mặt cô. Khi bàn tay hắn nắm thành quyền tóa ra vằn hào quang màu đen có những tia sét đỏ đậm bao quanh. Nếu Will không phải là vampire quý tộc thì chắc gương mặt của cậu ta đã nát thành tương luôn rồi. Nắm đấm có uy lực lớn đến vậy có thể tiêu diệt đoàn binh lính trăm người bằng một chiêu... Đoán trước được điều này trước khi hắn ra tay cậu ta kịp tạo ra nhiều lớp băng dày làm lá chắn. Dù vậy vẫn không thể tránh được việc bị thổi bay đến bức tường sau lưng. Căn phòng bị phá tan, may là hắn kiềm chế lực lại nếu không cả trần nhà sẽ sập xuống luôn.

Hắn nhìn cô bằng ánh mắt ai oán pha lẫn đau thương, khốn khổ. Nói một câu rồi bỏ đi

" Chúng ta... thực không còn gì nữa sao!? "

Câu hỏi này là dành cho cả hai người bọn họ. Khi bóng dáng hắn khuất dần... một giọt nước mắt rơi xuống

" Em không thể trả lời được câu hỏi của anh... Có lẽ... có lẽ... mọi chuyện đã kết thúc... đã đọc hết phần kết của một quyển sách rồi... Phải đóng lại thôi... "

oooOOO●●●OOOooo

P/s: Au có hứa sẽ up chap mới sớm nhưng mà trễ hẹn mất >< Au xin lỗi :(

Lý do là vì bản thảo trong điện thoại của au không lưu được nửa chap sau au viết T_T

...Thế là đành phải viết lại @@ đến giờ mới xong * lau mồ hôi * Mọi người thông cảm nha!!!

Vote & Comment đi nào :)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nỗi Đau Em Thấu... Anh Giấu Được Bao Nhiêu

oooOOO●●●OOOooo

Cậu ta đến vỗ vai cô, giọng nói thể hiện sự khó hiểu và bất đắc dĩ

" Đúng là đồ ngốc mà! Cô yêu anh ấy như vậy vì sao lại bắt tôi diễn kịch là hồ ly phản diện chứ? "

Cô quay người về phía Will nói nhỏ

" Tôi sẽ kể mọi thứ cho cậu! Bây giờ xuống lầu gọi chị Pearl và ông Hie đến phòng họp đi đã. "

Len lén thở dài, cậu khoác chiếc áo vest xám của mình ở đầu giường cho cô rồi đi xuống lầu.

Cô bước đi trong dãy hành lang tối tăm không tia sáng. Bây giờ nếu nhờ chút sáng từ mặt trăng nhìn cô như một con búp bê sứ... đẹp nhưng vô hồn... Vô hồn từ đôi mắt tím sâu hun hút đỏ đến dáng đi như rối dây...

Ánh đèn mờ trong gian phòng tối, cô bắt đầu ra lệnh

" Cảm ơn mọi người đã giúp tôi hoàn thành vở kịch này. Ông Hie trong khoảng một tuần tới làm phiên ông lo chu toàn mọi việc trong dinh thự! Còn di chúc tôi sẽ đưa cho chị Pearl sau. Về phần quân sự giao lại toàn quyền cho băng... Đến lúc người thừa kế tôi nhận quyền lực thì lập tức thực hiện chuyển nhượng. Hai người là ông Hie và chị Pearl biết mình phải làm những gì rồi đây! "

" Vâng... thưa tiểu thư "

" T...tuân lệnh "

Nói rồi hai bọn họ cúi chào và đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại cô và cậu...

" Đầu cô bị hỏng rồi phải không? Cái gì là di chúc? Người thừa kế chứ? Này... này... Năm nay cô mới có 16 tuổi thôi!!!! "

Cô từ tốn, trả lời nhẹ như không

" Đầu tôi rất bình thường! Cậu muốn nghe toàn bộ hay một phần của sự thật đây? "

Cậu ta mất kiên nhẫn... hoàn toàn mất hết kiên nhẫn!

" Cô nói toàn bộ cho tôi. Thật tức chết mà!!!! Rốt cuộc chuyện quái gì đang diễn ra? "

" Cậu bình tĩnh đi. Nổi nóng như vậy không nghe hiểu vấn đề đâu. "

Ngậm thinh trong giây lát

" Được rồi... Cô nói rõ đi "

Lúc này cô mới thở ra... Dường như sức sống, sự lạc quan và nụ cười đáng có của người thiếu nữ trẻ đều bị rửa trôi. Cô hiện giống như một phụ nữ lớn tuổi hơn là một cô gái đang trong độ tuổi đẹp nhất

" ...Quá khứ của tôi chắc cậu cũng biết được một phần. 8 tuổi cha mẹ bị ám sát... Muốn tồn tại trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé dẫm mùi máu tanh này không phải chuyện dễ. Tôi tiếp tục giữ vững và phát triển cơ đồ của gia tộc sau đó. Trải qua vô vàng khóa huấn luyện... tôi học nhiều thứ kể cả việc sử dụng súng để giết người. Nếu tôi không giết họ thì họ sẽ giết tôi_ đó là quy luật. Một giây thương hại, người nằm dưới đất với vũng máu sẽ là bản thân mình. Tình người trong thế giới đen tối đáng sau vẻ hào nhoáng của nó không đáng một xu. Bàn tay tôi đã nhuộm đầy máu và máu. Sống... tiếp tục sống... thì phải tiếp tục giết kẻ đáng chết để cứu những nạn nhân khác. 2 năm sau ngày định mệnh đó... tôi phát hiện mình mắc bệnh.... "

Nghe đến đây, cậu ta hỏi

" Cô... mắc bệnh... gì? "

1 phút

.

.

.

2 phút

.

3 phút

" Là... máu trắng! "

Nhất thời Will bị sốc nặng

" Không phải..... chứ!? "

Cô gật nhẹ đầu, giữ sự bình thản

" Là thật! Tôi... sống thêm được 6 năm là nhờ trải qua hàng chục, hàng trăm thí nghiệm khác nhau. Tôi đã tạo ra một loại thuốc giúp kéo dài sự sống. Mọi loại thuốc mê hay thuốc kích thích đều không có tác dụng với tôi. Lần đó ở Quỷ Quốc là... là dấu hiệu cho thấy tác dụng của thuốc đã hết. Nhiều nhất cũng chỉ sống được khoảng một tuần nữa. Đó là lý do tôi dựng nên vở kịch vừa rồi để lừa Shiki. Cậu chắc phải hiểu cả rồi? "

Nhất thời mặt cậu tái mét, lắp bắp nói

" N...nhưng... nhưng bệnh máu trắng vẫn cứu chữa được mà! ...Chỉ cần... chỉ cần có tùy phù hợp ... và ... và... "

Mặt cô hiện lên sự chua xót

" Tôi biết... Đương nhiên tôi định hóa trị rồi ghép tủy... N...nhưng... nhưng... Cậu có biết không? Lúc tôi đang chờ tìm người có tùy phù hợp, vào thời kỳ bắt đầu điều trị... cậu biết đám quý tộc nói gì không? Họ bảo mong tôi nhanh khỏi bệnh... Haha điều trị... đồng nghĩa với việc... máu trong người hầu như bị thay đổi. Nói thẳng ra là nếu tôi điều trị... sẽ không còn mang huyết thống nhà Abertora nữa. Trở trêu hơn là không ai trong Millange Quốc có tùy tương ứng. Vậy cậu nghĩ tôi có thể khỏi bệnh không? "

Will đương nhiên là hiểu rõ nhưng cậu ta vẫn không cách nào tiêu hóa sự thật này ngay được. Năm phút sau, cậu mới có thể hít thở đều đặn. Sắc mặt trầm xuống

" Tôi... tại sao cô lại... khổ vậy? "

Cô nở một nụ cười tự giễu, đáng vẻ bất cần đời

" Ủ... Trước đây, tôi có nói số phận bản thân mình thật bất hạnh...cũng chẳng phải là nói suôn. "

Cấn răng, cậu tiếp tục hỏi

" Vậy cô gọi tôi đến đây chắc không chỉ là để diễn kịch thôi chứ? "

" Đúng! Tôi còn muốn nhờ cậu một chuyện quan trọng nữa. "

Will ngã người xuống sofa, lấy tay xoa hai huyệt thái dương

" Ôi cái đầu của tôi! ... Coi như ... tôi giúp cô hoàn thành tâm nguyện. Việc gì cô nói đi tôi đáp ứng. "

Mặt cô dần ra đời chút hiện lên một tia vui vẻ

" Tôi... đến khi nào chưa trả được thù cho cha mẹ thì chết cũng không nhắm mắt. Mấy năm qua... cuối cùng tôi cũng tìm được nơi cư ngụ của kẻ chủ mưu. Tôi hi vọng cậu giúp tôi... ít ra cũng phải có người truyền lời cuối đời tôi cho Shiki... "

" T...tôi sẽ cố.... Cô nghỉ ngơi đi... tôi về Vam Quốc giải quyết chút việc trước... "

" Ủ... "

Cậu ta biến mất. Còn cô đi về phòng ngủ... Tủ áo quần của cô chỉ toàn là màu đen, duy chỉ có hai bộ váy màu tím đậm. Mặc một chiếc váy liền đen tuyền cổ kín, tay áo cổ điển. Ngồi xuống bàn trang điểm để soi gương. Cô là người không chăm chút cho vẻ ngoài của mình. Việc soi gương là vô cùng hiếm... Bây giờ, cô mới ngẩng nhìn kỹ bản thân mình

" Người con gái đáng lẽ phải chuẩn bị thật tốt về ngoại hình, khuôn mặt mình trước người con trai đặc biệt. Lúc trước kia không bao giờ trang điểm cho

khuôn mặt xấu xí này dễ nhìn hơn... để anh ngắm nhìn lâu hơn một chút. Ít ra...bây giờ... trước ngày ra đi cũng nên đẹp hơn thường ngày... "

Lần đầu tiên cô tự trang điểm. Nhẹ nhàng, tự nhiên... Buộc tóc lệch, cài bông hoa hồng đen lên tóc... Cô cầm một cây nến trắng được thắp sáng lên. Bước đi ra vườn sau...

Bên dưới tán cây anh đào cổ thụ có một chiếc đàn piano thật đẹp. Cô đã mua nó... dành cho hắn... Trên phím đàn là một bó hồng khô với vài tờ giấy cũ kĩ. Chính là bó hoa màu tím hắn tặng cô. Hoa nở rồi cũng sẽ tàn... Cô phôi khô bó hoa là muốn lưu giữ lại kỉ niệm đẹp để đó. Hắn không phải loại người miệng nói ngọt, hứa hẹn đủ điều... Cũng không tặng cô trang sức quý giá như người khác. Thứ hắn tặng cô là ba lá thư... xem như là thư tình, một bó hoa và quan trọng hơn là tình yêu lớn lao đó. Như thế với cô đã quá đủ rồi. Đặt cặp kính cô mua định tặng hắn ở Vam Quốc lên phím đàn bên cạnh bó hoa.

" Thời gian không thể làm lành vết thương trong tim... chỉ có thể một phần nào đó của một khoảng thời gian làm vết thương đó thôi đau thôi rỉ máu. Kỷ vật là thứ lưu giữ lại để nhớ tới một người. Người phải sống tiếp với vết thương thì không nên thấy kỷ vật rồi nhớ nhưng... Em là người phải chết như vậy có thể đến thế giới khác với những thứ quan trọng này... "

Thả cây nến lên chiếc đàn, ngọn lửa dần dần bùng lên mạnh mẽ. Cô biết hắn vốn không có gì để trân trọng ở Vam Quốc. Nhưng khi quen cô... có lẽ những vật như vậy sẽ là thứ đánh dấu tình yêu của bọn họ. Khi cháy rụi đi sẽ là cát bụi...không còn nữa. Chỉ cầu mong ở cõi chết... khi cô đến đó sẽ nhận được.

Nhìn những vật đó dần cháy rụi, cõi lòng cô cũng vỡ nát. Cây hoa anh đào...cô muốn đốt luôn nó! Ước nguyện ngu ngốc lúc trước sẽ chẳng bao giờ trở thành sự thật... Nơi đây chất chứa quá nhiều kỉ niệm, quá nhiều ngọt ngào.... quá nhiều hạnh phúc.

Vì sao? Có gì lại rung động trước hắn? Biết trước hậu quả sao vẫn yêu? Tại vì lý do quái quỷ nào lại đẩy bản thân vào ngõ cụt như vậy?

Yêu là bán đi một nửa linh hồn

Đồng thời cũng chết đi một nửa trái tim...

Trở trâu!? Rõ trở trâu mà!

Lừa gạt hắn, nhìn hắn đau đớn,

Nửa trái tim còn lại đã chết đi...

Đốt rụi không gian này,

Một nửa linh hồn kia cũng biến mất...

Thứ còn lại là chẳng còn gì cả! Hư vô... Dường như chẳng còn lại gì mình chứng cho sự tồn tại của cô. Thế giới này thật buồn... Nghĩ nhiều thì chỉ cảm thấy một nỗi buồn lớn từ bản thân và mọi người mà thôi. Khi con người sinh ra đều được ban cho tình yêu cuộc sống. Bị dồn vào trường hợp tệ hại, con người sẽ cầu sinh được sống! Đối với cô lại khác, cô sinh ra với quá nhiều nỗi buồn. Khi biết mình sẽ chết, cô đã rất sợ! Thời gian vừa qua, sau khi suy nghĩ kĩ cô nhận ra được sống là điều tuyệt vời nhất. Nhưng có sinh ắt có tử, đó là lẽ thường. Không ai có thể trốn chạy cái chết và cũng chẳng có ai bị thời gian bỏ quên. Con người vốn là vậy. Trái với quy luật kia chỉ có vampire và ác quỷ. Cô không cần thêm gì nữa. Lúc sinh ra là khóc... vậy lúc chết đi cũng nên nở nụ cười thật tươi...

Đôi khi cô ước mình chỉ là một người bình thường... Như vậy nỗi đau, nỗi buồn có vui bớt không?

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ miên man. Cuộc sống của cô đã đến hồi kết... hi vọng đó sẽ chính là cái kết tốt nhất!

Nỗi đau vẫn còn ở trong lòng

Như một ngọn lửa cháy âm ỉ

Rồi đây ngọn lửa ấy sẽ bùng cháy!?

Hay bị dập tắt, nguội lạnh đi?

Phải chăng mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy?

Một kết thúc buồn cho một số phận buồn

Chuyện gì đến sớm muộn cũng phải đến...

oooOOO•••OOOooo

P/s: Chap này tâm trạng nhĩ? Thấy buồn buồn sao ấy :'(Có ai đọc xong cảm động không ta? :)

Vote & Comment đi :)))

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quăn Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ngũ Quốc

oooOOO•••OOOooo

Vùng ngoại ô Millange Quốc có rất nhiều phong cảnh đẹp. Đồi núi, dòng sông, miếu, đền,... tạo nên một bức tranh hữu tình như chốn tiên cảnh. Nhưng bây giờ là mùa đông, đối với vùng núi rừng này đường đi vô cùng nguy hiểm. Hiện tại nhiệt độ lạnh đến thấu xương, tuyết phủ kín mặt đường. Đêm qua những bông tuyết nhỏ li ti bắt đầu rơi xuống, vậy mà tới trưa các phương tiện giao thông đã không thể đi lại được. Băng đóng dày, tuyết trắng xóa. Chẳng có ai ra đường vào ngày này. Cô muốn đến một nơi trước khi rời khỏi, thế nên chấp nhận ra đường chiến đấu với cái lạnh. Vì phải leo núi và sắp tới là chiến đấu không thể mặc chiếc váy dài được! Nên buộc lòng dù muốn dù không cô mặc áo quần theo phong cách quân đội. Bên trong là chiếc áo bó sát cổ tròn, tay dài. Ngoài khoác áo. Áo này dài đến đầu gối, có mũ đội, tác dụng như áo mưa lại thích hợp để che dấu vũ khí. Điều tất nhiên là độ ấm rất thấp. Dưới mặc chiếc quần đen ôm dáng, tiện để vận động và di chuyển. Cuối cùng là đôi giày da cao cấp cùng màu đen. Nói thật nếu trời không quá lạnh và một ít người ở vùng ngoại ô chịu ra khỏi nhà, chắc chắn cô sẽ bị cho là điên và bị chuyển thẳng vào bệnh viện tâm thần. Thử nghĩ mà xem trong khi ở nhà hệ thống lò sưởi còn chưa đủ để làm ấm cơ thể... lại có một người mà còn là một cô gái gầy gò, xanh xao đi như lộn trong lớp tuyết phủ đến đầu gối!? Đáng sợ hơn là cô gái đó không có mũ len, khăn quàng cổ hay găng tay để làm ấm cơ thể. Đã vậy áo quần còn mỏng manh thế kia trong khi mọi người mặc áo ấm hai, ba lớp.

Cô không cảm thấy lạnh... từ khi hấn đi, cô đã không còn cảm thấy được gì ngoại trừ nỗi đau đớn khôn xiết và nỗi buồn không nguôi. Trái tim đã tan vỡ như thủy tinh thành hàng trăm, hàng nghìn mảnh. Làm sao có thể hàn gắn lại được...

Cô bắt đầu lên núi. Đường mòn ngập ghềnh, nay lại khó đi hơn vì phủ tuyết. Cô thất thần bước đi từng bước nặng nề.

Tuyết đang rơi, rơi mãi không ngừng...

Ở nơi này chờ đợi một người

Khi người đó bước đến ngay đây

Hoa anh đào sẽ nở trong tuyết

Sưởi ấm vùng đất lạnh giá

Người ơi người hiện ở nơi nào?

Có nghe chăng lời em đang hát?

Tình yêu đến nhưng vụt mất trong tay

Sakura... Sakura... Sakura...

Hoa ơi! Có nghe chăng bài hát bi thương?

Lời hát đang được ngân nga trong cánh rừng

Vắng tanh... chỉ một mình bước đi trong tuyết

Yuki... Yuki... Yuki...

Bông tuyết xin hãy dẫn lối đi

Đến nơi tận cùng của ký ức

Hoàn thành tâm nguyện cuối

Êm đẹp mà kết thúc mọi thứ trong im lặng...

Có lẽ ít người biết ở vùng núi này có một khu nghĩa địa. Đó là nơi an nghỉ của các thế hệ gia tộc Abertora. Ở đây trồng nhiều loại cây hoa nên phần nào giảm bớt được cảm giác ảm đạm. Cô đứng trước bia mộ, trên đó là di ảnh của hai người. Một người đàn ông nhìn rất phong độ và một người phụ nữ xinh

đẹp. Hai người họ đều có nụ cười như thiên thần. Từ lúc nào cô đã chuẩn bị hai bó hoa cúc trắng đặt lên bia mộ.

" Cha... mẹ... đã hai lâu rồi con không đến thăm hai người. Thực xin lỗi!.... Chắc hẳn cha mẹ biết chuyện con sắp ra đi rồi đúng không? Đừng ai thương tâm nha! Con có được khoảng thời gian vô cùng hạnh phúc từ sau khi hai người ra đi là đủ rồi. Không thể tin con gái của cha mẹ biết yêu đúng không ạ? Anh ấy tốt lắm ạ, rất đẹp trai và thương con nhiều. Nếu hai người gặp Shiki đảm bảo sẽ hài lòng. Ah... tên anh ấy là Shiki Fullynia! Là người con yêu. Hôm nay hẳn cũng là lần cuối con đến thăm cha mẹ. Sau khi tên hung thủ đó trả giá cho điều xấu xa hẳn làm... con sẽ chết.... Vậy là sắp được đoàn tụ với hai người rồi! Vui quá nhỉ? Cha mẹ cũng đừng lo lắng cho cơ đồ gia tộc ta! Con sẽ giao lại mọi thứ cho anh hai. Mọi chuyện cứ thế mà kết thúc là được rồi.... "

Xong, cô đi đến một vách đá. Từ đây có thể ngắm nhìn Millange Quốc phủ trong tuyết trắng. Một bàn tay vỗ nhẹ vai cô. Quay mặt lại đã thấy gương mặt trắng bệch của cậu ta.

" Cô cũng vừa vừa phải phải cho tôi nhờ!!!! "

Cô nhú mi

" Tôi thế nào? Sao sắc mặt cậu trông tệ vậy? "

Will ho khan, hít thở mạnh

" Cô không ở dinh thự khi tôi về. Có biết tôi lo thế nào không? Lỡ chết xó nào sao tôi tìm ra!!! "

" Được rồi! Được rồi! Xin lỗi cậu. Chắc chắn không có lần sau đâu. "

Mặt cậu ta lần nữa biến sắc. Ánh mắt hiện rõ sự hoang mang, sợ hãi.

" Cô...cô... mặt.... da.... máu..... "

Nhanh chóng lấy từ túi áo chiếc gương soi. Khi nhìn thấy gương mặt mình trong gương cô gục xuống. Miệng cong lên cố nở một nụ cười mà so với khóc còn khó coi hơn nhiều. Tay cổ lau đi máu từ mũi đang chảy ra như suối.

Cậu ngồi xuống bên cạnh cô. Nâng cầm lên, lấy khăn tay nhẹ nhàng chùi đi máu đang chảy. Cô uống vài viên thuốc cầm máu có sẵn trong túi áo.

" Sao lại thành ra như thế? "

Cô tiếp tục giữ nụ cười giả tạo đó trên môi

" Da tôi bây giờ đã... trở nên lạnh hơn rồi. Giống cơ thể người chết lắm đúng không? "

Hắn lấy tay gạt đi nước mắt

" Không sao hết. Người lạnh một chút tốt hơn! "

" Thế à.... tôi... bây giờ... như một xác chết di động nhỉ? Cảm giác chẳng tệ lắm! Haha "

Nghiến răng, cậu lấy tay che miệng cô lại. Ngẹn ngào

" Cô... hức.... cô... chết tiết... đừng nói nữa. Hức... hức... lạc quan lên! "

Hai người rơi vào im lặng

...

...

Bé cô trong lòng, cậu di chuyển thật nhanh về dinh thự. Không gian ẩm áp, uống cốc trà nóng, cô thấy dễ chịu hơn.

" William này... thời gian còn lại của tôi... 5 ngày nữa thôi... Tôi muốn... "

Cậu ta cắt ngang lời cô

" Lo gì chứ! Khi nào còn hai ngày cuối tôi đưa cô đến nơi rồi giết chết tên khốn đó là ổn... Trong ba ngày này hãy tỉnh dưỡng cho tốt hồi phục sức khỏe!
"

Cô đồng ý.

Ba ngày này, cậu bắt cô ăn đủ loại đồ ăn tẩm bổ để cung cấp đầy đủ năng lượng, bổ sung sắt, vitamin, protein, chất khoáng.... vv...vv... Nói chung là không thiếu chất dinh dưỡng nào. Ngoài ra còn phải uống nhiều loại thuốc bổ khác nhau, vận động nhẹ nhàng.... Được chăm sóc cẩn thận, sức khỏe cô

khá hơn. Trong những ngày qua, cô phát hiện nhiều điều về Will.

Sinh ra là quý tộc nhưng cậu lại không hứng thú với quyền lực hay những thú vui xa hoa. Quan trọng nhất Will là gay bẩm sinh. Thú thật cô cũng đoán biết từ trước, khi nghe chính miệng cậu ta nói lại thêm chắc chắn. Trên tất cả cô không có một chút kì thị nào! Cậu yêu người đồng giới thì cô cũng rất mong cậu có được tình yêu đẹp với thật nhiều hạnh phúc...

Sống mấy trăm năm, cậu chẳng bao giờ ngó ngang đến chính sự hay thông tin gì về chính trị. Làm việc mình thích là phong cách sống của Will.

"Hey, Violet! Nơi chúng ta cần đến là đâu?"

Cô bình thản trả lời

"Một lâu đài ma nằm ở một vùng đất nhỏ ở giữa Quý Quốc và Tử Quốc."

Lộ ra bản mặt ngu chưa từng thấy của mình, cậu ngây thơ hỏi

"Hơ!? Không phải có bốn quốc gia thôi sao? Vậy đào đâu ra Tử Quốc nữa?"

"Thực chất là có đến năm quốc gia... Ngũ Quốc. Nhưng đúng như tên của nó, Tử Quốc _ quốc gia của người chết và các tử thần. Người sống không thể tìm ra cánh cổng đến Tử Quốc hơn nữa đó là nơi một đi không trở lại... Những thông tin hết sức mơ hồ cộng với chưa ai từng thấy tử thần nên giương như cũng có thể có, có thể không tồn tại. Vì vậy, Tử Quốc không có trên bản đồ và chỉ có những gia tộc quyền lực mới biết được chút ít về quốc gia kỳ bí này."

Cậu ta gật đầu lia lịa

"Hiểu rồi! Thì ra là vậy! Tôi còn có thắc mắc..."

Ném cho Will một ánh mắt khinh thường, bắt đầu ra vẻ

"Hỏi đi! Tôi đây giảng giải tận tình cho nghe."

"À... về Đa Quốc tôi không biết gì về quốc gia này. Vội lại thắc mắc lớn nhất của tôi... tại sao mỗi quốc gia không có vua hay nữ hoàng... người thống trị rốt cuộc là kẻ nào?"

"Trong tất cả các quốc gia thì Đa Quốc thuộc loại rối rắm về bộ máy chính trị và phân chia quyền lực nhất. Gồm nhiều nước nhỏ hợp lại tạo thành một nước lớn. Đứng đầu là ba kẻ thuộc dòng tộc mạnh mẽ nhất: Lang tộc, Ngư tộc và Xà tộc. Ngoài ra để duy trì hòa bình, bốn quốc gia thống nhất sẽ không lập vua hay nữ hoàng. Thay vào đó ai cũng biết

1. Vam Quốc: do Loki Fullynia đứng đầu

2. Quý Quốc: cha tên khôn AI lãnh đạo

3. Millange Quốc: là tôi nắm quyền

4. Đa Quốc: ba kẻ đứng đầu các tộc lớn

Tạm thời nền hòa bình được giữ vững nhưng phía Đa Quốc và Vam Quốc đang muốn chiến tranh rồi... Mọi chuyện anh trai tôi nhất định sẽ giải quyết hết được..."

"Cô... không cần lo nghĩ nhiều vậy đâu! Giữ cho đầu óc thoải mái, tâm lý vui vẻ là ổn rồi."

Nhìn ra khung cửa sổ lớn bằng thủy tinh...

"Ừ... ah... cậu có biết không? Mùa đông năm ngoái tôi đã gặp Shiki và dần dần... dần dần yêu thương anh ấy.... Nhanh thật! Thời gian quả là trôi quá nhanh, mới đó đã một năm kể từ ngày lần đầu chúng tôi gặp nhau..."

Nở một nụ cười gượng gạo, cậu nói

"Đúng vậy! Thế nên cô phải kiên cường lên, Shiki... nhất định sẽ..... ổn..."

"Ừ..."

Cô nằm xuống giường, nhắm mắt lại, cố ngủ một giấc. Cô mơ thấy cha mẹ, mơ thấy họ mỉm cười với cô và nói điều gì đó mơ hồ lắm! Cô không rõ nữa... Cô chạy đến, nhưng chạy mãi, chạy mãi, cô vẫn chẳng thể đến bên họ. Cha ôm mẹ cô và nói

"Con về đi, Violet!"

Tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm bộ áo ngủ của cô. Thở hắt ra

" Con sắp rồi! Gần lắm! Gần lắm! Ngày con đến chỗ cha mẹ. Ta sắp đoàn tụ ... sao lại về chứ!?... "

Cậu ta hốt hoảng đến nhẹ nhàng nâng cô ngồi dậy

" Có sao không? Mơ gì mà mồ hôi chảy như nước thế này???" "

Cô nghiêng người ho khan

" Khụ...khụ... không.... khụ...khụ... sao! "

Lấy tay vỗ nhẹ lưng cô, Will ai oán nói

" Cô khó khăn lắm mới ngủ được một chút... có ba tiếng đã dậy rồi! "

Cô có chút không đỡ nổi câu nói này, hiếm có mới buông một câu chọc ghẹo

" Haha!!! Xem cậu kia! Tôi ngủ được đã là thần kì lắm rồi. Làm gì mà cứ như trẻ con bị dành mất kẹo thế kia? "

Lập tức đôi mắt cậu tròn tròn lườm cô

" Cô so sánh kiểu gì thế!!!! Tôi đây là người có tấm lòng tốt vô bờ cô nên biết ơn mới phải a. "

Tia vui vẻ hiện lên trên gương mặt

" Ừ... Chuẩn bị đi! Tôi thay đồ xong chúng ta lập tức khởi hành... thời gian không còn nhiều nữa. "

" Được... "

Khi cậu ta vừa vặn ra khỏi phòng là lúc cô lấy tay che miệng mình lại liên tục ho khan. Máu trào ra từ miệng cô, chảy ra các khe hở giữa những ngón tay, thấm xuống tấm chăn trắng tạo nên một mảng màu đỏ thật chói mắt. Lấy từ dưới gối một lọ thủy tinh chứa đầy những viên thuốc. Uống khoảng 10 viên, máu mới từ từ ngừng chảy. Cô cười khô, hướng mắt ra nhìn ngắm những bông tuyết đang rơi xuống... nhĩ giọng trầm thì

" Xem ra cơ thể này chẳng chống chịu lâu hơn nữa đâu nhỉ!? Liệu có đủ thời gian để nói lời cuối hay không đây? "

Câu hỏi biết ai trả lời? Nếu chết đi có thể gặp lại bố mẹ đáng lẽ phải vui chứ? Sao tâm trạng lại nặng nề như vậy...

Cô khóc vì ai? Đau khổ vì ai?

Chỉ có chính bản thân mới hiểu rõ...

Chẳng lẽ đối với cuộc sống này vẫn còn nhiều điều luyến tiếc chẳng?

Hàng vạn câu hỏi... không một lời đáp trả... không một ai... một ai hết...

oooOOO•••OOOooo

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cố Nhân

Cảnh báo: Chap này có tình tiết rùng rợn lắm!!! Ai yếu tim thì không nên đọc nha!!!

P/s: cảnh báo rồi đó :)) Có chuyện gì au không chịu trách nhiệm đâu à.

oooOOO•••OOOooo

Lần này là một đi không trở lại. Rời khỏi nơi cô sinh ra và lớn lên, là nơi chứa chan bao nhiêu kỉ niệm. Buồn có, vui có, hạnh phúc có, đau khổ cũng nhiều... Cô không ngờ rằng trong những ngày cuối của cuộc đời có thể có được một người bạn ở bên cạnh mình và một người cô nhớ thương. Ông trời trao cho cô không hoàn toàn chỉ là bất hạnh mà ngoài ra còn có chút niềm vui nho nhỏ. Ngồi trên chiếc xe ô tô địa hình của Will, cô thờ thần nghĩ đến

những điều mơ hồ và xa xăm lắm..

Được lấp đặt điều hòa nên hiện tại bên trong xe vô cùng ấm áp chứ không hề lạnh như ngoài trời. Cậu mở một bài hát có giai điệu nhẹ nhàng, êm dịu giúp không khí bớt ngột ngạt và căng thẳng. Trong 2 ngày này phải dốc toàn lực chiến đấu. Đến chiều, cô và cậu đã đi ra khỏi biên giới Quỷ Quốc.

" Bây giờ đi hướng nào đây? Tôi không biết vùng đất đó ở đâu! "

Giọng nói của cô trầm thấp mang theo chút khàn khàn nhỏ nhẹ nói

" Từ giờ e là không đi bằng xe nữa. Chúng ta đi bộ theo đường mòn... ước chừng đến tối sẽ tới nơi. "

Cậu gạt đầu cho dừng xe dưới một tán cây cổ thụ. Lần này, cô nghe lời Will mặc chiếc áo khoác dày để giữ ấm, dài đến đầu gối và có mũ đội. Tuy tại đây tuyết không phủ dày như Milange Quốc nhưng trời vẫn rất lạnh! Đường mòn và lá cây đều bị đóng băng. Cô không biết trượt băng nên đi trên băng cũng không biết. Cậu đưa cho cô một cái cốc gỗ có đầu dưới bọc sắt được gọt nhọn. Vốn đi lại gặp khó khăn nay lại phải chống chịu với từng cơn gió tuyết lạnh đến thấu xương khiến cô ngày càng chật vật hơn. Không theo dự định từ trước đến tận 12 giờ đêm, cô và cậu mới đến được cánh rừng thông lâu năm.

Will nhóm lửa còn cô ngồi tựa vào gốc của một cây thông lớn.

" Tranh thủ nghỉ ngơi chút đi! Mà nơi tên đó đang cư ngụ là ở đâu? "

" Ra khỏi rừng thông này có một lâu đài bị bỏ hoang... kể mà 8 năm nay tôi muốn giết nhất ở đó. "

Cậu khẽ "ừ" một tiếng.

Cô từ từ nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh tâm trạng thật tốt. Nghỉ ngơi 30 phút cô tiếp tục quãng đường ngắn còn lại để đến lâu đài.

Khu vực quanh đây tỏa ra tử khí dày đặc. Đối với người mang bệnh trong người mà nói tiếp xúc với tử khí sẽ làm bệnh tình thêm nghiêm trọng. Và với cô đi tới lâu đài hoang này chính là lấy mạng mình đặt cược vào một ván bài định mệnh.

Cơ thể hiện yếu ớt lại càng khốn khổ hơn. Bước đến trước cổng, nơi này là nơi tử khí phát ra nhiều nhất.

" Đừng yên tại chỗ!!! "

Cô hét lớn. Cậu ngu ngơ một hồi nhưng vẫn làm theo.

" Có chuyện gì vậy? "

Mắt cô liếc nhìn quanh một lúc rồi đáp lời

" Có thứ gì đó đang cử động dưới mặt đất. Tôi có linh cảm không tốt... hãy cẩn thận! "

Will ra ám hiệu "đã biết". Sau đó xòe ba ngón tay về phía cô

3

.

.

.

2

.

.

.

1

.

.

.

" NHẢY!!!! "

Giọng cậu hô to

Trong vài giây ngắn ngủi, cô và Will nhảy xa khoảng vài mét. Chỗ mà họ vừa đứng xuất hiện một luồng sáng. Nơi đó in lên mặt đất biểu tượng con rắn hổ mang chứa màu đen với những chiếc vảy sáng bóng. Đuôi của con vật quấn lấy một trái tim máu bị một thanh gươm xuyên qua. Biểu tượng hiện lên quá sức sống động khiến người nhìn khó lòng phân biệt thật giả.

Khi luồng sáng nhạt dần rồi vụt tắt, biểu tượng kia cũng biến mất. Nhưng chưa kịp định hồn, cô lại phải gia tăng gấp đôi sự chú ý vào mặt đất. Chấn động nhẹ tiếp theo là những tiếng thì thầm làm người nghe rợn tóc gáy

Will run run hỏi

" Ca...cái gì.... tiếng g...gì thế....? "

Cô nuốt nước bọt

" N...nếu tôi không nhầm lẫn thì tiếng động kì quặc đó từ....từ dưới lòng đất!? "

Xong, quả không sai! Tiếng thì thầm biến thành gào rú chói tai. Mặt đất ở chỗ biểu tượng kia rung chuyển dữ dội. Những bàn tay vươn dậy

" ÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!! "

Cô và cậu cùng đồng thanh hét lên, tiến tới lay lay tay cô

" Vĩ...violet nè.... N...nói thật.... tìm tôi ...sắp vỡ luôn rồi! "

Khi cậu mới kết thúc lời nói, những bàn tay kia chống xuống đất để lấy điểm tựa và.... trồi lên. Lúc trước cô cũng có chơi xem vài bộ phim kinh dị nhưng... bây giờ cả 3D phim cũng không sánh bằng được tận mắt chứng kiến! Thấy ma cả nam lẫn nữ thành một nhóm hướng về phía cô và cậu đứng

Trong phim thì tạo hình ít ra còn giữ chút hình tượng. Thực tế thì thảm khốc thế này... Hộp sọ của các thầy ma không có cái nào nguyên vẹn. Gương mặt không chút thịt và đôi mắt trũng to trông vô cùng đáng sợ. Đã vậy da thịt dưới thân rồi rạc có thể thấy luôn ngũ quan sót lại bên trong. Không chỉ có thế!!! Mùi máu tanh tỏa ra nồng đậm khiến cô chút nữa đã nôn ra tất cả gì có trong bụng.

Nhìn sang thì mặt cậu không còn chút huyết sắc nào. Người đã sớm đơ ra như tượng đá. Cô tức giận đánh một cú vào đầu Will

" Tỉnh lại cho tôi!!! Cậu có phải là đàn ông con trai không thế hả? Tôi chưa sợ, cậu sợ cái gì? "

Nghe xong... có lẽ vì lòng tự trọng cao ngất trời của mình, cậu ta tỏ vẻ bức tức. Lập tức tạo ra các mũi tên băng và phóng về phía đám thầy ma. Nhưng chẳng ăn thua gì cả! Hết lần này đến lần khác, nhóm này rồi nhóm khác tiếp tục tấn công cô và cậu. Will thì tốt rồi! Cậu ta dù gì cũng là vampire quý tộc với các sức mạnh và thể lực trâu bò mãi không thấy mệt. Còn cô lại vô cùng thảm hại!!! Hôm nay là ngày cuối... cô cảm nhận tứ chi không chút sức lực như muốn rời ra khỏi cơ thể. Cả người không có chỗ nào không rã rời và đau nhức. Hai khẩu súng đặt trong lớp áo chẳng tài nào sử dụng được, thậm chí là không nhắc lên nổi. Đạn của loại súng gây sát thương cho vampire và ác quỷ đều đặc biệt nặng hơn loại đạn thông thường. Đó là chưa nói đến khẩu súng chưa nạp đạn cũng rất nặng rồi.

Cô đương nhiên cũng là mục tiêu của bọn thầy ma! Mà Will lại chưa thực chiến nhiều để lộ quá nhiều sơ hở. Lúc này, bất đắc dĩ cô dùng cây gậy có đầu nhọn bọc sắt làm vũ khí tự vệ. Chỉ cần kẻ thù đến gần cứ cho thân thể vốn nát bét của chúng thêm vài chục cái lỗ. Nhưng cô là người đã chiến đấu nhiều đương nhiên khả năng quan sát và phán đoán vô cùng nhạy bén.

" Will, cậu có thể tạo ra tảng băng có khả năng phong ấn không? "

Tiếng cậu kéo dài

" Đượccccccc... "

Cô nở một nụ cười đáng sợ

" Vậy phong ấn cái chỗ biểu tượng quái lạ kia mới xuất hiện... Lập tức có thể đè chết lũ xác sống này thôi! "

Cậu phóng cho cô một ánh mắt sùng bái. Làm theo chỉ dẫn của cô tạo ra một khối băng phong ấn cực lớn và cực nặng đè xuống. Lũ thầy ma đang đứng trên mặt đất thì hóa thành tro còn số muốn trồi lên đã bị chặn lại.

Bây giờ mới có thể thở phào nhẹ nhõm! Bỗng cô thấy cơ thể mình như sắp tan ra đến hơi, ngã quỵ xuống. Con buồn nôn ập đến, cô ói ra. Nhưng thứ kia là máu đỏ tươi chứ không phải thức ăn. Ho khan và ói máu liên tục tưởng chừng như muốn đem lực phủ ngũ tạng, ruột gan nôn ra hết. Vừng máu lênh láng hiện ra. Cậu ở bên cạnh bị dọa đến suýt nữa đứt dây thần kinh.

Đến bên vỗ nhẹ ở lưng cô, giọng run rẩy

" Làm... sao? Làm sao đây?...??? "

Cô khó khăn nói ra một chữ

" Thuốc... "

Cậu liền hiểu ra. Lấy từ túi áo khoác cô một lọ thuốc. Đầu tiên là ngạc nhiên sau đó chính là cực kì hoảng sợ!

" Sao...sao...sao...sao s...sao lại chỉ còn có chừng này!!!! "

Trước kia chiếc lọ chứa đầy những viên thuốc cầm máu đặc chế. Bây giờ lại chỉ còn khoảng 10 viên là thế nào???

Cô rũ mắt xuống

" Thực ra vẫn muốn giấu cậu đến lúc tôi ra đi nhưng.... Trong mấy ngày qua tôi... ho ra máu và không dừng được. Số thuốc dù có là vô hạn thì trước sau gì tôi cũng không thể qua khỏi. "

Will hiểu được. Dù cho cậu có xua tan ý nghĩ đó nhưng..

" Sự thật vẫn là sự thật chẳng đổi thay... Chỉ là nhận biết nó sớm hay muộn thôi... "

Câu chính miệng mình nói ra nay cậu lại cố gắng lãng quên nó đi. Sao trở trêu như vậy? Mấy trăm năm qua, cậu sống như không. Theo đuổi một tình yêu vô vọng, chẳng một người ngó ngang, quan tâm. Khó khăn lắm mới có thể có một người bạn, một người để cãi nhau, để chăm chọc... Vậy mà, người đó sắp phải chết... bản thân lại bất lực trở mặt nhìn mà không thể giúp gì được.

Uống những viên thuốc cuối cùng xong, cô cũng ngừng ói ra máu.

" Tôi không... sao! Vào trong lâu đài đi... khu... khu... đến... khu... chỗ đại diện ấy. "

Hiện tại cô đang vô cùng chật vật. Vững máu tươi làm ướt chiếc áo khoác, giày và chiếc quần ôm dáng màu đen. Will mím môi, giúp cô cởi áo khoác. Xòe bàn tay ra, lăm nhăm một câu thần chú nào đó... lập tức trên tay cậu xuất hiện một chiếc hộp gỗ.

Mở hộp ra, cậu đưa cho cô lọ nước súc miệng có mùi bạc hà nhẹ dịu. Rồi dùng vải sạch và còn để rửa sạch vết máu và vết xước trên cổ chân và cánh tay của cô.

Trong lòng là một trận âm áp ập đến... William quả là người bạn tốt nhất thế giới! Cô dù cơ thể đau đớn như hàng vạn kim châm nhưng có cậu ở đâu đến phút cuối... kể ra chết cũng không tệ a.

Cậu chu đáo chuẩn bị cho cô chiếc áo cổ cao, tay áo dài, váy xếp dài đến đầu gối màu vàng kem và một cái áo khoác mới tinh rộng rãi thiết kế theo kiểu quân đội.

" Cô thay đồ đi. Đừng lo tôi sẽ quay đi chỗ khác tuyệt đối không nhìn trộm! "

Cô gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất thay áo quần.

Dù không thông thạo lối đi trong lâu đài bỏ hoang này. Nhưng vô biết những thiết kế phổ biến nhất. Vì vậy có thể theo đó thuận lợi đến đại diện.

Vừa đến nơi...

Những lưỡi dao chém sắt như chém bùn bay đến cùng với những ngọn lửa mạnh mẽ bùng cháy. Cậu may mắn nhận biết trước khi cô lên tiếng nhắc nhở. Tạo ra một bức tường bằng dày đặc. Lưỡi dao cắt phá, lửa nóng thiêu đốt. Trong năm phút, khi bức tường bị phá hủy hoàn toàn cả hai bên mới dừng lại. Cô cắn chặt môi đến chảy máu

" Ra đây đi. Elan! Eva! "

Từ bóng đêm đen tối, một chàng trai có đôi mắt sắc bén người nào nhìn vào liền bị thu hút. Chàng trai có mái tóc màu vàng óng đặc biệt đẹp. Cô gái đi cùng lại có khuôn mặt không đẹp. Mất một mí, trên hai gò má có rất nhiều tàn nhang, môi mỏng và đôi mắt vô cùng bình thường. Tuy vậy nhưng đáng người dễ nhìn và làn da trắng mịn giúp bù đắp các khuyết của khuôn mặt.

" Violet! Cô quen họ à? "

" Ừ... họ đã từng là thành viên thuộc băng của tôi. Một thời là những người tôi tin tưởng... "

Cậu nhú mày khó hiểu

" Đã từng là sao? Họ phản bội cô? "

Cô hướng về phía Will, nhìn thẳng vào mắt cậu

" Không... Họ đã chết rồi! "

Trợn tròn mắt. Nhưng nghĩ đến lũ thầy ma kia, cậu biểu lộ thần sắc chán ghét, méo máo nói với cô

" Tôi chán lắm rồi!!!! Mấy ngày tới ngay cả thức ăn cũng không nuốt nổi mất! À, mà sao hai người đó lại chết? "

Cô cúi mặt xuống đất, thở sâu rồi nhìn về phía họ

" Eva là cô gái đáng kia. Cô ấy thích anh trai của tôi từ lần đầu gặp mặt. Lần đó, vì... đỡ thay đòn tấn công cho anh mà bị dao ba lưỡi đâm độc chém chết. Cậu nhìn kĩ sẽ thấy vai phải của cô có ba vết chém dài. "

Will hiểu kì quan sát. Kì thực, cô gái kia mặc chiếc áo chéo vai để lộ ba đường khâu trông vô cùng dữ tợn. Xung quanh vết khâu kia là vùng da đang bị thối rữa, chỉ cần nhìn thôi đầu óc ản chày cả năm cũng không muốn nhìn thấy thật.

" Thế còn người đứng cạnh? "

" Elan là tên chàng trai đứng cạnh Eva. Anh ấy lớn hơn tôi hai tuổi. Năm đó vì chán đạn cho tôi mà bị cả trăm viên đạn bắn vào người... "

Cậu cảm thấy ón lạnh. Mấy người trong băng gì gì của cô toàn chết không thảm không à! Cô gái kia như người không hồn chưa nói nhưng còn chàng trai ở kia thì... nhìn cô bằng ánh mắt là lạ.

" Nhìn kĩ tôi mới phát hiện... Violet... cô... không phải anh ta... "

" Anh ấy yêu tôi... nhưng tôi không đáp lại. "

Cậu thầm la lên: " Không xong! " Hèn gì ánh mắt chàng trai kia chứa chan rất nhiều oán hận và cũng rất nhiều thương yêu.

Cô rút khẩu súng từ túi áo ra. Chuẩn bị nhắm bắn.

" Eh... eh... không phải họ là người cô tin tưởng sao? "

Cô lạnh lùng trả lời thẳng thừng

" Tôi nói là đã từng thôi! Họ chết rồi. Đả ra đi trước mắt... tôi chỉ tin những điều mình nhìn thấy, những điều chắc chắn. Kẻ giết cha mẹ đang điều khiển xác của bạn bè tôi! Đó là một sự nhục mạ đối với họ. "

Cậu gật đầu, hiểu rồi! Di chuyển về phía sau lưng cô sẵn sàng yểm trợ. Elan trước nay yên lặng bây giờ mới lên tiếng

" Violet lâu như vậy không gặp! Em càng ngày càng xinh đẹp... "

Cô qua loa đáp

" Ừ. "

Nụ cười khát máu bỗng chốc xuất hiện trên gương mặt điển trai kia

" Xinh đẹp đến nỗi tôi muốn bóp méo nó đi. Muốn gửi những thằng lãng vãng quanh em đến Quỷ Môn Quan. Muốn chặt đứt tứ chi của em, làm mù đôi mắt kia để em không còn nhìn thấy thằng đàn ông nào nữa trong lòng chỉ có mình tôi. Càng muốn cái miệng nhỏ nhắn kia vì tôi là nói năng ngọt ngào... "

Elan nói xong là thời điểm Will lay mạnh vai cô. Liếc mắt về phía cậu

" Tôi...hiểu... Ngán vạn lần biết tại sao cô không đáp lại... Anh ta chắc chắn có vấn đề về thần kinh! Hic...hic... đáng sợ... quá là đáng sợ!!! "

Cô thở dài...

" Elan... vì sự tôn trọng của em với anh làm ơn đừng nói ra những lời khiến em phải chán ghét. Lần nữa em nhắc lại: Em chỉ xem anh như là một người anh trai, không hơn không kém! Em sắp chết rồi... nhất định phải làm cho đầu tên khốn kia nở hoa mới an lòng nhắm mắt. Nếu anh thực sự yêu em thì tránh đường đi. "

Elan cười lớn, tiếng cười rùng rợn nhất

" Anh biết, biết hết... Kể cả chuyện em-và-thằng-khốn-tên-Shiki nữa!!! Anh ở đây để giúp em ra đi nhanh một chút. Lúc đó em sẽ sống lại lần nữa như anh nè. Đừng lo lắng, anh nhất định trả cho em cơ thể và gương mặt nguyên vẹn không như con cóc Eva... nhưng không có chuyện anh cho em kí ức giống anh đâu. Giống nó chút cũng tốt! Ngoan ngoan nghe theo lệnh là được rồi. "

" Khốn nạn!!!! "

Cậu này không phải là cô mà là cậu hét lên. Cả triệu mũi tên băng hướng đến chỗ Elan mà bay đến. Elan và Eva nhảy đi để tránh. Thừa lúc đó, cô tặng Eva cả chục viên đạn từ khẩu súng tự chế của mình.

Eva chuyên dùng lửa để tấn công. Khi bị bắn, cô nàng tạo ra ngọn lửa từ khắp nơi trên cơ thể định đáp lại. Nhưng thứ bốc cháy lên lại chính là cơ thể của bản thân. Tiếng la thất thanh vang lên. Vài phút trôi đi, Eva chỉ còn lại tro bụi

" 'Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng' quả chẳng sai! Đạn có tầm đầu, rất thông minh. Em nhận ra từ khi nào? "

Mặt cô vẫn chẳng có chút cảm xúc nào, tỉnh lặng như mặt hồ

" Từ khi nghi chân ở rừng thông. Cơ bản lúc đó em nhắm mắt không phải để ngủ mà để lắng nghe động tĩnh xung quanh. Lửa của Eva đối với em mà nói rất quen thuộc. Khi phát hiện ra thì bí mật chuẩn bị đạn. Tuy là xác sống nhưng Eva có thể được xem là thí nghiệm thất bại. Chỉ cần da thịt và xương cốt thành tro thì cũng không sống dậy được đến lần hai. "

" Bộp... bộp... bộp " Elan vỗ tay về mặt tán dương

" Violet luôn luôn nhạy bén và xinh đẹp như vậy. Ngày ngày càng khiến người ta thêm yêu a. "

Không nói nhiều nữa, Elan phóng đến chỗ cô mười lưỡi dao gió. Xem ra đã hết kiên nhẫn.

Will tiếp tục tạo lá chắn. Cô đặt khẩu súng vào túi lấy ra một khẩu súng khác.

Chạy đến trốn sau cột trụ của lâu đài. Cô lắp đạn vào... " cạch " một tiếng chốt an toàn bị kéo ra.

Đi ra khỏi cột trụ nhìn thẳng vào Elan, cô nở một nụ cười. Nụ cười không phải vui tươi như ánh mặt trời ấm áp mà lại nồng nặc mùi máu tanh

" Elan! Lòng kính trọng và sự nhường nhịn của em có giới hạn riêng của nó. Bất cứ ai dám cản đường em đều đáng chết như nhau. Có ai ở đỉnh cao ngời ngời, hai tay lại không dính máu cơ chứ? Em sẽ tiễn anh một đoạn. "

Nói rồi cô nhắm bắn. " Đoàng... đoàng... đoàng... " Tiếng súng vang lên. Đương nhiên, Elan né được nhưng cổ tay vẫn bị viên đạn làm sưng da.

" Violet... em quá độc ác rồi. Tôi từng xem mình như chó canh cửa em. Vậy mà mới chết đi có hai năm lại tặng tôi ngay lần đầu gặp mặt một phát đạn tầm kích độc ư!? "

Cô không nói gì nữa, tập trung nhắm bắn. Elan rút một khẩu súng ra từ không khí. Khẩu súng này vốn dùng cho xạ thủ nhưng chiến đấu trực tiếp lại vô cùng tốt. Bởi vì hỏa lực của súng thuộc loại kinh khủng nhất. Một phát bắn ra... cô phải chạy hết sức mới tránh được đồng tử, gạch đổ xuống.

Tiếp tục như vậy, cô bắn và né đạn, Elan cũng không khác. Nếu không phải vì cơ thể cô suy nhược trầm trọng thì còn lâu cả hai mới ngang tài ngang sức như vậy. Bỗng một lưỡi dao gió được phóng đi, không phải cho cô mà là cho cậu. Cô hét hoảng. Chết tiệt! Dám chơi xấu!!!

Theo quán tính lập tức chạy bán mạng tới chỗ Will. Mạng của cậu chỉ còn trông cậy vào tốc độ của cô mà thôi

.

.

.

" Xoẹt... "

Máu tươi phun ra. Mắt cậu trợn to.

.

.

.

Lưỡi dao chém mạnh vào cánh tay trái

Có lẽ đã làm nứt gãy xương mắt rồi...

.

.

.

" Aaaaaa!!! "

Tiếng la thê lương vang lên

.
.
.

Cậu đang được vòng tay của cô. Lưỡi dao kia đã chém vào cánh tay cô.

" La...làm nhanh!!! "

Cậu dồn hết sự bình tĩnh bình sinh, đan chéo hai cánh tay. Đục chú với tốc độ cực nhanh. Elan liền bị đóng trong một tảng băng phong ấn lớn. Will không chiến đấu bởi vì cậu phải đánh dấu hình tròn xung quanh chỗ Elan đứng. Tảng băng kia chính là chiêu phong ấn mạnh nhất của cậu.

" VIOLET!!! NÀY!!! NÀY!!! ĐỪNG LÀM TÔI SỢ!!! Huhuhuhu Sao...làm sao đây??? Cánh tay... cánh tay củ...của cô sắp đứt lìa rồi... Tôi phải làm gì? Làm gì đây??? Huhuhuhu... Violet đừng chết... tôi lạy cô mà đừng có chết!!!! "

oooOOO•••OOOoo

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Kết Thúc

Will khóc. Khóc sụt sùi và vô cùng thê thảm tưởng chừng người nằm đó còn hơn là cha mẹ của cậu. Cô vốn đang đau đớn khôn cùng. Nói thật bây giờ chết còn dễ chịu hơn là sống thế này. Nhưng nghe thấy tiếng khóc của cậu lại không nỡ nhắm mắt ngủ luôn một giấc dài. Gắng gượng mở miệng

” Nín đi! T...tôi khụ...khụ... chưa có chết... khụ... cậu khóc cái gì...!?”

Mặt cậu đang áp với mặt đất lập tức ngẩng đầu lên

” Oaaaaa!!!! Cô nói chuyện rồi!!! Huhuhu đừng có ngủ, đừng có dọa tôi. Phải làm sao đây? Thuốc cầm máu mang theo đã hết rồi! Làm sao đây? Huhuhuhu... ”

Tuy mệt mỏi đến thở không ra hơi, cô vẫn tiếp tục ráng nói

” Trước tiên... đặt cánh tay trái tôi thật ngay ngắn... khụ...khụ... Sau đó, d... dùng một lớp băng mỏng nhưng cứng cáp đóng băng phần bị đứt...”

Cậu hốt hoảng. Làm vậy đương nhiên được... chẳng qua băng cậu tạo ra nếu muốn thực cứng thì độ lạnh giá của nó phải gấp đôi bình thường. Mà lưỡi dao gió của tên khốn Elan chém qua sâu vào tay cô. Ước chừng xương tay cũng nứt một nửa rồi lại tiếp xúc với băng lạnh nữa chỉ sợ cô không chịu nổi...

Hiểu được tâm tư của cậu, cô chỉ cười hiền an ủi

” Không sao! Cậu hãy cứu tôi đi... chịu lạnh một chút còn hơn chết vì mất máu mà. ”

Cắn chặt răng, cậu đặt phần tay bị lìa ra ngay ngắn vào chỗ đứt. Rồi đưa hai bàn tay của mình cách vết rách một khoảng, lớp băng hiện ra bao phủ toàn bộ cánh tay.

Cô cắn chặt răng, gương mặt nhăn nhó bởi vì đau. Khi Will đóng băng xong, cô mới có thể thở gấp gấp bằng miệng.

” Chắc đau lắm...”

Cô chống tay trái xuống, gượng ngồi dậy

” Không việc gì! Tôi ổn... Nhưng mà cần thiết phải đóng băng cả cánh tay luôn không?”

Cậu bối rối rõ ràng, mặt lộ ra vẻ đau lòng cùng bất đắc dĩ

” Cái này... vì vết chém quá mạnh... nên có lẽ... có lẽ... hơn nửa tay trái của cô đã bị phế đi... Tôi...hức... rất xin lỗi!!! Là vì tôi quá vô dụng cô vì cứu tôi mới ra nông nỗi như vậy. Tô...tôi buộc phải đóng băng toàn bộ tay cô để giữ cho nó khỏi bị phân hủy...”

Cô chấp nhận mất mát

” Cậu có lỗi gì chứ! Giữ được mạng là may mắn lắm rồi... Tôi tám năm qua trải qua rất nhiều cuộc chiến, sớm chuẩn bị tâm lý mất đi một vài bộ phận cơ thể! Đừng tự dằn vặt mình, Will... cậu không hề làm gì sai cả. ”

Will ngưng khóc. Đôi mắt cậu sưng phồng lên và đỏ ửng

Cô hỏi cậu, giọng nói buồn buồn không thể che giấu nhưng cũng mang theo sự kiên định

” Vậy hủy phần tay dưới vết chém của tôi đi! Chẳng cần lưu lại làm gì thứ đã trở nên vô dụng thế này. ”

Cậu choáng. Hốt hoảng khuyên ngăn

” Cô nghĩ cái quái gì trong đầu thế??? Sao có thể nói hủy đi nhẹ nhàng như thế được!? ”

Cô từ tốn nói ra cứ như người bị thương không phải là mình. Người phải chấp nhận việc mất tay trái cũng chẳng phải cô

” Cậu hiểu quá rõ ràng rằng trong hôm nay tôi sẽ chết mà! Thời gian... không đợi ai cả. Cánh tay này trở thành vật chặn đường, nhất định phải hủy. Dù gì một kẻ giết người như tôi sớm muộn cũng phải nhận lấy quả báo. Những người tôi giết dù có đáng chết thì... họ vẫn được ban cho mạng sống quý giá. Tôi đã tước đoạt nó đi... Bây giờ đến lúc vượt qua mọi thứ, mọi việc...”

Cậu lại rơi nước mắt. Chưa bao giờ, chưa một ngày nào cậu khóc nhiều như hôm nay

” Hức...hức... tôi hiểu rồi...”

Cậu đưa bàn tay lên cánh tay trái của cô. Lớp băng lạnh lẽo từ từ đóng dày thêm một lớp đến vết chém thì dừng lại. Băng vỡ ra, tan thành các tinh thể lấp lánh như ngọc. Phần tay dưới của cô cũng biến mất theo các tinh thể ấy.

Cô dùng gạc và vải sạch băng bó cho vết thương.

” Bây giờ rồi? ”

Thực ra là Will có đeo một chiếc đồng hồ rất đẹp ở tay phải. Khác với các loại đồng hồ khác, Will có thể biết được giờ của Tứ Quốc và ở một vài khu vực không thuộc bất kỳ quốc gia nào. Nhìn vào mặt đồng hồ, cậu nhìn mặt

” Ó... lạ thật! Nơi này có cùng múi giờ với Milange Quốc. Bây giờ... 3 giờ chiều! ”

Cô bị dọa

” Sao vậy được! Khi chúng ta sắp bước vào lâu đài là một giờ sáng. Chiến đấu này giờ nhiều nhất chỉ tốn khoảng 4 tiếng đồng hồ là quá nhiều. ”

Lúc này cậu mới chú ý

” Ừ nhì! ... Quái thật!!! Đồng hồ của tôi không bao giờ sai đâu... Vậy thì...”

” Thời gian ở trong tòa lâu đài này trôi nhanh hơn! ”

Cả hai người hiểu ra. Cô hét lớn

” Khốn nạn!!! ”

Chống tay phải, cô cố nâng người đứng dậy. Nhưng xui xẻo là cô đang ở trong tình trạng cực kỳ yếu và lại mất đi một cánh tay nữa làm cô mất thăng bằng cơ thể. May là cậu kịp thời đỡ nếu không cô sẽ ngã mạnh xuống đất.

Cậu hiểu rõ cô đang hoảng loạn và khản trương thế nào nên không nói gì. Lấy cây gậy dính đầy máu, cô giữ lại thăng bằng.

” Chúng ta phải nhanh lên! ”

Cô đi như chạy một đoạn thì bị Will ngăn lại

” Tôi hiểu cô vội vàng thế nào nhưng mà cơ thể của cô sắp đến giới hạn rồi. Mất nhiều máu như vậy lại bị chém đứt một tay người bình thường sao chịu nổi!!! Có tôi ở đây tên khốn đó nhất định sẽ xuống thăm hỏi Diêm Vương, cô khỏi lo. ”

” Xi! Tôi làm gì mà vội! Ai bảo cậu đi đứng chậm chạp, lè mề quá!!! ”

Ngoài miệng nói vậy nhưng cô vẫn đi chậm lại, điều hòa nhịp thở. Lâu đài này thiết kế vô cùng đặc biệt. Chỗ cô gặp Elan và Eva mặc dù rất giống nhưng đó chỉ là đại sảnh thôi. Thực chất đại điện ở phía sau.

Đến nơi cô thở không ra hơi vì kiệt sức. Cảnh tượng trước mắt là một kẻ khoác áo choàng đen trùm cả đầu lại đứng hướng lưng về phía cô. Cô cười đáng sợ rút súng ra. Cậu niệm chú sẵn sàng tạo ra vài trăm mũi tên băng để hỗ trợ. Trong vài giây, tên đó nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Cô hét lớn

”Will!!! Nhanh đuổi theo!”

Vậy là cậu nhanh nhẹn bẻ cổ và di chuyển nhanh như gió đuổi theo. Điều cô không ngờ nhất là bầu trời đang độ chiều muộn. Lập tức mặt mày tái xanh, cô lắp bắp nói nhỏ, tay run run

”Phải nhanh lên... phải nhanh lên... phải nhanh lên... phải nhanh lên... nếu không... nếu không...”

Cậu đau lòng

”Đừng nói gì nữa bình tĩnh lại... bình tĩnh lại là tốt rồi.”

Cô thở mạnh lên tục, tay che miệng ho sặc sụa

”Khụ...khụ... cơ thể tôi sắp đến giới hạn... khụ... không thể chùng chờ quá lâu...”

Cậu im lặng, cố gắng di chuyển nhanh nhất có thể. Nhưng hai ngã rẽ xuất hiện

”Chúng ta chia ra ở đây đi. Tôi đi về bên phải, cậu đi bên trái... Nếu tìm được thì phải lập tức báo cho tôi. Tạo một tảng băng cao ngút chẳng hạn... Nếu tôi tìm được... tiếng súng là dấu hiệu...”

Nói rồi cô đi ngay. Cậu chạy về ngã rẽ đối diện, lòng thầm cầu nguyện... tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì...

Linh cảm cho cô biết mình đi đúng hướng... Đến nơi là một mỏm đá lớn, phía dưới là cái cốc đá tự nhiên sắc nhọn như lưỡi dao cũng với sóng biển ầm ầm đánh vào bờ đá. Cao quá! Rơi xuống chỉ có nước chết thôi. Tên áo đen đứng cách cô khoảng vài mét. Không biết vì mệt hay vì xúc động nặng, máu từ miệng cô chảy ra.

Một bên tay bị mất, cô chỉ có thể cầm súng bằng một tay. Khi chuẩn bị bóp cò, người mà từ trước đến giờ luôn luôn giữ im lặng quay mặt lại.

Mất cô mở to, tay cầm súng run rẩy mãnh liệt. Ngồi ngụy xuống... phải chăng ông trời muốn cô trước lúc trước phải hứng chịu sự đã kích lớn nhất!?

Người kia... khuôn mặt kia... Ánh mắt kia... Vóc dáng kia... Quen thuộc đến mức khó ngờ

.

.

.

.

.

.

.

.

.

”A... anh hai...!?”

Anh cười với cô. Từ đêm mưa đó đến giờ, cô không gặp anh. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong hơn nửa năm qua cô lại được nhìn ngắm dung nhan ấy. Mái tóc đen tuyền được cắt tỉa tỉ mỉ, thả nhẹ xuống. Nếu Will sở hữu một đôi mắt xanh dương ngây thơ, trẻ con khiến người khác không nhìn được muốn ôm ấp, che chở thì Black lại có một đôi mắt xanh dương đậm sâu thăm thẳm, trong đôi mắt đó mang mác cả một bầu tâm sự, đáng vẻ từng trải hơn.

”Lâu ngày không gặp! Chào em...”

Cô lắp bắp nói

”A...anh hai làm gì ở đây?”

Anh lại cười nhưng cô nhìn ra sự giả dối trong đó

” Chẳng phải quá rõ ràng rồi sao? Em đuổi theo kẻ sát hại cha mẹ... vậy người đó chỉ có một và đang đứng ngay đây rồi. ”

” C...cái gì? ”

Cô nhất thời chưa thể tiêu hoá được sự việc diễn ra ngay trước mắt mình.

” Anh đừng đùa! Đừng có đùa ngu ngốc như vậy!!!! Lý nào... lý nào anh lại giết cha mẹ ruột của mình được??? Vô lý! Hết sức vô lý!!! Đây là trò đùa... chỉ là một trò đùa thôi!!!!!!... Đúng không? Nè... trả lời em đi... Trả lời em đi, anh hai!! ”

Đáp lại tiếng gào thét thảm thiết của cô, anh lạnh lùng nói

” Em sai rồi, Violet. Thứ nhất, phải nói chúng ta là anh em cùng cha khác mẹ mới đúng. Thứ hai, tôi có động cơ và lý do để giết họ. Thứ ba, đây-là-sự-thật! ”

Cô kịp liếc run rẩy như thể bị điện giật. Anh tiến về phía cô, chậm rãi ngồi xuống, đối diện với gương mặt trắng bệch của cô. Dùng chất giọng dễ nghe và nhẹ nhàng kể

” Đến tận đây rồi thì tôi sẽ cho em biết tất cả... Thật ra, tôi là con trai của vợ trước bố em. Mẹ tôi là đại tiểu thư của gia tộc Wisdow... cũng là chị ruột của di Anna. Bà sau khi sinh liền bị trầm cảm nặng. Cuộc sống gia đình ngọt ngào cứ thế tiếp diễn... Ba năm sau, cha động lòng với một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp. Mà em biết bà ta thực ra là gì không? ”

Cô vẫn im lặng...

Anh nói tiếp

” Bà ta thực là một vampire!!! Đúng!!! Chính là một con quỷ hút máu người đấy! Hahaha!!! Cha... ông ta dù biết sự thật vẫn giấu kín nó đi và cưới bà ta làm vợ hai. Sống với nhau khoảng một tháng, tôi liền nhận ra. Cha tuy vẫn quan tâm và dành tình cảm cho mẹ tôi nhưng đối với người phụ nữ e rằng đã thực sự gửi cả trái tim và linh hồn mình cho bà ta. Một phần vì tâm lý bất thường, mẹ tôi thường xuyên nổi điên với người phụ nữ kia. La mắng vô cớ, hăm hại, đầu độc,... không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Chẳng may trong một buổi cơm gia đình, mẹ anh lỡ bỏ chất kị độc vào hai ly rượu. Một ly là của bà ta, ly còn lại... bà nội đã uống nó. Kết quả đương nhiên bà ta bình yên còn bà nội thì mất mạng. Thế là mẹ tôi hứng chịu con thịnh nộ của ông nội, bị đánh đập, chửi rủa và cầm tù sau đó mẹ qua đời. Ít lâu sau... người phụ nữ kia có thai và sinh ra một bé gái đặt tên là Violet Abertora. Dù bà ta luôn dành tình thương cho cả hai đứa bé... nhưng đối với tôi điều đó ghê tởm và giả dối đến chừng nào! Người tôi gọi là cha thì ném cho tôi tiền và tiền cou như bù đắp lại tuổi thơ. Dần dần, tôi nung nấu ý định trả thù bọn họ... chỉ là đợi đến đúng lúc ra tay thôi. Nhưng một điều không ngờ rằng tôi yêu em... Yêu đứa em cùng cha khác mẹ của mình. Năm em tám tuổi tôi nói điều này cho họ biết. Nếu giao em cho tôi... có lẽ tôi sẽ bỏ qua. Tệ nhất là họ phản đối kịch liệt và có ý định tách em ra khỏi tôi. Thế nên tôi có thêm một động lực nữa để sát hại họ. Thực không ngờ, Anna lại chính là người ngăn cản tôi đến với em sau khi bọn họ xuống mồ. Đám quý tộc đã bày mưu hăm hại tôi. Đó cũng là lý do tôi biến mất trong một khoảng thời gian dài... Rốt cuộc... rốt cuộc... sau bao nhiêu thời gian tôi mới quay về được. Thế mà em lại dành tình cảm cho Shiki Fullynia. Cái thằng chó đó cũng là vampire! Hahaha thật lố bịch!!! Em là cha giống nhau đến đáng sợ nha! Đều ngu ngốc đi yêu mấy con quỷ đó... ”

” Bóp!!!!!!! bóp ”

Âm thanh vang lên. Cô đã dùng chính đôi bàn tay mình đánh anh...

” ... Anh-thôi-ngay-đi!

” ... Em đánh anh...

Một cái tát là cho mẹ em...

...Cái còn lại là cho Shiki...

E...m dù có mơ cũng không thể ngờ anh lại là loại người này! Em cũng sẽ thẳng thắn cho anh biết... Trước kia, mẹ em xóa gần như tất cả thông tin về mẹ anh nhằm giấu em. Đến lúc em nắm toàn bộ mạng lưới thông tin của Milange Quốc và ba quốc gia còn lại. Thông tin về biến cố của gia tộc... em có nghe qua... Có một người đã kể và bảo em phải dè chừng vì tham vọng và thù hận của anh... Hức... em không tin! Em giao cho anh sự tin tưởng và tình yêu của mình. Vậy... đến cuối cùng... anh lại cho em những gì... hả Black? ”

Anh nghe cô nói. Ngờ ngàng... xót xa... trong lòng anh rối như tơ vò.

Cô đứng dậy. Thu khẩu súng lại và rút cây dao găm ra. Cô lao về phía anh. Mặt anh lạnh, không thấy bất kỳ loại cảm xúc gì nữa. Anh né rất thành thạo. Trong lòng cô sớm biết bây giờ cô đấu với anh là lấy trứng chọi đá nhưng cô sẽ dùng hết sức của mình. Anh rút ra từ không khí một thanh kiếm. Dao găm đương nhiên thất thủ so với kiếm. Từ từ... từ từ... anh chém vào da cô. Những vết chém nông cạn khác nhau chảy máu ra. Tuy chưa chạm vào xương nhưng cắt vào lớp da trong cùng tuyệt đối chẳng dễ chịu.

Bệnh máu trắng kiêng kỵ nhất là bị chảy hoặc mất máu. Rõ ràng anh đang muốn giết cô từ từ...

Cô cười, tiếp tục tấn công.

Nửa tiếng trôi qua, trên người cô đã có vô số vết thương, máu chảy đầm đìa.

”Em đừng cố chấp như vậy. Bỏ qua mấy chuyện vặt vãnh, còn con đó đi! Chỉ cần theo tôi, yêu tôi... em sẽ tiếp tục được sống.”

”Vật vãnh? Còn con sao? Thực chẳng biết đối với anh chuyện gì mới to lớn, vĩ đại đây!? Em nhắc lại cho anh nhớ: Em sẽ không đi theo anh! Càng không thể yêu anh.”

Mặt anh xám xịt, nghiêng răng ken két

”Quá lắm rồi Violet!!! 8 năm trước, tôi vì yêu em mà sẵn sàng từ bỏ bản thân, từ bỏ thù hận. Một năm tiếp đó, tôi lại vì em mà bị một đám quý tộc lòng lang dạ thú hãm hại suýt mất mạng. Trong năm năm trời dài đằng đẵng... chấp nhận chịu đủ loại bi thương, đau đớn để được trở về bên em. Cuối cùng... thế nào!?... một thằng vampire khốn nạn xuất hiện rồi đoạt lấy thứ quý giá nhất của tôi!!! Em trao tìm mình cho nó và ném tôi vào dĩ vãng. Đó chính là những gì anh hai em nhận được sau chừng đấy năm... chừng đấy nỗ lực và cố gắng của bản thân...”

Mắt cô đỏ hoe

”Anh... Em vẫn xem anh là anh hai của em... là người thân của em... Gạt bỏ tất cả hận thù đi anh! Vẫn còn kịp mà!!! Em sẽ tha thứ mọi chuyện, chúng ta lại vẫn là anh em tốt.”

Anh hét lên

”Thôi giả vờ đi!!!!!! Em hiểu rõ tôi chẳng cần biết em có tha thứ hay không cơ mà! Tôi chính là muốn nghe em trả lời câu hỏi: Em có yêu tôi không?”

Cô nhắm mắt lại trong vài phút rồi mở mắt ra. Đôi mắt cô hiện giờ mang vẻ cực kỳ kiên định

”Em... đã nghĩ nhiều về chuyện này. Trước kia, em yêu anh là sự thật không thể chối cãi. Nhưng khi em quen biết Shiki... khi phải chọn lựa giữa hai người... em biết... biết rằng trái tim em đã có sẵn lựa chọn của nó. Câu trả lời em có thể nói với anh chỉ có một mà thôi...” Cô lấy bàn tay phải đặt lên trái tim mình ”Em xin lỗi! Em không còn yêu anh nữa! Nơi này... ngay đây... đã dành trọn vẹn cho một vampire... Anh ấy là Shiki Fulynia... là... người em yêu thương. Là cây kim duy nhất trên thế giới có thể khâu lành lại những vết rách trong tim em. Có thể... tình yêu này mới thực sự đem cho em vết thương sâu nhất... nhưng em biết bản thân mình không hề... oán giận chút nào!... Shiki không phải là người có thể suốt ngày nói yêu em, tặng hoa mỗi ngày cho em... cũng chẳng ở cạnh em mọi lúc mọi nơi. Nhưng...nhưng mà... chỉ cần trong tim anh ấy có em thì đời này coi như Violet Abertora không sống vô nghĩa”

Mắt anh lại ánh lên sự bi thương và thống khổ sau khi nghe cô nói. Cô cũng biết chứ! Biết... một phần nào đó trong trái tim mình vẫn dành chút tình cảm cho anh. Cô không hoàn toàn thành thật khi nói hết thương anh... Nhưng thay vì chuyện cho anh chút hi vọng rồi tàn nhẫn giẫm đạp lên nó vẫn tốt hơn. Thà cứ để anh oán cô, đau vì cô còn hơn phải chịu đựng cái cảm giác như tan xương nát thịt khi theo đuổi cô...

À...cô sắp chết rồi cơ mà? Thật kì lạ làm sao! Cô sớm sẽ rời khỏi thế giới... nếu là con người trước kia có thể làm cô... nói thật... thậm chí là nói yêu anh... Vậy nhưng giờ cô không thể nói được. Người cô muốn nói câu ”Em thương anh...” chỉ có một thôi. Người đó giờ xa cô quá rồi...

“Đau”... là một từ ngữ đơn giản để biểu đạt cảm xúc của một người. Dù có thể thăm đến mức nào trong tình yêu... cũng chỉ dùng “đau” để nói và hình dung mà thôi.

Phá tan bầu không khí tĩnh lặng, Will chạy đến. Cậu chẳng la hét tỏ vẻ ngạc nhiên hay nói nhiều nữa. Đoán được một phần chuyện đang diễn ra, cậu im lặng.

Luồng tử khí lại bốc lên nồng nặc. Anh lại phát động trận pháp và triệu hồi rất nhiều thầy ma. Cô sắp xỉu đến nơi. Bây giờ, cô kiên kị nhất là xuất huyết và tiếp xúc với tử khí. Thế mà hiện tại cả hai yếu tố kia cô đều phải đối mặt. Đúng là muốn lấy mạng cô mà!!!

Bỗng, cậu tiến đến trước che cho cô và tạo ra một lớp băng khá dày để đóng băng thầy ma lẫn mặt đất. Càng ngày càng dồn anh đến rìa đá. Phía dưới khoảng chục mét chính là sóng biển vô âm ầm. Trời đã tối, nhờ trước kia anh tạo ra vô số ngọn lửa màu trắng nổi đuôi nhau như sao mà chiếu rọi không gian sáng tựa ban ngày cả ở trên này và dưới kia nên cô đoán được sức mạnh hiện tại của anh đã vượt xa con người bình thường, thậm chí gần bằng vampire hay ác quỷ cũng nên. Cậu đang bận đóng băng kẻ thù còn cô nhanh chóng tiến đến tấn công anh. Cô muốn thử! Muốn thử xem anh có thực giết cô không!? Anh chỉ tiếp tục né tránh chứ không đụng đến cô.

Đến gần rìa đá, khi cô dùng dao găm định đâm vào cổ anh thì anh lại né sang trái. Nào ngờ do băng dưới chân quá trơn nên anh trượt ngã. Phía dưới toàn là cục đá bén nhọn chưa nói, chỉ từ khoảng cách hơn mười mét từ đây xuống đó cũng đủ lấy mạng người! Phút chốc, chẳng biết vì tình cảm máu mủ, ruột rà hay cô tuyệt không thể nhìn anh rơi mà... cô thả con dao ra, dùng cánh tay duy nhất của mình nắm chặt lấy bàn tay lạnh buốt của anh. Sức khỏe hiện tại chỉ dùng từ “tệ hại” để hình dung... cô cũng bị trượt xuống theo anh. Đúng lúc đó, cậu kịp thời nắm lấy cổ áo của cô. Lơ lửng trong không trung đối với cô mà nói thật đáng sợ vì từ nhỏ cô mắc chứng sợ độ cao. Khuôn mặt vốn trắng lại càng thêm trắng... Cô nhìn anh... anh cũng hướng mắt lên nhìn cô.

Chất giọng trầm áp vốn có của anh vang lên

”Sao em lại muốn cứu anh hả Violet?”

Cô chịu đựng cơn đau như từng đoạn xương va đập mạnh vào các cơ quan cơ thể. Toàn thân tê liệt... cô gắng gượng nặn từng chữ trả lời anh

” Bởi vì... anh vẫn là... người thân của em ”

Khoé miệng anh nhếch lên. Nụ cười có vui cũng có chút chua xót

” Người thân? Kẻ đã nhẫn tâm giết cả bố và mẹ em... vẫn được xem là người thân của em sao? ”

Đôi mắt thâm đen và sưng vù của cô lại đỏ

” Hức... a...anh vẫn... vẫn là... anh trai của em sau mọi chuyện! Em tha thứ cho anh tất cả cơ mà...”

Anh khóc. Đây là lần đầu tiên trong đời cô thấy anh rơi lệ. Nước mắt trong vắt như thủy tinh lăn trên hai gò má xanh xao.

” Đời này... anh có thể vì em mà chết. Anh không sợ cái chết! Chỉ xin em... chỉ cầu xin tình yêu thực sự của em mà thôi...”

Nước mắt cô chảy...

” Black... E...em không hoàn toàn hết thương anh... nhưng mà chúng ta vốn chẳng thể bên nhau. ”

Anh cắn môi đến chảy máu

” Anh yêu em... yêu em nhiều lắm Violet à... Em không còn yêu anh chút nào sao...? ”

Dự cảm có điều gì đó chẳng lành, cô rất bất an...

” Em vẫn... còn thương anh... dù chỉ là một chút... tình cảm thật quá khó hiểu rõ... nhưng mà... chúng ta kh... ”

Anh lấy ngón tay trở nhẹ đặt lên môi cô

” Đừng nói nữa... Anh chỉ cần chùng đó là đủ lắm rồi...”

Nước mắt anh chảy nhiều hơn... khuôn mặt thể hiện sự tức nuốt rõ ràng

” Sống tốt nhé, Violet! Anh mãi yêu em ”

Nói rồi anh thả bàn tay đang nắm lấy tay cô ra.

” KHÔNGGGGGGGG!!!! ”

Cô kinh hoàng. Nhìn thấy anh rơi xuống. Bắt đầu đẩy dựa mạnh mẽ

” Không!!! Black sao anh lại làm vậy??? Sao lại bỏ em... huhuhu... sao lại tàn nhẫn như vậy??? ”

Trời đất rung động, ngay thời điểm đó cô thấy anh cười với cô... một nụ cười thoải mái. Xong, thân thể anh rơi vào bãi đá ngầm sắc nhọn. Màu nước đỏ thấm cả một vùng

Cậu kéo cô lên, ngồi xuống cách rìa đá khoảng một mét. Cô khóc lớn... như một cơn mưa lớn dai dẳng, không ngừng, không dứt.

Cậu buông lỏng ra một chút để cô thấy thoải mái... ai ngờ, cô vùng ra khỏi vòng tay của cậu chạy đến rìa đá định nhảy xuống.

Ngay lúc cô sắp nhảy xuống có một người ôm cô lại. Cô lại tiếp tục vùng vẫy, đôi mắt vô hồn nhìn xuống mặt biển tìm kiếm trong vô vọng. Hai tay người đó xiết chặt lại. Ghé vào tai cô thì thầm, an ủi

” Cứ khóc đi, khóc rồi em sẽ thấy dễ chịu hơn. ”

Cô gào khóc. Những ngọn lửa trong không trung vụt tắt thể hiện cho số phận của chủ nhân nó. Anh đi rồi sao?... Giữa đêm tối mịt mù, vắng lặng, cô đau lòng gào thét

” BLACK!!!! Anh là đồ khốn nạn!!!! Sao lại bỏ rơi em??? Tại sao??? T...tại sao mọi người đều bỏ em mà đi... tại sao chứ??? BLACK!!!! Anh là anh hai của em mà... s...hức... sao lại yêu em? Sao lại... như vậy...? ”

Mắt cô mở to ra, máu từ miệng trào ra. Cô lại ói ra một vũng máu trông rất đáng sợ.

Người đang ôm cô run rẩy kịch liệt. Người đó dịu dàng dùng bàn tay xoa và vỗ nhẹ lưng cô. Khi cô ngừng ói máu liền được bế lên đi một khoảng ngắn rồi người kia mới dừng lại, ngồi trên mặt đất và chỉnh tư thế cho cô nằm trong vòng tay. Những ngọn lửa đỏ hồng xuất hiện và chiếu sáng bằng thứ ánh sáng vàng dịu âm áp.

Cô nhìn rõ gương mặt người này.

” Shiki... ”

Hắn ở đây. Hiện đang ôm cô trong lòng. Đây phải chăng là một giấc mơ?

” Ủ. Anh đây Violet! Anh cuối cùng cũng được thấy em ”

Giọng nói này, hơi ấm này là thật rồi. Cô hỏi

” Máy giờ rồi? ”

Hắn cười nhẹ, hôn lên trán cô

” 9 giờ tối rồi. À! đúng rồi! Anh bảo Will tránh đi một lát... chúng ta có thể thoải mái trò chuyện. ”

Cô thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tâm sự

” Thời gian vốn không chờ đợi ai... vì vậy, em muốn dành tất cả chỗ thời gian còn lại để tâm sự với anh. ”

Hắn hôn lên trán cô rồi vùi đầu vào cổ cô y hệt một đứa con nít

” Em kể đi. Lâu lắm rồi anh chưa được nghe em nói. ”

” Milange Quốc được xem là Xứ Sở của lời nguyện hay còn được gọi là Vương Quốc của sự nguyện rửa. Gia tộc Abertora cũng là gia tộc hứng chịu lời nguyện rửa qua từng thế hệ. Ông nội em là trưởng tộc đời thứ 10, đúng như lời tiên tri, ông em thành đạt trong mọi thứ. Ông có gần tất cả và thứ duy nhất nội em chưa với tới được chính là hạnh phúc. Ông rất yêu bà nội từ hồi còn nhỏ đến lúc đã già yếu. Em nghe kể rằng từ những năm tháng tuổi trẻ đến tận khi già đi, bà nội em không hề yêu ông. Hồi đó, bà yêu một bá tước trong đám quý tộc mưu mô. Chẳng may người đó lại là tay sai của Quỷ Quốc làm gián điệp nhằm hủy diệt Milange. Bà em bị tình yêu làm cho mù quáng mà tiết lộ khá nhiều bí mật quốc gia cho người đó. Ông em biết được... ông chọn cách để chính mình bị người mình yêu hận suốt đời chỉ mong bà thoát tội chết rồi lại giấu đi sự thật... chỉ vì không muốn bà chịu đau khổ. Ông ép buộc cưới bà làm vợ rồi giết người đàn ông đó trước mặt bà. Tất cả đầu mối và chứng cứ bị hủy, bà đương nhiên không bị xử tội phản bội quốc gia. Nhưng đúng như ông đoán, bà hận ông. Dù có với nhau một đứa con trai, bà vẫn hận ông. Đến khi vô tình biết được mọi thứ... Bà lại ra đi vì trúng độc. Ông em vô cùng sa sút... ông lâm bệnh nặng và mất sau đó chẳng lâu... ”

Hắn dựa lưng vào một thân cây mọc ở nấm đá. Lấy tay xoa nhẹ mái tóc rối của cô, bảo cô kể tiếp

” Sau đó, đến lượt cha em. Cuộc hôn nhân đầu thất bại. Cha không tin vào tình yêu nữa. Nhưng khi gặp mẹ em, trái tim ông lại rung động. Mẹ em cũng như vậy... Bà vứt bỏ địa vị, quyền lực, tiền bạc ở Vam Quốc để bên cha em. Hai người yêu nhau... thương nhau... ấy vậy mà vẫn chết đi thực thà thương... Tiếp theo là đến em_ trưởng tộc Abertora đời thứ 12. Một đứa con gái mang lại vô vàng bất hạnh cho người ở bên và cả... chính mình nữa... ”

Hắn nhíu mày, giọng nói trầm ấm, ngọt lịm thưở nào vang vọng

” Sao lại bất hạnh cơ chứ? ”

Cô cười hiền, chưa xốt nói thật

” Không phải là bất hạnh thì là gì hả anh? Ngày sinh nhật em... ngày em sinh ra... đồng thời lại là ngày đổ của cha, mẹ... và... bây giờ... bây giờ... là của anh trai của em nữa... E... em không còn gia đình nữa rồi! Chẳng còn người thân nữa... chẳng còn gì cả!?... ”

” Sai rồi! Em còn!!! Còn có anh mà. Người dành cho em tình yêu thương vô bờ có cả anh trong đó. ”

Cô như chợt tỉnh dậy khỏi một giấc mơ

” Đúng vậy nhỉ! Em có anh... ”

Cô lại ỏi ra máu... gương mặt cô, thân thể cô đều tiêu tụy đến mức đáng sợ. Nếu không phải mắt cô vẫn chớp, miệng cô vẫn còn nói được, mũi cô vẫn hô hấp yếu ớt... e rằng không ai tin cô vẫn còn sống.

Hắn ôm cô, cúi mặt thấp xuống. Ngọn lửa chưa đủ để sáng cô nhìn thấy gương mặt hắn lúc này. Nhưng... cô biết... Hắn đang đau... cô đau một phần thì hắn đau đến mười phần...

Nước mắt cô ứa ra. Cô dùng bàn tay còn lại của mình áp lên mặt anh. Giọng nói khản đặc

” Đừng buồn vì em. Đoạn đường tình yêu của chúng ta có lẽ chỉ đến đây thôi. Ngày này sớm muộn cũng đến, em là người, anh là vampire vốn chẳng thể sống cùng nhau đến bạc đầu. Luyến tiếc duy nhất của em đối với cuộc đời... chỉ là chưa thể nhìn thấy anh hạnh phúc. Em xin lỗi. Xin lỗi anh nhiều lắm. ”

Anh ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt cô. Mắt anh đỏ hoe, nước mắt tràn ra, lăn xuống hai gò má

”D...dù có chịu đau khổ đến nhường nào đi chăng nữa... anh vẫn chẳng hối hận vì đã gặp em. Em yêu anh l...là tốt rồi. A...anh chỉ mong có thể. ”

”Vậy... anh không hận em sao? Em đứng lên vỗ kịch để gạt anh... Anh không hận em sao? ”

Anh trả lời không chút nghĩ ngợi

”Không em à... Đã có yêu thì không có hận nữa. Anh không hề...không hề hận em. Khi nhìn thấy cảnh đó, anh tưởng mình chẳng thể sống nổi. Nơi mà Will nằm là chỗ của anh. Tình thương của em tất cả là của anh. Nhưng anh không thể ra tay giết Will, càng không thể làm tổn hại em. Nếu cậu ta làm em hạnh phúc... thì anh... chấp nhận thương đau. ”

Cô cắn chặt môi

”... Em yêu anh! Mọi tình yêu của em đều là cho anh. Hình ảnh của anh tất cả đã lấp đầy tim em mất rồi. Cảm ơn tình yêu của anh! Cảm ơn anh vì mọi thứ! ”

Nước mắt hần tuôn chảy dường như bắt có điểm dừng

”A...anh cũng cảm ơn em! Vì đã đến bên đời anh. A...nh từng nghe một câu nói thế này: “Bất cứ số phận nào cũng tìm thấy cho mình trong tình yêu một chỗ dựa.” Anh nguyện là chỗ dựa duy nhất và vĩnh cửu của em. ”

Cô cười, tuy nụ cười vô cùng khó coi nhưng nó xuất phát từ tận tâm cô.

”Cảm ơn bao nhiêu cũng chẳng đủ nữa rồi. Em nợ anh quá nhiều... Nếu đầu thai là có thực vậy kiếp sau, sau nữa em sẽ báo đáp anh. ”

Hắn gục đầu lên ngực cô, khóc thực thương tâm

”Không! Không!! Không!!! Anh chỉ cần em thôi!!!! Chỉ cần em bây giờ và mãi mãi thôi. Làm ơn... Làm ơn... Violet à... em đi rồi, anh sống bằng cách nào đây???”

Cô đau lòng khuyên ngăn

”Anh nhất định phải sống... phải sống bằng mọi giá. Đó là yêu cầu cuối của em... ”

Cả hai người lâm vào im lặng... Sau một hồi, cô lên tiếng

”Giờ em chẳng còn sống được bao lâu nữa... chỉ cầu anh... hãy quên em đi. Hãy quên đi như em chưa hề tồn tại trên thế giới... hãy quên đi... chúng ta không còn gì cả. ”

Hắn nổi giận, gào lớn

”Em nghĩ gì vậy chứ!!!! Đừng lệch lạc như vậy. Chúng ta đã yêu nhau, đã chia sẻ cùng nhau nhiều thứ... Em... chính em... Đã định đốt rụi tất cả mình chúng cho tình yêu của hai ta..em biết anh đau lòng đến nhường nào không chứ!?? ”

Bàn tay cô áp chặt má hần hơn. Đôi mắt đỏ và sưng tấy như hai quả đào giờ này chẳng thể khóc được nữa. Nước mắt của con người có lẽ là thứ có hạn mà thôi. Đời này, cô khóc quá nhiều... buồn quá nhiều... đau quá nhiều... Giờ nước mắt cũng cạn khô mất rồi.

”Em rất rất yêu anh... Vì em anh nhiều lắm... nhiều đến nỗi em không tài nào đo đếm được, không tài nào ngừng lại được... nên... hức...hức... em không muốn anh phải khổ. Không muốn anh hứng chịu bất hạnh như em. Khi bệnh nan y chia cắt một đôi uyên ương. Người bị bệnh sẽ mong người kia... dù chỉ một chút vẫn giữ mình trong tim... Nhưng em lại không thể! Chỉ cần nghĩ đến khi nhớ đến em, anh sẽ khổ thế nào... em chẳng thể nhẫn tâm hay ích kỷ nói ra câu đó... em... xin lỗi... xin lỗi anh... xin l...lỗi...”

Hắn mệt mỏi nằm yên trên ngực cô

”Anh hiểu em yêu anh. Từ nhỏ anh không có gì cả... cái người ta gọi là tuổi thơ đẹp anh không hề có. Gia đình chẳng một ai quan tâm, họ chỉ áp đặt thứ họ muốn lên anh. Anh sống... với cái mặc là cha mẹ lo cho tương lai con cái. Đối với anh cuộc sống đó không phải là cho anh mà là cho chính cha mẹ mình mà thôi. Anh cô độc, có thể nói nếu chết đi anh chẳng có gì để nhớ. Nhưng khi anh tìm được em, những thứ anh có thể nhớ dần dần nhiều lên, nhiều lên. Vì vậy dù có ra sao đi chăng nữa, anh vẫn muốn nhớ đến em, nhớ đến tình yêu của chúng ta. ”

Cô không phản bác nữa. Cô đau, anh đau, cả hai đều phải hứng chịu nỗi đau...

Rồi cô gạt đầu đồng ý và đưa ra một yêu cầu

”Hãy hôn em đi, Shiki ”

Gương mặt nhăn nhó vì đau khổ của hần dần ra đôi chút. Lòng bàn tay áp lên má cô, hần đặt lên đôi môi nức nẻ, nhợt nhạt của cô một nụ hôn. Nụ hôn này không kịch liệt khiến hai người hết đường khí mà lại một nụ hôn nhẹ nhàng khiến cả hai cảm nhận từng nhịp thở, từng cử động nhỏ nhất trên gương mặt đối phương. Y hết nụ hôn đầu cô tặng hần vậy. Hần nhìn thấy trong đôi mắt xanh tím huyền ảo của cô hạnh phúc và sự thỏa mãn. Đối với cô chỉ cần

như vậy thôi là quá đủ rồi. Người ta bảo con người vốn rất tham lam. Vậy nhưng cô lại là người hài lòng với những gì mình có, hài lòng với mọi hạnh phúc nhỏ nhoi bản thân được nhận... trong khi hấn lại không như vậy. Dù là vampire _ sinh vật mà người ta nói là có tất cả, không tham lam cái gì. Nhưng giờ hấn nhận ra... hấn vốn rất tham lam. Hấn muốn cô được hạnh phúc hơn bất cứ ai trên đời này, muốn cô sống với hấn mãi mãi, muốn cô cười thật nhiều... mọi tham lam của hấn chỉ là cho cô mà thôi. Hiện tại, ngay bây giờ, hấn muốn cô là người hạnh phúc nhất thế giới, muốn cô luôn luôn cười, ... và muốn sống bên cô mãi mãi. Nhưng điều đó phải chăng quá tầm tay hấn mất rồi? Sao hấn lại tuyệt vọng như vậy... sao hấn lại bất lực như vậy?...

Nụ hôn kết thúc là lúc cô lên tiếng

” Sắp đến rồi, anh ạ...”

Cả hai đều biết đó là báo hiệu của điều gì...

Nhiều người nghĩ rằng cô không sợ chết. Vậy thì sai rồi! Lúc trước đó có lẽ dự đoán ấy là đúng... nhưng mọi thứ, mọi chuyện đã thay đổi khi cô có hấn. Cô rất sợ phải chết đi. Không được gặp hấn, không được ở bên hấn, không được nói chuyện với hấn,... tất cả như địa ngục với cô vậy. Giờ đây thời khắc đó sắp đến, cô lo sợ. Nhưng khi hấn ở bên như vậy, nỗi sợ của cô vơi bớt đi, cảm ơn hấn đã đến bên đời cô! Cảm ơn vì mọi thứ, Shiki!!!

Cô nhìn hấn lần nữa thật kĩ. Hình bóng đó, gương mặt ấy mãi trong tim cô.

Huyết lệ từ mắt tràn ra. Từng giọt, từng giọt...

” Em yêu anh...”

Đồng hồ ở Milange Quốc chỉ 10 giờ 04 phút... Giờ này cô ra đời mười sáu năm trước... giờ này bắt đầu là giờ giỗ cha mẹ cô tám năm sau đó... Thời khắc cô sinh ra cũng là lúc cô ra đi. Cô ra đi mang theo một tình yêu đầu tiên, duy nhất và cuối cùng của mình... Cách một giây trước thời khắc đó, cô trút hơi thở cuối... Hơi thở cuối của một cuộc đời đầy bất hạnh. Hành trang mang theo chỉ là tình cảm hấn dành cho cô.

Cô trút hơi thở cuối cùng và sống mãi với cái tuổi đẹp nhất: mười sáu...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chưa Kết Thúc!

P/s: Thông báo!!! Đọc xong chap 36 xong chắc hấn có nhiều bạn nghĩ truyện ” Mãi là quán gia của em ” đã đến hồi kết.

Nếu vậy thì...

.

.

.

.

Không phải đâu!!!

A hèm...

Đầu tiên, au xin lỗi các bạn đọc vì truyện đang trong giai đoạn dở dang au lại drop gần một tháng... Kiểu này là au chuẩn bị nhận một rổ gạch, đá, giày, dép, bê tông, cốt thép,... rồi hen ;))

À... Một điều au muốn chia sẻ nữa là: từ khi bắt đầu viết truyện, au dự định kết thúc sẽ không phải là sad ending (=kết thúc buồn) đâu nhé! ^_^

Và... và... và

.

.

.

Thành quả ở dưới này *mũi tên chỉ xuống dưới*...

oooOOO•••OOOooo

Mạng sống con người là thứ quý giá nhất nhưng đồng thời cũng là thứ mỏng manh nhất...

Cô có một cái chết khá dễ chịu. Vào những giây phút cuối, đầu tiên là mất đi thị giác, sau đó là xúc giác, khứu giác, thính giác, vị giác. Tuy khi ra đi cô vẫn không thể mỉm cười nhưng điều đời này cô muốn nói nhất đã kịp nói rồi. Xem ra chẳng còn gì để hối tiếc nữa.

...Có người từng bảo tuổi đời cô chưa đủ lớn, chưa đủ chín chắn để được yêu một cách đàng hoàng. Nhưng cô không đồng ý! Tình yêu chân chính mới chính là tình yêu không có ranh giới.

Tuổi tác, địa vị, tiền bạc, vẻ bề ngoài... chưa phải là rào chắn giữa người với người, giữa yêu và ghét. Thứ làm ta cách xa có nhiều lắm... chỉ đến khi kịp nhận ra thì mọi chuyện đã quá trễ, không thể vãng hồi lại nữa.

Cô thấy mình lơ lửng giữa khoảng không trắng và trắng. Bỗng cảnh vật thay đổi trong chớp lát, cô lại thấy mình đứng trên mỏm đá đó. Rồi màu sắc trộn lẫn vào nhau... tái hiện nên những hình ảnh từ mờ nhạt đến rõ rệt. Thân ảnh của hắn hiện ra...

Như chỉ mới đây thôi, cảnh vật lẫn con người đều chẳng có chút đổi thay. Hắn ôm cô, hay đúng hơn là xác cô. Nhìn bản thân mình chết đi, cô buồn. Tuy lúc còn sống, cô chẳng đẹp là bao... nhưng mà đầu nhất thiết lại cho cô chết thể thảm vậy chứ. Sắc mặt trắng bệch, gương mặt thoát nhìn khá đáng sợ, tứ chi đầy những vết chém... Ấy vậy mà hắn vẫn ôm chặt lấy cô, im lặng không nói một lời.

Thời gian thay đổi, cô thấy mùa xuân, mùa hạ, mùa thu, mùa đông nối tiếp nhau đến rồi đi. Ngày nắng như ngày mưa, ngày yên ả cũng như ngày giông bão... hắn vẫn ở đó, ngồi ngay đó. Hình ảnh hắn ở cạnh một bộ xương trắng, gương mặt vô cảm.... Tiếp đó là cảnh hắn ôm một gói đồ gì đó được bọc rất cẩn thận.

Nhìn kĩ lại thì đó là chiếc khăn choàng cô mặc lúc ra đi... và có lẽ gói đồ kia đựng tro cốt của cô trong đó. Hắn vẫn thùy chung ngồi mãi nơi đó... với cô. Thời gian trôi nhanh, cảnh vật quanh đây thay đổi theo thời gian, gốc cây anh đào nhỏ nhỡ mọc ở mỏm đá hắn dựa lưng vào giờ đây đã trở thành một cây đại thụ to lớn. Mỏm đá này thoảng đó đã mọc đầy rêu phong...

Hắn bỗng lấy bàn tay vuốt nhẹ chiếc gói đựng tro cốt và cất lời. Giọng nói không còn trầm áp, ngọt ngào như trước nữa, thay vào đó là chất giọng khàn đục, xa lạ làm người nghe chỉ cảm thấy nổi đau trong đó mà thôi.

” Violet này! Anh đã thực hiện ước nguyện cuối của em rồi nhé! Em muốn anh sống tiếp thật hạnh phúc... anh đã rất hạnh phúc. Một ngàn năm đối với vampire là khoảng thời gian không ngắn... Một ngàn năm qua, ở bên em là điều khiến anh cảm thấy hạnh phúc nhất. Dù em không nói chuyện, không khiến anh bức mình, không lơ lờ làm anh ghen, không thể cười với anh nữa... nhưng anh vẫn luôn hạnh phúc. Em là cả thế giới với anh. Chỉ cần là em... chỉ cần là Violet Abertora... anh đều yêu. Anh thực hiện nguyện ước của em rồi đây! Bây giờ, anh sẽ thực hiện nguyện ước của mình... chính là lại được bên em dù là ở nơi đâu đi chăng nữa... Anh yêu em! ”

Nói rồi hắn búng tay một cái. Trận pháp màu đỏ như máu xuất hiện bao lấy thân hình của hắn. Hắn mở gói đựng ra và mỉm cười.

Cô thấy hắn tan biến... tan biến thành tro bụi. Những cơn gió thổi qua, tro cốt của hắn và của cô hòa lẫn với nhau và đi theo những cơn gió kia. Dù là rừng hay biển, hai người vẫn bên nhau...

Cảnh tượng này làm cô choáng ngợp. Thực muốn gọi ai đó đến cản hắn lại nhưng vô vọng. Cô không ngờ... không ngờ hắn lại dùng một ngàn năm chỉ để thực hiện ước nguyện của cô theo cách riêng của mình...

Cô không muốn!!! Không muốn hắn chết... nhưng lại không nhẫn tâm nhìn hắn sống trong khổ sở như vậy. Người ta nói ông trời rất công bằng, lấy đi thứ gì thì sẽ có thứ khác bù lại. Nhưng sao lại đối với cô như thế... cô bất hạnh... bị chính số phận cướp đi mọi thứ. Vậy mà khi chết đi rồi, ông trời lại nhẫn tâm để hắn như vậy... Cuộc đời cô đã hứng chịu lời nguyền bị thảm nhất... mình cô chưa đủ sao??? Vì sao phép màu không xuất hiện? Sao lại để hắn bị cuốn vào vòng xoáy khổ đau này cơ chứ?

Rồi cảnh vật xung quanh tan biến, trở về một màu trắng nguyên thủy. Cô thấy mình cô độc ở đây. Cô mặc một chiếc váy dạ hội không dây màu đen kiểu cách đơn giản nhưng mỗi tất vải đều in hoa văn vô cùng tinh xảo. Ở trung tâm phần áo có gắn một viên kim cương màu đen tuyền nhìn rất huyền ảo. Chân váy không có điểm dừng, như phản ứng lan toả, xâm chiếm khoảng không trắng.

Đau đớn từ đầu truyền đến tựa có hàng trăm, hàng nghìn mũi kim đâm vào cô vậy. Viên kim cương đen kia dần dần trở nên nhạt màu. Sự đen tối trong nó biến mất, khoảng khắc viên kim cương trong suốt, sáng lấp lánh hoàn toàn... cô chẳng nhìn thấy gì nữa. Một khoảng không đen mịt mù.

Chuyện gì đây? Mọi thứ diễn ra nhanh đến lạ.

Cô cảm thấy vô cùng... kì dị?... Dường như tất cả giác quan trở lại...? Mở mắt ra...

Cô ngửi thấy hương hoa hồng nhẹ nhàng, dễ chịu xung quanh. Nhấc tay lên. Khoanh đã!!! Chẳng phải tay trái của cô đứt rồi sao??? Lý nào cô thấy tay mình vẫn còn!?

...Hay đây lại là một ảo mộng khác?

Cô từ từ quen dần với việc cử động. Áp hai bàn tay lên. Là một tấm thủy tinh trong veo bao lấy nơi cô nằm. Dùng sức đẩy, tấm thủy tinh nhanh chóng được mở ra. Không khí nơi này thật trong lành. Tay cô chạm phải một vật gì đó mềm, mượt, đem lại cảm giác vô cùng dễ chịu. Từ từ ngẩng dậy nhìn thử... thì ra là mái tóc của người nào đó. Màu đỏ như hoa hồng... Là hân rồi nhỉ!? Giấc mơ đẹp quá chừng! Cô rất rất muốn mỗi khi tỉnh dậy liền được nhìn thấy hân. Nhìn quanh hóa ra cô đang ở trong một nhà thờ, không gian trang trí những loại hoa trắng muốt, xinh đẹp như hồng trắng, cúc trắng, lan trắng... cùng với những dải băng với họa tiết tinh tế bằng vải ren. Cô là đang nằm trong một cái quan tài thiết kế như một chiếc giường mini.

Mãi mê nhìn ngắm cô không để ý hân đã tỉnh. Cô rút bàn tay đang xoa đầu hân lại. Trông tiêu tụy quá! Mắt sâu hoắm, thâm đen. Mặt mày xanh xao, môi tái nhợt. Hân đứng là biết cách làm người khác phải đau xót mà!

Người kia chẳng nói chẳng rằng, bỗng nắm chặt lấy bàn tay vừa thụt lại của cô, mắt nhìn không chớp. Nhìn kĩ đến độ từng chân tơ kẽ tóc cũng ngắm rõ.

Cô định thần, thầm ngợi khen giấc mộng này sao quá đẹp, quá là giống thực đi!

Hân lên tiếng

”Cuối cùng, cuối cùng, cuối cùng... em tỉnh rồi!”

Nói rồi hân rơi nước mắt và gào thét câu nói đó thật nhiều, thật nhiều... có lẽ là để khẳng định với bản thân, với cả thế giới vậy.

Rồi sức lực của hân như bị rút đi mất. Không còn đủ sức nắm tay cô, hân ngồi xõm xuống nền đá lạnh buốt. Lấy tay nắm lấy cổ mình, răng nanh nhọn hoắt xuất hiện. Đây là lần đầu cô nhìn thấy trạng thái này của hân.

Nhìn như hân bị trúng độc vậy. Sau một hồi, hân ói ra một vũng... chất lỏng đen xì, sền sệt. Ổn định lại nhịp thở, hân quay về hình dáng ban đầu, răng nanh đã thu lại.

”Là thật, nhĩ Violet? E...em rốt cuộc, rốt cuộc tỉnh lại rồi!”

Cô phân vân. Nếu đây là ảo mộng thì nó... quá tuyệt vời... Nhưng cô có một cảm giác... một cảm giác chân thật đến kì lạ.

”Shiki... đây... phải chăng chỉ là mơ?”

Hân nhìn cô với ánh mắt trìu mến

”Không! Đây là hiện thực, không phải mơ đâu Violet à... Em sống dậy rồi.”

Cô luôn tin tưởng hân. Dù cho ảo giác do cô nghĩ ra đi chăng nữa... thì Shiki trong mộng tưởng và thực tại sẽ không nói dối cô. Nếu đúng là như vậy... cô có chút không thể nghĩ thông được.

”Nhưng... điều này khó tin qua! E...em chết rồi cơ mà!? Sao có thể...”

Hân lấy tay đặt lên mặt cô, mỉm cười rạng rỡ. Nụ cười chói lóa đến độ ngay cả ánh sáng mặt trời chói lóa cũng bị lu mờ.

Hân nói trong nước mắt

”Hồi sinh là điều được cho là viễn vọng nhưng trong một quyển sách xa xưa của dòng tộc anh từng đọc qua lại là có thể. Cho dù hàng nghìn năm qua chưa có ai tái sinh nhưng... anh đã thử. Quyển sách cổ đó nói rằng con người có cơ hội hồi sinh nhờ vampire. Khi người bị vampire dòng thuần hút máu đến 99,9% sẽ phải chết. 0,1% nhỏ nhoi còn lại tuy anh chưa từng chứng kiến nhưng... người đó sẽ biến thành vampire. Anh dồn tất cả hi vọng của mình vào đó. Em... Anh...”

Cô ngây người. Là thật sao? Dù đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử, cái chết tiến đến gần... Vậy nhưng lần này... điều này... thực quá sức tưởng tượng!!!

Hân tựa như một đóa con nít, ôm lấy vòng em gầy của cô rồi thon gầy của cô rồi áp tai nghe từng nhịp đập của trái tim cô.

Hân ngẩng mặt lên nhìn cô, lặng yên không nói...

”Em... từng băng khoăn, lo nghĩ rất nhiều thứ... nhất là vấn đề tình cảm, tình yêu. Nhiều người bảo rằng khi yêu nói “mãi mãi” là trẻ con, bất thực tế. Em cũng không tin đến thứ tình yêu cao sang, vĩnh cửu. Thực tế có hàng nghìn, hàng vạn trường hợp chứng minh là tình yêu quá mỏng manh... Nhưng em cũng biết có một số rất ít những người chung thủy, yêu nhau đến lúc xuống mồ... E...m không tin vào tình yêu, không tin cuộc sống khắc nghiệt này có thể đem lại chút hạnh phúc nhỏ nhoi nào.”

Hân nghiêm túc. Cô chưa từng thấy hân nghiêm túc nhiều như bây giờ.

” Ấy vậy nhưng em yêu anh đúng chứ? ”

”Đúng! Em yêu anh... Bây giờ, em chỉ có một câu muốn hỏi anh... Rằng là... nếu em thực sự chết đi, anh sẽ thực hiện ước nguyện cuối cùng của em chứ? ”

Hắn mỉm cười chua xốt

”A...anh... sẽ hoàn thành ước nguyện đó!... theo cách của mình...”

...Có bức tường nào đó trong tim cô vỡ tan mất rồi...

Cô đỡ hân ngồi dậy... Rồi níu chặt cổ áo somi của hắn, hướng mắt lên nhìn vào đôi mắt trong trẻo đó

” E... em... thua rồi!... Thực sự thua rồi... Đời này... em chưa từng nghĩ đến mình sẽ có ngày hôm nay. Em đánh cược vô số lần vào vô số thứ khác nhau. Nhưng ván cược tình yêu này em thực đã thua. Không thể thắng nổi anh nữa... Dù lý trí có hò hét cỡ nào... trái tim em cũng không cho phép nữa rồi ”

Hắn rơi lệ

”Anh...cũng chưa từng một lần trong lần... dù có là mơ đi nữa... cũng chưa bao giờ nghĩ đến có ngày bản thân mình lại yêu cuồng nhiệt một cô gái như vậy. Yêu mà không tìm thấy bất kì lý do nào. Yêu mà cảm thấy mọi thứ sao quá lạ kỳ...”

Cảm giác này gọi tên là gì đây? Phải chăng thứ gọi là “Hạnh phúc” chỉ đơn giản là vậy thôi? Bàn tay cô... thực sự... thực sự... đã chạm vào hạnh phúc.

Cô và hắn ôm lấy nhau, một cái ôm thật chặt...

Ánh nắng vàng ấm áp, rực rỡ chiếu rọi, xuyên qua khung cửa kính của nhà thờ sưởi ấm của họ. Có lẽ, thứ ánh sáng này chính là lời chúc phúc từ thiên đường. Nó như muốn truyền một lời: “Tình yêu đến ngay đây và sẽ tồn tại mãi...”

Sở phận lấy đi của cô và hẳn nhiều thứ mà cô lẽ những người khác dù hiểu cũng chỉ một phần nhỏ cảm nhận được. Nhưng chính những bất hạnh và sự lạnh lẽo của thế giới khắc nghiệt này đã kéo hai người bên nhau. Hai trái tim, hai con người hứng chịu khổ đau... họ cô độc, bơ vơ giữa khoảng trời riêng của mình. Và thế rồi đôi phương mang một thứ ánh sáng đẹp để chiếu rọi cho bóng tối trong tim người kia, đến bên đời người đó tựa như một thiên thần. Càng cô đơn, ta lại càng khao khát được yêu thương... Con đường hạnh phúc không khó tìm, nó ở nơi dễ dàng thấy nhất! Nhưng không phải ai cũng tìm được... May thay, Violet và Shiki đã tìm ra hạnh phúc để câu chuyện tình yêu này lại lật sang những trang kế tiếp. Trang sách của một tương lai mới lùi xa quá khứ đen tối ấy.

Từ đây, hạnh phúc sẽ đến... không chỉ với cô và hấn mà là đến với nhiều người khác nữa...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cảm Ơn Em Vẫn Cười

$$000000\cdots 000000$$

Bây giờ cô và hắn đang đắm chìm trong dòng sông hạnh phúc ngọt ngào. Từ đây, họ sống vui vẻ bên nhau, không có buồn đau gì nữa! Vậy là kết chuyện...

•
•
•
•
•
•
•

Không hề!!!!!!!!!!!!

Cơ bản thì thực tế nó phũ phàng hơn bạn nghĩ nhiều!!!

Sau cái ngày cô từ Quý Môn Quan trở về đã là cuối mùa đông. Do tiết trời lạnh cóng và những cơn gió rét buốt cuối năm, cô ngã bệnh. Vốn đã rất chán việc hết năm rồi ngủ, năm rồi ngủ, ấy thế mà...

Mỗi ngày... à không!... mỗi giờ, hẳn đều “hành hạ” cô!!!!!!!!

... Cô dựa lưng vào đầu giường còn Will thì ngồi ở cái ghế cạnh giường, người run cầm cập. Còn hẳn: ngồi ở phía đối diện... tra khảo!?

” Hai người đừng tưởng mọi sự bình yên thì chuyện gì cũng có thể cho qua! Thành thật hối lỗi cho tôi. ”

Cậu vội nịnh nọt

” Aigo ... haha... Shiki à... anh cần gì phải căng thẳng thế! Violet sống lại là chuyện đáng mừng, bây giờ cô ấy lại cần nghỉ ngơi... có chuyện gì to tát đâu mà anh phải giận... haha ”

... Từ đầu đến cuối đều là cười gượng, gương mặt Will xanh như tàu lá chuối... cô cũng vậy.

Thật tình, không phải cả hai chột dạ mà là... bây giờ trông hẳn... thực sự là khí thế chuẩn bị giết người!!! Sát khí tỏa ra dày đặc, gương mặt vô cùng, vô cùng, vô cùng khủng bố a T_T

Hắn bắt đầu kẻ tội

” Hai người suýt chút nữa thì gây ra họa lớn! Còn không lo ăn năn đi. ”

Sau đó, hẳn ném lên giường một tờ báo. Đó có thể là một tờ báo bình thường và mọi chuyện kết thúc... nhưng

Tại sao lại có dòng chữ: ” Quý tộc vampire William Grance và vị hôn thê Violet Sadderio chuẩn bị kết hôn!!! ”

Lá cái! 100% là báo lá cái!!! Thế này là “chém gió” quá đã rồi!!! À... không... phải là “chém bão” giật cấp 18 luôn chứ chả chơi! Người viết bản tin này có biết chỉ mỗi cái tựa đề thôi cũng đủ hại cô bị hẳn chính cực kì thảm không???

Không chỉ có vậy!!! Tấm hình to bự đập ngay vào mắt người xem chính là... hình cô mặc chiếc áo ren sườn xám màu tím với Will... Tay cậu đang ôm eo cô... trông vô cùng hạnh phúc, vô cùng tình tứ và... vô cùng giống một cặp vợ chồng mới cưới...

Chết chắc!!!!

” Shiki oi!!! A... anh làm... làm... ổn bình tĩnh! E... em xin thề đó hoàn toàn là tai nạn! ”

Hắn nói, trong giọng thể hiện sự tức giận không hề nhẹ

” Bây giờ, tôi lập tức xử tội em. Còn William, tạm thời cho cậu đi. ”

Đương nhiên là Will vô cùng vui sướng, mặt tươi như hoa, chạy mất. Và kẻ đáng thương buộc phải chịu trận là cô đang ngồi lo lắng trên giường.

” Em nghe cho rõ đây: Đầu tiên là ở Quý Quốc, em ném cho anh một đồng “bơ”, tiếp đó là khi ở dinh thự Fulylnia, em dám ở trước mặt anh gọi tên người đàn ông khác. Sau đó nữa chính là chuyện em dám đi dự cái dạ tiệc ở Quý Quốc mà không có bất kì lời nhắn hay thậm chí là đề cập với anh. Rốt cuộc, em xem anh nặng cái ki-lô nào hay không hả???

“... Là Will mà cũng tính!!!... Anh thật nhỏ mọn quá đó! ”

Tất nhiên, cô cũng chỉ có thể hai hàng nước mắt chảy trong lòng, ngậm ngùi đem tất cả những lời định nói lại.

” Em... xin lỗi... e... m chỉ... chỉ... chỉ... ”

Thú thật từ nhỏ đến lớn cô không hề ăn nói lấp bắp, vậy mà lần đầu tiên trong lịch sử: cô nói cả lăm đã vậy trong đầu còn chả có bất kì từ ngữ nào để biện hộ cho mình. Điện rồi! Điện thật rồi! Cô có bệnh rồi!!!

Hắn thở dài, tỏ vẻ bất lực

” Thôi được rồi! Coi như anh tha thứ cho em lần này đi!... ”

Cô lập tức reo lên

” Shiki muôn năm! Tuyệt đối lần sau em sẽ không tái phạm nữa. ”

Rồi giọng nói băng lãnh từ địa ngục vang vọng bên tai...

” Còn có lần sau, hửm!? ”

Phản xạ có điều kiện thành lập từ đây, miệng không tự chủ còn phản ứng nhanh hơn đại não

” Không có lần sau! ”

—000•••000—

... Mọi việc bắt đầu tạm ổn thì cô đau ngực. Đầu tiên chỉ là cảm thấy lồng ngực nhói một chút nhưng dần dần đau đớn càng gia tăng. Rồi toàn thân đều đau, nếu có thể diễn tả thì cảm giác cứ như có hàng trăm, hàng nghìn cây kim nhọn đâm vào khắp người vậy.

Ngay cả sức lực lên tiếng cũng chẳng còn. Mặt hần tái mét. Có thể nói giây phút này, chính Will lại là cứu tinh giúp cô và hần giúp cả hai bình tĩnh lại

” VIOLETTTTTT!!!! Cô bị làm sao vậy??? ”

Hần sức tĩnh. Nhanh chóng đặt cô nằm ngay ngắn trên giường. Những cơn đau rút cạn tâm trí cô, bàn tay không tự chủ cào xé làm phần bụng và bắp đùi có những vết máu dài trông vô cùng chói mắt. Will nhận nhiệm vụ giữ chặt hai tay cô còn hần thì bàn tay vào miệng của cô

” Cẩn tay anh đi! ”

Nói khi yêu không muốn bản thân mình làm điều gì? Thì đó chính là làm tổn thương người mình yêu về thể xác hay tâm hồn.

Cô cắn răng. Hần lo sợ nếu cô cắn răng quá chặt sẽ chảy máu, sẽ đau... nên tình nguyện đưa tay cho cô cắn. Còn cô lại chẳng nỡ làm hần đau. Hai người nói tiến thì cùng tiến, nói lùi thì cùng lùi. Cả hai đều không muốn tổn thương đối phương...

Cùng với cơn đau quặn quại, những mạch máu dưới da cô nổi lên thoát hình trông vô cùng dọa người. Cảm giác như máu mình chảy rất nhanh, nhanh như một cơn suối vào mùa lũ. Cô cũng vì quá đau mà ngất đi.

Khi tỉnh dậy, cô thấy lạ. Sao không gian lại tối om như vậy? Sao không ai mở đèn? Shiki đâu rồi?

Cô gắng gượng mở lời

” Có ai ở đâu không? ”

” Violet em tỉnh rồi!!! ”

Vậy là hần vẫn ở đây. Không đợi cô nhờ vả, hần đỡ cô ngồi dậy, lưng tựa vào cái gối bông êm ái đã được chuẩn bị từ trước rồi đưa cho cô một chai nước suối.

Cô cảm thấy tốt hơn một chút, vội hỏi hần

” Mà sao anh lại tắt đèn vậy? Em không nhìn được gì cả. ”

Hần đặt tay lên bàn tay cô rồi dùng sức nắm chặt. Cô dễ dàng nhận ra hần đang run rẩy

” Anh xin lỗi! Tất cả là lỗi của anh! ”

Cô ngần ngại, chuyện gì đang xảy ra vậy?

” Vốn người bị biến thành vampire là chuyện khó khăn... nên dù có thành công đi chăng nữa cũng sẽ gặp biến chứng trong những ngày đầu... ”

Cô hiểu ra mọi chuyện rất nhanh. Điều này thật quá khó chấp nhận. Cô trước kia từng bảo với bản thân, dù ra chiến trường khốc liệt có bị thương thể nào cũng được nhưng tuyệt đối không thể để bị thương ở mắt. Lúc trước, cô nghĩ rằng mất đi ánh sáng là một điều vô cùng đáng sợ... nếu cô bị mù thật vậy nên tự tử luôn cho rồi. Nhưng bây giờ có hần chờ đợi cô, cô biết hần có thể mãi đợi chờ trong một khoảng thời gian dài, rất dài. Vì vậy đối mặt với cú sốc này, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

” Anh từng tự trách mình! Em còn sống cũng là nhờ anh mà, chút biến chứng này không là gì với em đâu. Ừ... à... bây giờ, e... em muốn kể cho anh nghe về cuộc sống từ trước tới giờ của em. ”

Cô luôn muốn nói chuyện với hần... có thể trong khoảng thời gian lắng đọng này là lúc thích hợp nhất.

” Em đã từng rất cô đơn, khi tình cảm từ bạn bè, từ những người thân thiết đến... em đón nhận. Nhưng chẳng hiểu vì lý do gì nữa... em sợ... sợ tình yêu. Tình yêu đến với em nhưng em sợ hãi và rồi... trốn vào lớp bọc bảo vệ của bản thân. 1 năm? 2 năm hay 6 năm trời dài dằng dặc, em không cách nào mở lòng mình ra để đón nhận tình cảm của một người con trai yêu mình thật lòng. Em chỉ có công việc... à... đó cũng không hẳn là công việc. Thế giới ngày ngày em vất vả tồn tại... chỉ toàn là máu tanh. Có lẽ trong một năm qua, anh thấy em tuy có một số phận bất hạnh nhưng cuộc sống cũng bình thường, không bản cùng cũng chẳng tỏ ra quá cao quý, làm sang. Nhưng mà em yêu anh nên mới nói ra những điều này... Cờ bạc, ma túy, mại dâm, giết người... vân... vân... không có một tệ nạn hay tội ác nào em không chứng kiến. Có hàng trăm thể lực xã hội đen muốn em chết, có hàng chục quý tộc muốn nhấn chìm em xuống địa ngục...”

Giọng hân không dấu được nỗi lo âu khi biết được những thông tin này

” Em gây thù nhiều đến vậy sao? ”

Cô cười nhếch miệng tỏ vẻ khinh bỉ rõ ràng

” Đúng vậy! Em không nhớ hết mình đã ám sát bao nhiêu tên quý tộc dơ bẩn nữa... Nghe qua chắc anh và nhiều người cảm thấy em thật ghê tởm, bản thủ và khát máu. Nhưng mà em không thể không làm!

...Mùa hè năm em chín tuổi, là một mùa hè em nhớ nhất... đó chính là thời điểm em biết cái gì gọi là máu tanh. Ngày đó, em có một người bạn rất thân, cô ấy lúc nào cũng thắt bím tóc hai bên, chạy nhảy tung tăng tràn đầy sức sống... Buổi tối trước các ngày định mệnh ấy, đúng lúc em được tặng một thanh kiếm dài. Vô kiếm được nạm bởi những viên ngọc đỏ sáng lấp lánh và lưỡi kiếm sáng bóng, sắc bén đến độ một sợi tóc rơi xuống cũng bị chẻ ra làm đôi. Hôm sau, em chạy đến căn nhà nhỏ của cô ấy, vốn sẽ định khoe về thanh kiếm mới... Thế mà những gì em nghe được chính là cô bị một gã quý tộc bắt đi làm nô lệ vì không có tiền đóng các khoản thuế vô lí lúc đó. Vậy là giữa buổi trưa nắng gắt như thế, em treo tường vào hoa viên rộng lớn trông dinh thự lão khốn đó. Rồi khi đến nơi em như chết lịm. Gã quý tộc trong một bộ giáp chiến đấu ngồi trên lưng ngựa, cầm một cây dài dài có mũi sắt nhọn và... sẵn người. Để những người tội nghiệp không một mảnh vải che thân chạy trong bùn đất... Gã sát hại họ như những con thú chỉ để... mua vui... haha... một thú vui thật dễ hên! Em thấy... gã xuống ngựa đá vào một thân thể vốn lạnh ngắt từ vài tiếng trước. Đó là bạn thân của em! Cô gái nghèo suốt ngày chỉ biết tích góp từng đồng tiền lẻ mong được đến trường... cô gái mà... đọc đi đọc lại cả chục lần cuốn sách em tặng... Tại sao? Tại sao gã lại có thể nhẫn tâm như vậy? Tại sao có thể thiếu nhân tính đến thế??? Dường như có một thể lực thôi thúc, em chạy đến... rất nhanh... nhảy lên... và kết liễu gã chỉ bằng một nhát kiếm chém vào cổ. E...em chẳng nhớ lúc đó em chạy đi bằng cách nào?... Chỉ biết tối hôm ấy, nhiệt độ lên đến 39°C, dù đã đắp chăn bông... vậy nhưng em vẫn cảm thấy rất lạnh... rất lạnh...”

Hắn đau lòng. Vốn tưởng rằng chỉ có số phận trớ trêu với cô... thế mà ngay đến cả cuộc sống của cô cũng quá bất hạnh. Chín tuổi? Cái tuổi các đứa trẻ khác ngây ngô, hồn nhiên... Thì với cô: một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ, chả còn ai để nương tựa... vậy mà còn phải đối diện với chuyện ngay cả người lớn cũng chẳng cách nào tưởng tượng ra được...

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn, thiết nghĩ nếu trái tim con người có thể khâu vá lại... thử hỏi xem trái tim của cô còn nơi nào có thể chấp vạ nữa hay không?...

” Em... là người tuyệt vời nhất thế gian! Sát thủ cũng được, giết người cũng chẳng sao! Em muốn làm gì thì hãy cứ làm. Muốn thế nào thì sẽ là thế ấy. Dù em có bị người ta thù hận, có phải chịu tội đi chăng nữa... Anh vẫn yêu em, yêu con người em, cùng em chịu đựng, cùng em chia sẻ mọi thứ. ”

Cô cười. Đây chính là nụ cười hạnh phúc nhất của cô trong tám năm qua. Tám năm chịu đựng nỗi đau mất mát, tám năm sống trong bất hạnh, dằn vặt và đó cũng là tám năm dài dằng dặc, cô không thể mở rộng trái tim đón nhận tình yêu của ai... cô chỉ có thể ngộ nhận tình yêu của mình vào ai đó... để ít ra trong tâm khảm của cô không cảm thấy mình vô hình trong cuộc đời này, cảm thấy mình tồn tại...

Nhưng bây giờ đã khác, khác nhiều lắm! Có một người con trai có mái tóc đỏ, đôi mắt xanh tím tuyệt diệu đến bên đời cô như một thiên thần. Người con trai ấy dần dần, dần dần phá vỡ từng bức tường băng giá mà cô vất vả tạo dựng nên trong tim mình. Người đó sẽ vì cô mà vui, sẽ vì cô mà buồn, sẽ chỉ vì nỗi đau của cô mà khiến bản thân đau gấp vạn lần... Người mà chẳng có ai trên thế giới này có thể so bì được. Rồi đến tận ngày hôm nay, khi nghe sự thật rõ ràng về cô, cuộc sống của cô, chàng trai kia thậm chí chẳng có lấy một chút khinh bỉ, ghê tởm cô... còn nguyện chỉ ở bên cô san sẻ tất cả. Người đặc biệt đó tên là Shiki, Shiki Fullynia! Người yêu cô nhất và là người cô yêu thương...

” Cảm ơn em! ”

” ...Anh cảm ơn em về điều gì? ”

Hắn nói, từng chữ, từng chữ khắc sâu vào tim cô

” Anh muốn cảm ơn em đã yêu anh chứ không phải ai khác. Cảm ơn em dù có phải chống lại số phận khắc nghiệt vẫn kiên cường, không gục ngã. Cảm ơn em đã chấp nhận sống không muốn vàng nỗi đau để anh có thể được gặp em... Thật ra, lời cảm ơn của anh muốn gửi đến em nói bao nhiêu cũng không đủ. Vậy nên anh sẽ nói đến điều anh muốn nói nhất! ”

Cô nhẹ nhàng hỏi

” Vậy... điều đó là gì? ”

Hắn lấy tay áp lên má cô, nói câu nói mà cả đời cô không thể nào quên được

” Cảm ơn em vẫn cười, vẫn vì anh mà tiếp tục nở nụ cười. Anh yêu em, Violet! ”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quên Gia Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Có Một Loại Tình Yêu Tên Gọi Mãi Mãi

oooOOO•••OOOooo

Thời gian trôi thật chậm với cô, dường như chỉ có màu đen tối trùm phủ kín tất cả. Nó khiến cho người ta cảm thấy cô đơn, thấy thật mệt mỏi... Có tiếng bước chân người nào đó đang đi đến và rồi giọng nói ấy vang lên

” Chào buổi sáng! Em ổn chứ? ”

Cô mỉm cười ngọt ngào đáp lại

” Buổi sáng tốt lành, Shiki! Em vẫn ổn. ”

Khi tỉnh giấc hay nói đúng hơn là khi hệ thần kinh làm việc trở lại, trước mắt cô vẫn là một mảnh đen tối. Cô ngồi dậy, hần từ tốn đỡ cô đi đến bàn trang điểm. Tuy không thể nhìn nhưng cô tự biết bây giờ mình trông vô cùng khủng bố. Đầu tóc sẽ xù như ổ rom, từ hôm qua đến giờ chưa hề tắm rửa nên... hần sẽ rất là dơ đi...

Nhưng cũng không thể trách cứ sao cô ở dơ! Bên cạnh chỉ có Will và Shiki, không thể nhờ họ giúp mình tắm rửa hay thay đồ được!

Tuy nội tâm đang gào thét mãnh liệt... chỉ vì chút hình tượng nên cô đành phải nín nhịn cái cảm giác khó chịu mà tỏ ra bình tĩnh.

Hần nhanh nhẹn đi một lúc rồi đặt thứ gì đó lên bàn. Cô nghe thấy tiếng nước sau đó cảm nhận được một cảm giác mát lạnh thoải mái trên mặt. Dù là mùa hè hay mùa đông cô đều rửa mặt bằng nước lạnh, có lẽ sự mát lạnh giúp cô thanh tỉnh vào mỗi ngày mới. Thật không ngờ thói quen nhỏ như vậy mà hần vẫn đề tâm.

Khi mọi chuyện vẫn đang tốt đẹp thì...

Có lẽ do một lý do nào đó... hần tháo cúc áo ngủ của cô ra!!!!

” AAAAAA!!!!!! ...A... AnhAnh l... làm cái gì đó!!!!? ”

Đáp lại cô là

” Giúp em lau chùi thân thể chứ còn làm gì nữa? ”

Ôi! Trời đất tổ tiên ơi! Sao hần có thể nói một cách tỉnh bơ như thế chứ???

” A...Anh... không biết hai từ ‘xấu hổ’ đánh vần thế nào à???”

” Biết chứ. Ở u âu xờ âu xâu sắc xấu, hờ ô hô hời hỏ: xấu hổ :’>>> ”

Cô sắp điên lên rồi đây!!!

” Anh nói đàng hoàng cho em coi! ”

Hần tỏ vẻ tội nghiệp đáp

” Bộ em tính không vệ sinh thân thể sao? Sẽ dơ lắm đó! ”

Cô cãi lại ngay

” Đợi em nhìn thấy lại rồi tắm rửa cũng chưa muộn mà! Người ta nói ‘ nam nữ thụ thụ bất tương thân’. Anh hiểu không? ”

Hần nghiêm túc suy nghĩ sau đó nói một câu như thế này

” Anh thấy câu đó không đúng với thời đại này lắm... à...ờ... cũng không đúng cho trường hợp của anh và em nữa. ”

Cô bực mình

” Không đúng chỗ nào chứ? ”

” Thì lần đó em nhìn thấy nửa trên của anh cũng bình thường mà. ”

Cô ngờ ngợ. Có khi nào trong lòng hần luôn nghĩ cô là đứa con gái thấy trai đẹp liền chảy nước miếng rờn rờn không ta? Eo ơi! Cô thừa nhận bản thân mình đúng là mê trai thật... nhưng mà cô có đảo mắt với lại nhìn trộm thì cũng làm sau lưng hần à nha! Hần sao biết được? Mà nếu hần có biết thật đi chẳng nữa thì cô đâu có được bình yên như vậy đâu?

” Anh nói dối! Em đâu có nhìn... lần nào đâu. ”

” Lần đó ở Quý Quốc, anh mới đi bơi về, em chẳng khen “Đàn ông đích thực!” với lại là “Sáu múi cơ bụng... haizz chẳng bù với cái bụng mỡ của em”... Vì vậy, anh giúp em lau rửa thân thể cũng không có gì to tát a! ”

Cổ họng cô bỗng chốc cứng đờ lại

” Cái đó đó... ừ thì... khác nhau chứ! Đàn ông con trai còi trần chính là rất manly. Còn anh thấy con gái con lú đi bơi ai lại trần truồng nửa phần trên lần nào không? Nếu có thì phải là phim, truyện 18+ mới có!!! ”

Để tránh cuộc tranh luận chẳng đâu vào đâu này tiếp diễn liên hồi cộng với nội dung cuộc đối thoại càng ngày càng “đen tối” :) A hèm... cô tự mình vệ sinh cá nhân trong sự quyết tâm cứng rắn, khó nhọc và vô cùng, vô cùng ngại!

(Au: Giữ sức nhá mấy bạn! Sau này có một cái hồ sâu đầy rẫy “đen tối” đang đợi được tìm hiểu. Hehehe!!!)

Sau khi hần làm bảo mẫu... í nhầm... là quản gia cùng cô sinh hoạt buổi sáng rồi buổi trưa... Cô dùng hết sức làm nũng, nịnh nọt, mặt dày các thể loại... vân vân... và... vân vân... hần chịu dần cô đi dạo. Nói thật chứ cô đã triệt để quên mất lần cuối trước đó hai người cùng dạo chơi với nhau là lúc nào. Bây giờ rất giống với hèn hò mang lại cho cô cảm giác thư thái, vui vẻ lạ thường.

Cảm nhận chân mình đã mới lạ khác, cô đoán biết được bản thân hần là đi rất xa rồi. Cô có sức chịu đựng, dẻo dai hơn người thường rất nhiều vì vậy dù đi bộ thật lâu cũng sẽ ít mới chân hơn. Dọc đường hần hát cho cô nghe nhiều bài hát hay, giai điệu rất tuyệt. Cô hỏi hần khung cảnh bây giờ ra sao? Bởi lẽ cô không rõ nữa, người không nhìn thấy gì như cô bây giờ chẳng để ý gì khái niệm về thời gian, không gian nữa...

Hần nói bây giờ trời đã chập choạng tối. Nghĩ lại cô đã ngắm nhìn hoàng hôn không biết bao nhiêu lần nhưng lần này là ngắm nhìn bằng các giác quan khác thì giác nên có một chút không quen. Cô tưởng tượng ra khung cảnh lúc này... những ánh nắng cuối ngày dần dần thu lại. Tiếng những chú chim đang bay về tổ, tiếng bước chân người vội vã trở về với mái ấm của mình nghe sao mà lắng đọng thế? Từng cơn gió mát lạnh thổi qua mang đến cho người ta cảm giác thật dễ chịu. Hần vẫn nắm tay cô cùng bước đi

” Bây giờ chúng ta đang cùng đi dạo, cùng ngắm cảnh hoàng hôn. Tuyệt đã tan, những bông hoa lại sắp bắt đầu khoe sắc. Khung cảnh thật xinh đẹp, em có cảm nhận được không? ”

Cô đáp lại nhẹ nhàng

” Em cảm nhận được. Chúng ta đang ở nơi nào vậy Shiki? Em có cảm giác nó là một nơi yên bình và thơ mộng... ”

” Ừ. Chúng ta đang đi dạo xung quanh chính là một cánh đồng hoa rộng lớn, vô cùng yên bình. Anh có ước muốn nắm tay em đi ngắm hoa một lần. Xem ra đã thực hiện được rồi... ”

Cô đoán hần đang nhìn về phía chân trời kia, nhìn về một nơi xa rất xa. Cô bật hỏi

” Shiki này... Nếu một ngày em không còn ở cạnh anh nữa. Liệu... anh có thể... quên em không? ”

Hần bỗng đứng khựng lại vài phút sau đó mới tiếp tục bước bộ. Bàn tay hần nắm chặt lấy tay cô

” Sẽ không thể. ”

Cô thì thầm, thì thầm đặt một câu hỏi mà chẳng biết là để hỏi ai. Hỏi cô hay hần?

” Tại sao? Không thể ư? ”

Tiếng nói của hần hòa với tiếng gió, nhẹ nhàng, dịu mát trái tim cô

” Đúng vậy! Em không thể hủy diệt tất cả cây anh đào trên thế giới này. Bởi vì, những mầm sống vẫn sẽ trỗi dậy mạnh mẽ tại một góc ngách nào đó và rồi phát triển, trở thành một cây anh đào to lớn. Cứ như vậy, cứ như vậy, mỗi lần ngắm những cánh hoa bay bay trong gió anh lại nghĩ đến em. Nghĩ đến một người con gái mảnh mai, mỏng manh như cánh hoa kia. Nghĩ đến một số phận sao quá éo le, quá thương tâm... ”

Cô mím môi, cổ họng cản gương mặt sắp khóc của mình

” Sao anh lại phải tự hành hạ bản thân mình như vậy? Chúng ta... vốn chẳng nợ gì nhau. ”

” Em sai rồi. Từ khi anh gặp em duyên nợ của đôi ta đã bắt đầu. Tội tận giờ, sợi dây liên kết giữa anh và em đã vô phương chặt đứt mất rồi. ”

Roi lệ... Cô từng khóc rất nhiều đến nỗi tưởng chừng như nước mắt cô đã cạn khô cho những buồn đau của quá khứ... vậy mà bây giờ cô vẫn khóc. Rốt cuộc đến bao giờ, đến bao giờ cô mới có thể ngừng khóc?

Hắn dẫn cô đến ngồi ở một gò đất cao đột cô ngồi xuống rồi nằm lên chân cô như một chú mèo lười biếng. Cô cảm nhận được hắn đang nhìn cô, nhìn chăm chú, ánh mắt đó có thể sẽ vô cùng sâu, vô cùng đau buồn.

” Em có thể tặng anh một món quà không? ”

Cô ngạc nhiên. Từ lúc quen nhau đến giờ chỉ có hắn tặng cô chứ cô chưa từng tặng hắn món quà gì. Không phải vì cô không muốn tặng, hồi trước cứ bị thương liền miễn nằm lì trên giường bệnh, lúc mua quà rồi lại không kịp đưa cho hắn...

Thật ra cô chỉ có thể chắc chắn tặng hắn vật chất xung quanh cuộc sống mà thôi. Nhưng thử hỏi một vampire có cuộc sống vĩnh cửu thì cần gì đến tiền bạc, của cải?

” Anh muốn nhận được món quà gì từ em đây? ”

” Anh muốn có được tất cả nỗi buồn và nước mắt của em có được không? ”

Cảm giác đầu tiên khi nghe thấy câu trả lời của hắn chính là đau lòng. Đúng vậy! Không phải là bòn chòn, suy tư mà chính là đau lòng.

” Anh thật kì lạ. Ai mà lại muốn nhận được sự đau buồn và nước mắt của người khác chứ? ”

” Ừ. Điều anh sợ nhất chính là nhìn em đau khổ. Chỉ cần mọi ưu buồn của em tan biến... muốn anh làm gì cũng được! ”

Yêu chính là một thứ tình cảm mà chẳng ai có thể lý giải hết được chỉ có tự chính mình trải nghiệm ta mới có thể tự hình dung nó. Cô và hắn yêu nhau như là nhờ sự đưa đẩy của cuộc đời, không biết từ bao giờ cô yêu hắn, hắn yêu cô chỉ biết điều đó thật tự nhiên, thật bình thường hắn là tình yêu này đã được an bài từ lâu, rất lâu rồi.

” Nhưng em không tin vào tình yêu. Nói thật thì lúc hai ta gặp gỡ rồi sự việc cứ thế nảy sinh... Em đã nghĩ: Ồ thế cũng được! Sớm muộn cũng chết, yêu thì cứ yêu. Em chưa từng nghĩ đôi ta sẽ đi xa đến vậy. Người không có chút niềm tin vào thứ gọi là tình yêu chứ đừng nói là vĩnh viễn như em cùng lắm chỉ là yêu miễn cái vẻ ngoài của người khác thôi rồi cũng chán. Em đã đặt tình yêu của mình vào một người nào đấy rồi nói đó là yêu nhưng... không phải! Thực tế, em chưa từng muốn yêu, chưa từng muốn được yêu, em ghét, ghét nhất cái sự trói buộc, nặng nề khi người khác nói yêu mình... ”

Hắn vẫn im lặng không nói một chữ nhưng mà có lẽ sau cái biểu cảm lạnh lùng đó lại âm ỉ một nỗi đau, một nỗi đau biết đến bao giờ mới nguôi ngoai.

” Nếu hỏi em muốn tìm kiếm trên thế gian một người như thế nào? Thì em sẽ trả lời rằng em muốn tìm một người đem lại cho em cảm giác thoải mái, vui vẻ, hạnh phúc, một người có thể làm em nguyện ý bị trói buộc. Và rồi đến bây giờ, em có thể khẳng định đó là anh. ”

Nói đến đây, nước mắt cô chảy xuống, lăn trên gương mặt đẹp như tượng đúc của hắn.

” Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, em... em... không được... em... không thể... cuộc sống trước mắt... em sợ phải bước đi... sợ phải đối mặt với nỗi đau lần nữa... ”

Hắn ngồi dậy

” Vậy hãy để anh lần nữa gánh lấy nỗi sợ hãi của em. Em không còn sợ nữa, em còn có anh. Nếu cả thế giới đều ghét bỏ em thì anh nguyện là người duy nhất, duy nhất yêu em. ”

Tim... đập nhanh quá. Thử hỏi nó đã bị lỗi bao nhiêu nhịp rồi?

” Vậy tình yêu này có thể kéo dài bao lâu? Em không tin có người đàn ông nào có thể yêu một người phụ nữ suốt đời, mãi thủy chung với người đó... Huống chi, Bây giờ cuộc sống đối với cả anh và em là vô hạn. Tình yêu là thứ tình cảm mong manh, dễ đổi thay nhất, đến với nhau bởi chữ yêu và chia tay, mỗi người mỗi con đường riêng cũng bởi hai chữ hết yêu. Rồi một ngày nào đó chúng ta cũng như vậy thôi... ”

Khi cô nói xong, hắn ngừng đầu, đặt tay lên tay cô và nói với giọng khàn khàn

” Em biết không? Trên thế giới này có một loại tình yêu... tên gọi mãi mãi, loại tình yêu đó ở ngay đây, ngay đây. Dù em có cố ý nói ra những lời làm anh nhục chí đi chăng nữa thì anh cũng không thể nào làm bản thân mình rời xa em. Chuyền liệu có thể yêu một người vĩnh viễn được hay không rất khó trả lời. Vậy nên chúng ta hãy để thời gian trả lời được không? Để em thấy được cố gắng của anh nhé? ”

Đúng vậy! Câu hỏi liệu chúng ta có thể yêu nhau bao lâu vô cùng khó trả lời. Hai chữ “mãi mãi” rồi cũng chỉ là hai chữ đầu của mệnh lý thuyết và sáo rỗng nếu cả hai không cùng cố gắng vun đắp tình cảm. Vậy cô sẽ cho hắn, cho bản thân, cho tình yêu này một cơ hội, cơ hội được hi vọng về một tương lai tươi sáng hơn.

” ...Đã đến lúc rồi! Đến lúc hai ta thôi khổ đau. Em... không chắc chắn thực ra bản thân mình yêu anh đến mức nào? Nên em sẽ đợi, đợi đến ngày em

tìm được đáp án. Vậy... anh có thể ở bên cạnh em đến thời khắc đó, được không? ”

Cô cảm nhận được hân thật gần, hân là chỉ cách một khoảng nhỏ nữa thôi hai người đã chạm môi rồi. Hơi thở của hân tỏa ra mùi hương nam tính khiến người ta cảm thấy người này thật mạnh mẽ và đa tình.

” Được! ”

Rồi hân hôn cô. Xúc cảm mềm mại, ướt át trên cánh môi không lẫn vào đâu được. Người ta nói con người cứ một thân một mình mãi cho dù có lạnh lùng đến đâu cũng sẽ cảm thấy cô đơn hoặc ít ra là một phút giây yếu lòng, quả chẳng sai!

Cô thật may mắn vì đã tìm ra tình yêu đích thực của mình, tìm được một người có thể đem đến cho bản thân sự thoải mái, nhẹ lòng và hơn cả là hạnh phúc mà cô hằng ước mơ. Cô nhất định phải cố gắng sống thật tốt, hướng đến tương lai. Con người hay vampire đều chỉ có một mạng mà thôi, có khác nhau cũng là cuộc sống dài hay ngắn hơn..

Đời này cô chưa bao giờ tin vào phép màu. Nếu có phép màu cha mẹ cô đã không phải chết, nếu có phép màu anh trai cô đã không làm hại cha mẹ cô, nếu có phép màu cô đã không mắc một căn bệnh quái ác như vậy. Nhưng khi tỉnh dậy từ cơn mê thấy được hân và chính lúc này đây... cô bắt đầu tin vào phép màu.

Một khoảng không màu trắng mờ đục đột ngột xuất hiện giữa không gian tối đen quay cô. Khoảng không ấy từ từ, từ từ lan rộng ra và rõ ràng hơn. Cô nhìn thấy hân... lần nữa. Cái khuôn mặt, vóc dáng này ngắm mãi cũng chẳng bao giờ chán. Dần dần màu đen được nhuộm bởi muôn vàng màu sắc khác nhau hóa thành một khung cảnh hoàng hôn thật thơ mộng nơi cánh đồng hoa tưởng chừng như trải rộng bạt ngàn.

” Em thấy... anh! Cuối cùng... cũng thấy được anh rồi!!! ”

Nước mắt hân ứa ra, dùng tất cả sức lực ôm cô trong run rẩy. Hân nghẹn ngào nói

” Từ bây giờ, không cho em đau thương nữa! Hãy ở đây, bên cạnh anh... cả đời nhé? ”

Cô đáp lại cái ôm của hân, những ngón tay thon gọn, xinh đẹp níu chặt lấy vải chiếc áo sơ-mi hân đang mặc rồi nhẹ nhàng trả lời

” Ừ! ”

oooOOO•••OOOooo

P/s: Hé-lô cả nhà!!! Con Au siêu siêu lười (lười đến hết thuốc chữa) cuối cùng của cuối cùng cũng chịu gõ cái đầu, gõ cái mặt ra up chap rồi đây!!!

Hihi vì bệnh lười mãi không giảm nên lâu thật lâu mới lộ diện :)

Đừng ai quên Vote hay Comment à nha!

Love mọi người <3 Moa moa ^u^

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Gia Đình?

oooOOO•••OOOooo

Có thể vì vampire không cần ngủ hoặc nếu có ngủ thì cũng chỉ ngủ ban ngày thôi thế nên đến buổi tối cô chẳng tài nào chợp mắt được và dĩ nhiên, hân cũng chẳng ngoại lệ. Vì vậy thực tế cứ coi là cả hai trắng đêm đi...

Có một chuyện dù cô đã có sẵn đáp án trong lòng nhưng có lẽ nếu nghe được tất cả từ miệng người đó sẽ tốt hơn.

Cô mở lời ngập ngừng pha lẫn một chút hồi hộp

” Em biết không lần đó ở trước cổng trường không phải lần đầu tiên hai ta gặp nhau. Bởi vì... kí ức thuở nhỏ của em không dừng lại ở gia đình, người thân... mà nó còn dừng lại tại hình bóng của một người. ”

Hân mở tròn hai mắt nhìn cô, dường như không thể tin vào điều mình đang nghe. Nhưng rồi một lúc sau, gương mặt hân dịu đi sự ngạc nhiên thay vào đó là nét trầm tĩnh thường thấy cùng với nụ cười phớt nhẹ trên môi.

” Em kể đi, anh muốn nghe. ”

Cô thở ra, tiếp tục kể

” Từ khi sinh ra đến năm 8 tuổi chính vì địa vị của bản thân đã ấn định số phận ngay từ khi còn trong bụng mẹ đó là em phải học. Học hát, khiêu vũ, chơi nhạc, hội họa, thể thao, các môn văn hóa đến cả cách đi đứng, dùng bữa, nói năng cũng phải học. Ở lớp vì chán ghét bộ mặt giả dối của giáo viên, phụ huynh, bạn học mà em tự cô lập bản thân: Một mình, một góc, một chữ cũng không chịu hé răng... Cứ như vậy đến năm em bảy tuổi, đó là trong một ngày mưa lớn có cả sấm chớp rất đáng sợ! nhất là đối với một đứa trẻ nhỏ. Em không mang theo ô, bỏ mẹ bạn, người hầu hân đã quên đón em mà trường lại đóng cửa nữa nên em chạy đến đứng một mái che của một chòi bán hoa quả gần đó. Lúc ấy, con phố chẳng có ai, vắng lặng đến rợn người, em đứng, đứng mãi đến ngủ quên lúc nào chẳng hay. Rồi một nam thiếu niên trẻ tuổi xuất hiện, tuy không nhớ rõ mặt nhưng em lại không thể quên mái tóc người đó có màu đỏ rất đẹp, đẹp vô cùng... ”

Dừng lại vài phút, cô hít thở thật sâu và tiếp tục kể

” Từ lần gặp đầu, trải qua một khoảng thời gian, người đó giống như một người bạn thân của em vậy. Tuy hai người chưa hề quen biết nhau từ trước nhưng dần dần, dần dần em đã có bên một người thật đáng tin cậy. Lần cuối trong trí nhớ nhạt mờ của mình, em nhìn thấy... à không!... là cảm nhận thấy người đó là đêm cha mẹ em bị ám sát. Khi em nửa tỉnh nửa mê, người đầy máu, em cảm nhận được mùi hương đó, hơi ấm đó... Rồi lần đến Vam Quốc, có một người thợ kim hoàn nói qua cho em biết chiếc dây chuyền là vật kỉ niệm duy nhất với người đó tặng em, liên quan đến hai dòng tộc đó là Grance và Fullynia. Em muốn hỏi... người kia... là anh phải không? ”

Hắn dựa vào chiếc ghế dài, một tay đặt lên thành ghế, một tay đặt lên mặt ghế gỗ gõ vài cái rồi thở dài một hơi, gục đầu xuống vài giây.

” Đ... đúng vậy! Thật ra đó mới là lần đầu tiên anh gặp em. Kia... là lần ta tái ngộ sau chừng đấy năm... Nói ra thực sự vô cùng buồn cười, anh lại lướt tít một cô bé có bảy tuổi đầu. Nhưng có lẽ sau mấy trăm năm lang thang, cô độc, anh cũng đã tìm được một ai đó hiểu mình... ”

Nói thêm vài câu nữa rồi cô cũng tự mình lái cuộc trò chuyện sang một vấn đề khác. Chỉ cần cô biết hắn chính là ân nhân của cô tám... à không... chín năm trước là đủ rồi! Ôn nghĩa này cứ để suốt đời cô từ từ trả.

” Shiki này, cái lần em với Will bày kế làm anh phát điên lên, anh có nói với em rằng: anh không hận... E... em cũng biết anh là người rất tốt nhưng bản thân lại làm điều có lỗi như vậy thật đáng xấu hổ... Em xin lỗi! Em chưa làm gì được cho anh ngoại trừ đem lại sự đau khổ và bất hạnh... Đứa con gái vô dụng như vậy... vì sao anh vẫn muốn ở bên em cơ chứ? ”

Hắn cười hiền

” Vì anh tin em! Và anh cũng tin chính bản thân mình có thể đem lại hạnh phúc cho em mọi ngày trong tuần, mọi tháng trong năm... thật lâu và thật lâu hơn nữa. ”

Cô như đứa con nít cứ bám víu lấy vấn đề này mà hỏi

” Anh có bao giờ nghĩ rằng anh cho em quá nhiều lời lẽ ngọt ngào chưa? Hay anh có từng quan tâm mọi người nói anh miệng lưỡi mật ngọt hay không? ”

Và vẫn như thường lệ, câu trả lời của hắn làm cô vui và hạnh phúc rất nhiều

” Không! Ai cũng có quá khứ riêng của mình, em cũng thế. Quá khứ của em là chuỗi những ngày tháng buồn đau và đầy mùi máu tanh, hận thù... Có hay chăng chỉ là những lời động viên lúc em yếu lòng mà thôi. Vì vậy, anh muốn từ từ bù đắp cho em. Có lẽ nó chẳng thể đủ đầy bởi anh không phải là cha, mẹ, anh trai em thế nhưng hắn là cũng đủ một phần nào đó rồi đúng không? ”

” Ừ! Đối với em điều đó là quá đủ, quá sức mong đợi... À! Có điều này em đã muốn làm từ lâu, và em muốn sẽ thực hiện nó ngay bây giờ! ”

Cô đứng dậy hướng mặt nhìn hắn nói thật to rồi nhảy chồm tới ôm hắn

” Anh biết sao không? Em yêu anh!!! ”

*

* *

Sáng hôm sau, cô liền nhận ra bản thân mình là một thảm họa của thảm họa thời trang thế giới khi nhìn vào trong gương!!!! Ôi tưởng tượng của cô về bản thân ít ra cũng không kinh khủng đến nỗi này. Mái tóc xù rối đã vậy sợi tóc còn dính bết vào nhau, cứng như đá vậy. Làn da-phương diện cô nghĩ là ổn nhất, thực tế xanh xao, khô nứt, sần sần trông rất rất khủng bố. Quảng thâm dưới mắt càng ngày càng lan rộng và đen xỉ. Người ta nói một người đàn ông tốt là người không ngại khi người phụ nữ mình yêu xuống sắc. Câu nói này hoàn toàn không thấm vào đâu với hắn a.

Cô tắt bật chỉnh trang lại vẻ bề ngoài của mình còn hắn tranh thủ làm cho cô ít điểm tâm và trà nóng. Sau vài giờ cuối cùng cô cũng tạm tạm hài lòng một chút. Mái tóc, áo quần, làn da đã được cải thiện không ít tuy nhưng vì thời gian dài trải qua bệnh tật nên sự xanh xao, mỗi mặt vẫn không che giấu được.

Cô ngồi thưởng thức chút đồ ăn nhẹ và uống một tách trà nóng để khôi phục lại vị giác. Sau đó, cô mới thành thật nói chuyện tiếp với hắn

” Kì thực ngay lúc này là thời điểm thích hợp... em muốn nói với anh về gia đình thứ hai của em và dẫn anh đến gặp họ! ”

Hắn tỏ ra ngạc nhiên một lát rồi mới mở lời

” Em nói rõ xem ”

” Thực ra mọi chuyện là thế này... ”

—ooo-000-ooo—

Cô lái xe bình thường cũng chẳng đến nỗi tệ, có thể nói với cô dành giải cuộc thi đua xe là điều dễ dàng. Nhưng hôm nay cô chở một người quan trọng vì vậy sự lo lắng đã làm cô lái xe suýt chút nữa đâm vào cột đường, một nguyên nhân chủ quan bởi vì chứng “mù đường” lại tái phát. Hắn liền tặng thưởng ngay cho cô một trận cú đánh liên hoàn vào vai

” A! Đau! Đau đau đau đau!!! Anh đánh đau như vậy sẽ chết người thật đó! ”

” Ai bảo em lái xe kinh khủng như vậy chứ!? Dừng xe ngay. ”

Cô cũng chỉ có thể làm theo lời hắn, sau đó đưa đôi mắt như cún con bị chủ nạt mắng trông vô cùng đáng thương.

” Xê ra kia ngồi cho anh! Còn nữa, cấm em làm bộ mặt đó, không có tác dụng đâu nghe chưa? ”

Cô lùi thui ngồi sang ghế phó lái để nhường chỗ cho hắn. Bộ mặt đáng thương đã biến mất, thay vào đó là gương mặt phồng má tròn mắt.

” Hừ! Anh là quỷ chắc? Cưng nhiên không có chút động lòng nào cả!!! ”

Hắn thắt dây an toàn, hai tay cầm trên vô lăng rồi ngược mặt nhìn cô

” Em nói gì thế? ”

” Ách... em có nói gì đâu... ”

Trời ạ! Khiếp thật! Cô nói nhỏ như vậy mà hắn cũng nghe thấy sao? Sau này nhất định phải cẩn thận hơn mới được! Muốn nói xấu cần chờ lúc không có ai hắn nói đi...

Hắn lái xe rất tốt, vì vậy cô lười biếng ngồi dựa lưng vào ghế từ từ ngủ trong yên bình.

Lúc cô tỉnh dậy đã thấy tòa lâu đài hiển hiện sau hàng thông xanh rì. Đến nơi, cô bảo hắn để xe vào rồi hí ha hí hửng chạy vào trước. Nhưng có một vài điều quan trọng mà cô không chú ý: đây là những tấm vải viền bằng ren được trang trí tỉ mỉ xung quanh đều là màu trắng. Các chậu hoa sắp xếp ở trước lâu đài cũng toàn một màu trắng muốt trong trẻo. Ngoài ra cánh cổng màu đen và hàng rào cao ngất quanh lâu đài có những chiếc đèn lồng trắng thấp đèn nền trong đó. Hắn liếc qua một cái đã hiểu, rồi chỉ có thể lắc lắc đầu đặt câu hỏi: cái tính hấp tấp của cô liệu có chữa được không?

...

Người đang bị nhắc đến lại tung tăng chạy trên những bậc thang đến cánh cửa căn phòng đẹp nhất, lớn nhất lâu đài. Cô hành động như một tên trộm nhẹ nhàng mở hé cánh cửa mà một tiếng động cũng chẳng vang lên. Đưa mắt nhìn vào trong, cô thấy ngay một đàn toàn là mỹ nam mỹ nữ, người thì gục đầu, người thì ngã lưng vào ghế sofa, kẻ lại đầu tóc rũ rượi nằm như xác chết.

Ngay tức khắc đẩy mạnh cánh cửa, cô hùng hổ xông vào và hét lên

” KAI, PEARL, GARNET, LUKE, MARC, MATTHEW!!! Mấy người làm cái trò gì vậy hả???? ”

Sự im ắng kéo dài vài phút... Sau đó gần như ai cũng tỏ ra hoảng sợ, hét la hét, quỳ, lạy,... lại khóc như mưa.

Cô gái khóc lóc như chết cha chết mẹ, mặt mày lem luốc lên tiếng đầu tiên

” Ưc... hự hự hự... *cần khăn mùi xoa* Vì à chị biết chị rất rất xấu. Chị đã trộm tổng cộng 305 quyển truyện tranh của em, quýt nợ vô số và xúi bậy không nhớ nổi lần... Nhưng chị sẽ thay đổi mà! Chị sẽ đốt từng chap truyện, từng tập phim, từng quyển truyện tranh “One Piece” mới ra cho em. Huhuhu em đừng giận mà! ”

Tiếp theo đó

” Uhuhuhu! Chị Violet, em vô cùng xin lỗi!!! Em đã nói dối dù thực tình em đã ăn hết 5 cái bánh kem chị đặt hàng... Em còn góp phần giúp cái giá sách sập xuống, tập nấu ăn làm vỡ gần hết bát đĩa, tranh giành với Pearl làm rách mất cái váy chị mới may, đưa nhầm thuốc giảm đau thay vì thuốc gây mê,... mấy chuyện đó em toàn chối cãi bây giờ em thừa nhận rồi đó! Làm ơn tha cho em, em sợ ma lắm huhu... ”

” Mấy người!!!... hừ... hừ... cứ đợi đó!!! Cứ chờ xem tôi chinh nấy người thế thảm ra sao!!!!!!!! “_cô thầm nói trong lòng và cố nén giận để tiếp tục tra hỏi

” Còn ai nữa mau khai tội hết cho tôi! ”

Tiếp tục là ba chàng trai: một người đeo kính, một người tóc xanh lá có hình xăm rất lạ ở cổ và một người mặt cười cười thay phiên nói

” Thực ra anh đây cũng chả có lỗi gì với em cả! Chỉ có vài lần cố trộm áo ngực, buổi tối đổ dầu ăn trên bậc thang để em ngã, chụp ảnh dìm những lúc em ăn mặc như con ăn mày,... bla...bla...”

Sau đó...

” Anh thì cũng như nó thôi! Chẳng qua là vài lần đào hồ làm bể ở giữa đường em chạy bộ buổi sáng, giả vờ vô tội dù đã phá nát vườn hoa của em... à... hình như còn cầm đèn pin chiếu vào mặt rồi thò đầu vào phòng em dọa ma lúc 12 giờ đêm,... Haizz mà này, ở đây đứa nào đứa nấy đều có lỗi với em cả, không đếm nổi lần đâu. Vì vậy, em có muốn kéo thì kéo tất cả bọn đây xuống địa ngục luôn cho nó cân à nha! ”

Sau đó nữa...

” Hehe anh đây không có xấu tính như họ nên em yên tâm! Nhiều lần thì cũng chỉ có xáo trộn đồng tài liệu 1000 tờ em đã sắp xếp, à... ừm... hình như còn bao nhiêu lần đẩy mặc bộ đồ cosplay cương thi dọa em chơi, ăn cắp tiền này, mượn em tiền mà một hay ba năm gì đấy chưa trả. Anh không nhớ rõ lắm hình như còn nhiều nữa nhưng quên rồi! *cười lấy lòng* ”

” Mấy người... đi chết hết cho tôi!!!!... Á...đứng rồi! Kai!!! Anh có gây ra tội lỗi gì không? Khai ra mau! ”

Chàng trai tên “Kai” đó có thể nói là người đẹp trai nhất. Gương mặt như tạc tượng với những đường nét sắc xảo tinh tế, làn da rám nắng khỏe mạnh không chút tỳ vết. Mái tóc đen được cắt tia qua loa vậy mà nhìn vẫn đẹp vô cùng... Dù có phải là người thường hay không thì vẻ bề ngoài tuyệt mỹ như vậy cũng thật khó kiếm tìm. Đặc biệt, Kai là nhân vật duy nhất không quý, không lạ cũng chẳng khốc. Từ đầu đến giờ bình tĩnh, từ từ thường trả.

” Nghĩ lại xem: Tiền em thiếu, nợ em quýt, tính em lười,... ai là người cho em tiền? Ai cho em quýt nợ không nói tiếng nào? Ai nấu buổi sáng khi em ngủ nướng? Ai...”

” Thôi được rồi! “_cô ngắt ngang_” Em biết anh là số một rồi!!! Anh chẳng có chút xíu lỗi lầm gì cả, được chưa? ”

” Tạm được. ”

Tiếng cánh cửa mở ra rồi đóng lại. Hắn đi vào làm tắt cả mọi người trừ cô mồm chữ A, miệng chữ O há hốc nhìn

” Vì... Vì... xừ giả địa ngục đẹp trai vậy sao? Cứ tưởng chả còn ai có thể so bì với Kai nữa chứ! ”

Cô tức giận đáp lại

” Cấm chị ồn ào! Làm gì có “xừ giả địa ngục” nào!? Anh ấy tên là Shiki và là...”

” Chồng tương lai của Violet. ”

Hắn tiếp lời như thể đã thành công thêm cô vào danh sách “những người sống sờ”

Cả bọn thét toáng lên

” Cái ... gì??? ”

Đã vậy hắn tỉnh queo nói tiếp

” Violet có nói qua cho tôi biết mọi người là gia đình thứ hai và đã chiều cô em ấy suốt hơn 8 năm qua, tôi thành thật cảm ơn. Từ bây giờ, tôi cũng sẽ trở thành thành viên trong gia đình, còn nữa tính tôi rất hay không vừa lòng với một số tật xấu của Violet. Mong ai ở đây hãy bảo ban, cấm đoán cô nhóc này giùm tôi! ”

Không hẹn mà cả dàn mỹ nam mỹ nữ này liếc sang cô rồi thay nhau nói như đã tính toán từ trước

” Haizz ya!!! Nó biết cái thói đó của em rồi kìa. ”

” Nói huyet toẹt ra là cứ thấy zai đẹp là chảy nước miếng, ngắm người ta đến quên trời quên đất! ”

” Mà cậu “em rể” này của tụi anh chính là hay ghen, hay ghen đó nha!!! ”

” Khuyên chân thành là chị bớt mê trai đi! Không thì tụi này không cứu nổi chị đâu à. ”

” Hehehe! Để anh đây cho em mấy quyển truyện đọc gọi là “tham khảo”. Thôi này rất cần kiến thức a. ”

Cuối cùng, Kai đẹp trai kết luận bằng một câu

”Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Không có biện pháp! ”

Câu vừa nói xong đã bị cả bọn ném đá

”Này! Cái logic quái quỷ gì thế? Kết luận chả liên quan! ”

”Kai đại nhân à, em nó khó khăn lắm chết rồi mới kiếm được người yêu! Mà người hay không phải người chịu cưới con Vi nhà mình tuyệt chủng gần hết rồi! Anh thương nó, nói ít lời tốt đẹp đi. ”

Cô hét âm lên

”Chết đâu mà chết!!! Máy người không thấy tôi đang sống sờ sờ đây hả??? Tôi mà có chết thật cũng lời mấy người đi theo từ đời nào rồi, sao lại phải chờ đến bây giờ chứ!? ”

Cả đám tiếp tục ngơ ngác... Sau đó mới òa lên và nhào đến ôm cô

”Oa!!!! Nó còn sống thật! ”

Cô cuối cùng vẫn chọn phương án nén giận và cảnh báo một câu

”Yên đấy! Mấy điều từng người một vừa nói tôi không có quên đâu! ”

Sau đó, cô bắt đầu giới thiệu với hân

”Đầu tiên,... a hèm... như anh thấy bà chàng da bánh mật đây là Pearl. ”

Người đã danh chính ngôn thuận được hô tên lập tức xen vào

”Hi hi... Cậu thấy đây Shiki-yêu à! Tôi đây rất mến mộ những người đàn ông đẹp trai, thanh lịch. Vậy nên, tôi sẽ không ngại nếu cậu trở thành bạn chung phòng đâu! ”

Hân đáp

”Không hứng thú. ”

Lập tức một đám mỹ nam sau lưng cười sặc sụa

”Hahaha!!! Mọi người nghe rõ chưa? “không hứng thú”! Trời ạ! Chết quá đó em rề!!! Anh mày duyệt. Ai-lai-kết :)) ”

Pearl xù lông ngay tức khắc

”Ngậm ngay cái miệng lại! Không chị thi* n mày bây giờ, tin không hử? ”

Và rồi không gian trở về sự yên tĩnh như ban đầu, cô len lén thở dài

”Mặt mày như thằng hề, tính tình cà lơ phất phơ là Matthew. À anh cứ lo ổng luôn càng tốt! Matthew chỉ nghe lời một mình Pearl thôi. ”

Nghe xong lời giới thiệu, Matthew mặt hề lên tiếng phản bác

”Này Violet! Nhìn cho kĩ lại coi! Anh đẹp trai như vậy, sao mày dám nói anh mặt hề hả??? ”

”Pearl! Chị có thấy mặt Matthew rất hề không? ”

Cô nàng da bánh mật lập tức hưởng ứng

”Có! ”

Matthew đáng thương không dám cãi lại, chỉ có thể liếc mắt ai oán nhìn Pearl. Ai kia cũng bơ đẹp không quan tâm

”Tiếp, người đeo kính mắt ấy tên Luke... anh tránh càng xa càng tốt cho em. Anh đừng vội nhìn vẻ đẹp trai, đeo kính giả trí thức của ổng mà bị đánh lừa. ổng là một kẻ cực kỳ đồi bại và biến thái. Phòng của ai đó đó là kho tàng khổng lồ của phim, truyện,... dán mác 18+. Tóm lại, em cho ổng là tội phạm đáng bị tẩy trừ và bị tránh xa nhất nhất!!! Tất nhiên ý nói là anh tránh ổng ra. ”

”Nói vậy em thì sao? Không phải Luke rất biến thái? ”

Cô hớn hờ hân lên, cười che miệng mặt gian thấy ón

” Ahiihi... còn một điều nữa: Luke chỉ hứng thú với con trai thôi. ”

Hắn tỏ vẻ đã hiểu

Cái người biến thái này giờ bị đưa ra làm vấn đề thảo luận bỗng dung đi ra ngoài hóng gió.

” Con nhóc tóc đỏ tên là Ganet và cái tên tóc xanh dương đậm đó là Marc. Cuối cùng, là người có quyền lực, đẹp trai, lạnh lùng,...bla...bla anh nên nghe kĩ nhé! ”

Hai kẻ bị giới thiệu cho có lập tức tỏ vẻ âm ỉ và bắt đầu định kẻ lẽ liền nhận ngay hai cái liếc mắt sắc bén từ Pearl và cô.

” Người quan trọng, quan trọng nhất nhất đó chính là Kai! Kai đẹp trai hủ hủ! ”

Lời còn chưa dứt, hắn đã hươ hươ nắm đầm ra trước mặt. Ý tứ quá rõ ràng! Mùi dấm chua bốc lên nồng nặc...

Ôi trời ơi! Hắn ghen cái gì cơ chứ? Uy hiếp kiểu này sao cô có thể diễn tả hết được tầm quan trọng của Kai đại nhân đây?

” A...hèm... so với cái lũ người chỉ biết ném tiền qua cửa sổ kia thì Kai tuyệt đối tốt hơn vô vàng. Ảnh coi như là người anh thân thiết của em. Và xin nhấn mạnh luôn: Kai không có hứng thú với con gái!!! ”

Xong phần giới thiệu này không biết bao nhiêu dây thần kinh của cô bị kéo căng rồi lại dẫn ra nữa... T^T

Đến lượt hắn nhận xét

” Sáu người thì hết hai là gay. Trừ anh ta-chi Kai- và em ra thì toàn là những người tâm lý vụn vụn, biến thái, mê trai, ngơ ngơ,... vân vân...và... vân vân... ”

Hai mắt cô long lanh long lanh như cú con. Shiki tuyệt quá! Mới nghe thế mà đã lĩnh hội được tất cả rồi!

Và cũng rất may mắn cô cũng chỉ nghĩ trong đầu chứ chưa nói ra... nếu không, hắn sẽ bị tập thể ném đá toe tua vì cái tội phản bội đồng đội.

Đột nhiên, Luke siêu biến thái đi vào với gương mặt cúi gằm khó hiểu.

Mà cũng chẳng bao lâu sau đó, anh chàng Will vô tư hồn nhiên như thằng điên xuất hiện với một màn đá cửa rất chi là hoành tráng.

” Hellu!!!! Có ai nhớ tui hem? :3 ”

Rồi thêm một màn gây sốc tập thể nữa diễn ra... Cậu lại gần cô và nói bốn chữ gây chấn động địa cầu

” Violet, anh yêu em! ”

oooOOO•••OOOooo

P/s: Ohayo! mina-san :))

Xin chào cả nhà!!! Hima_chan của mọi người đã xuất hiện trở lại và ăn hại hơn xưa hihi :3

Đề ăn mừng truyện “Mãi là quán gia của em” cuối cùng cũng lết đến 1.2k votes o>w

Ăn mừng nhưng không có bánh kẹo gì đâu :)) Đọc tạm chap này coi như món quà tinh thần Au gửi tặng các bạn đọc giả.

Mọi người tiếp tục làm hươu dài cổ đội chap nha!!!! <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Kế Hoạch Mai Mối

oooOOO•••OOOooo

Cô lão đạo. Cũng may Pearl kịp thời tới đỡ nếu không chắc cô đã ngã lăn quay trên mặt đất luôn rồi.

Thêm vào đó gương mặt của hắn càng ngày càng đen xì xì. Những người còn lại đơ đơ không hiểu chuyện quái gì đang diễn ra.

Will vẫn tiếp tục sự hồn nhiên đến muốn ăn đấm của mình.

– Cá tháng tư vui vẻ!!! Hôm nay lừa được nhiều người quá nhỉ? ^v^

Cả đám bấy giờ đứng hình mới từ từ có phản ứng bằng những tiếng ú ớ ớ.

Người đầu tiên lên tiếng là cô. Cô giật giật tay Pearl rồi hỏi

– Chị... chị xem hôm nay ngày mấy?

Cô nàng cũng lơ ngơ lờ lỉ “dề yêu” từ túi quần ra. Nhìn lên màn hình di động, mặt Pearl lập tức trở nên vắn vẹo đến khó coi.

– Ngày 1 tháng 4.

Không cần giải thích gì thêm, một tràng tiếng chửi rửa vang lên

– Cmn!!!! Chơi nhau à!? Thằng khùng này dám lừa bố!

Mathew, Marc và Luke định xông lên cho Will một trận thì ngay lập tức bị Pearl và Ganet ngăn lại.

– Nè nè nè!!! Quân tử động khẩu bất động thủ.

Chung quy lại, kẻ xui xẻo nhất chính là Luke. Bởi vì được hai người kia thấy mỹ nhân lập tức thôi xù lông. Còn Luke quanh năm biền thái, từ sớm đã bị phái nữ “ghê lạnh” nên người ngăn cản không ai khác ngoài Kai. Mà hotboy lạnh lùng kia có bao giờ chịu mở miệng nói mấy lời khuyên. Thế là hành động đưa chân ra gạt được thực hiện mau lẹ đem lại kết quả rất rất đáng nể: Luke nắm ôm hôn đất mẹ.

Cái miệng chuyên văn tục của Luke lập tức đạt tới mức tối đa

– Bà nội nó!!!!!!!!!!!! Đứa nào gạt chân bố?

%^\$%#&##)%*#^(@)^%&#^#)%\$*%\$^\$*\$*#^@&\$^%#&\$*\$&\$&\$&\$^#S#*\$&\$*#^#^@*@&\$*\$&\$&\$^@%#^\$^%

Mọi người cùng đồng thanh

– Là Kai!

Nghe xong, Luke thức thời cười trừ rồi đứng dậy phủi bụi trên quần áo, cầm lặng đứng yên.

Cô và Pearl rất không hình tượng mà trưng bày thói mê trai của hai chị em

– Kai ngầu quá đi à!!! (ㄊ≥▽≤)ㄊ~≡

– Soái ca của lòng em ≡ ≡ ≡

Ánh mắt sắc như dao của Shiki ném đến làm cho những cá nhân tăng động lập tức đứng thẳng nghiêm túc. Sau đó, cả đám bị cưỡng chế ra khỏi phòng không thương tiếc, chỉ còn lại Shiki, Kai và kẻ chuyện gây chuyện (Will) ở trong đó.

Bọn họ ở trong đó khoảng hơn mười lăm phút thì có tiếng hét rầm trời vang lên

– Áááááááááá!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếp đó cánh cửa bị bật tung ra, cậu vọt lao ra ngoài với gương mặt tái mét. Will đến trước mặt cô với vẻ sợ hãi tột độ, hai tay lay mạnh vai cô

– Violet cứu tôi! Chỉ có cô mới cứu được tôi thôi!!! Huhu xin hãy cứu tôi với (´;д;)

Cô thì cô có hiểu cái gì đâu a!

– Cậu bị sao thế? Họ nói cái gì mà làm da mặt dày thế này tái mét luôn!?

– Là...

Will chưa kịp nói thì Shiki và Kai đã bước ra với phong cách đậm chất nam thần. Cậu lập tức bất chấp hình tượng mà nấp ngay sau lưng cô. Cả người cậu ta cao lớn đứng chùn chân trông rất đáng yêu, Will chỉ để lộ quả đầu màu cà phê sữa của mình cùng hai con mắt nhìn Shiki và Kai như kẻ thù. Miệng cậu nói nhỏ

– Hai kẻ đó tuyệt đối chỉ có vẻ bề ngoài coi được, tâm hồn thì còn tệ hại hơn cả ác quỷ!!!!

Tuy Shiki là người yêu còn Kai là người cô vô cùng kính trọng nhưng lần này cô đồng ý với quan điểm của Will: hai người đó rất rất rất xấu xa.

Từ đầu đến giờ cô mới để ý ánh mắt của Kai nhìn Will vô cùng khác thường. Nó... có chút gì đó oán hờn... nhưng nhiều hơn, bao phủ toàn bộ cảm xúc trong cánh cửa tâm hồn kia chính là yêu thương và ... nhớ mong? Cô tự hỏi: Họ quen nhau từ trước sao?

Shiki đột nhiên lên tiếng

– Bây giờ không còn sớm nữa, tôi và Violet về dinh thự trước có chuyện gì mai gặp lại.

Cô lên tiếng

– Hơ... em muốn ở đây cơ! Bao lâu rồi chưa gặp lại mọi người kia mà!!!

Hắn nhú mày

– Vậy bao lâu rồi em chưa gặp anh?

– ...

Thế là, cô và Will bị Shiki kéo về dinh thự Abertora, còn mọi chuyện để mai tính.

.

.

.

Khi đêm đã khuya, sau khi chắc chắn hẳn đã ngủ, cô lò mò ra ngoài. Tên Will chết tiệt đó thì chẳng cần nói cô cũng biết cậu ta ngủ y như lợn từ đời nào rồi!

Sau khi thay trang phục và chỉnh trang hoàn tất, cô cầm theo một ngọn đèn dầu ra vườn. Cổng chính lẫn cổng phụ đều bị khóa, cô lăm bằm

– Chắc! Chỉ còn cách leo rào thôi.

Ngọn đèn may mắn lọt qua hai song sắt mà ra ngoài còn bản thân của cô thì bị thảm hơn nhiều! Ngược lên nhìn hàng rào sắt cao hơn cả cây anh đào cổ thụ, cô rơi lệ

– Hic hic còn đâu là một thời oanh liệt leo rào trốn đi chơi! Phải chăng mình đã đến cái tuổi già yếu rồi ư???

Bình thường nếu mang quần sẽ dễ leo hơn nhiều nhưng hôm nay cô lại muốn mặc bộ váy vừa dài đến chân vừa nhiều lớp vải giúp phần chân váy có độ phồng lên nên leo rào chẳng khác nào một cực hình. Sau khi đã đáp đất an toàn cô đến cả thờ cũng thấy khó khăn! Nghỉ ngơi vài phút, cô cầm lấy ngọn đèn rồi lao đi.

*

* *

Nơi rừng thông chìm trong màn đêm, khi mọi người đang nằm trong phòng ngủ, có một thiếu nữ mặc chiếc váy đen tuyền cầm trên tay ngọn nến đi dạo trên một hành lang dài và tối tăm trong lâu đài rộng lớn. Bóng của cô gái đổ in trên bức tường đi rồi đi. Chiếc váy đen hòa lẫn với sắc màu của bóng đêm, duy chỉ có mái tóc trắng như tuyết hiện lên vô cùng nổi bật. Cô đến trước một cánh cửa được trang trí hết sức ghê rợn. Đầu lâu xếp chồng chéo nhau thành biểu tượng một khóm hoa hồng. Xung quanh biểu tượng đó là một thứ gì đó, có thể màu sơn đỏ hoặc không, được tạo hình như nước chảy hay đúng hơn là trông giống một dòng suối máu đang chảy.

– Em có chuyện muốn nói.

Từ trong căn phòng vang vọng một giọng nam trầm, khàn đục

– Vào trong đi, Violet.

Cô đưa tay đẩy cửa rồi bước vào. Căn phòng bên trong cũng vô cùng tối tăm. Người con trai ngồi trên thành cửa sổ bấy giờ mỉm cười. Bầu trời không trăng nhưng có thật nhiều sao. Cánh cửa sổ mở toang giúp chút ánh sáng ít ỏi của các vì sao đem đến chiếu rọi vào trong gian phòng.

Cô cười cười

– Anh vẫn không thay đổi gì, Luke. Vẫn yêu thích sự tối tăm như thuở nào.

Giọng nói khàn đục ấy vang lên không những không khó nghe mà lại đem đến một sự mê hoặc lạ lùng

– Cảm ơn về lời khen của em. Tất nền đi, anh thích ánh sáng tự nhiên hơn.

Cô đáp

– Theo ý anh.

Nói rồi cô thổi tắt ngọn nến. Xung quanh giờ đã không thể nhìn rõ gì ngoài chân dung của cô và hình ảnh chàng trai ngồi bên cửa sổ.

– Anh biết em sẽ đến tìm anh. Mà nếu em không đến, anh cũng sẽ đến thôi.

Cô bật cười thành tiếng

– Haha. Anh em ta hiểu nhau thật đấy! Ta sẽ vào vấn đề chính luôn nhé: Anh có muốn biết lý do tại sao em lại cố tình giới thiệu việc anh thích con trai hay không?

Nghe xong lời cô nói, như nhớ lại điều gì, Luke biến thái hết như một thùng thuốc súng được châm ngòi

– Không nhắc thì thôi! Ai cho em dám nói dối điều kinh khủng như vậy, hả? Anh của em chỉ thích các cô gái xinh đẹp ngực bự, eo nhỏ, tóc dài, nói năng dễ nghe, hiểu biết,... đòi nào lại là gay được! ”

– Thế à? Ấy chết! Vậy mà có lần anh làm nhiệm vụ, em thấy anh ôm ôm ấp ấp một cậu bé rất khá ái nha.

“Thùng thuốc súng” tiếp tục tiến hóa thành “đại bác liên thanh”

– Em còn nói! Hứ!!! Cái thằng nhóc còn hỏi sữa đó dám lừa anh đây. Ai mà ngờ một gã đàn ông da dẻ lại trắng trẻo, mềm mại đàn bà. Đã vậy còn dám quyến rũ anh, bảo mình cái gì mà “tiểu thư con nhà giàu”, cái gì mà “hoa khôi của trường”. Sau này phát hiện ra, anh mày bị thằng Kai với con Pearl cười nát mặt. Cay thiệt!

Cô nhin cười đến nội thương. Mặt ngoài vẫn phải nói lời ngon ngọt, không thể để lão biến thái này giận được! (thể gọi là “vừa đâm vừa xoa” :)))

– Chắc là anh không chấp nhất đâu nhỉ?

– Đương nhiên! Anh mày chính là vị tha, nhân hậu, tốt bụng các thứ... À mà đừng vòng vo nữa! Thế muốn nhờ gì? Cứ nói toạc ra xem nào.

Cô cười hi hi, hai tay nắm lấy tay áo Luke nhẹ nhàng đẩy tới đẩy lui cho giống dáng điệu làm nũng, nhờ vả một chút.

– Thực ra cũng chẳng có gì to tát cả! Anh biết đấy về chuyện của Kai... anh ấy...

– Bị bắt lực? :)) _Luke cắt ngang

Cô gắt lên

– Bắt lực cái đầu anh! Em đang nghiêm túc, vậy nên bịt cái miệng quạ đen của anh lại và nghe kĩ đây!!!

– 0 × 0

Cô lấy tay đỡ trán trong lòng không ngừng gào thét: ” Luke anh chính là thằng điên không có đầu óc! Nói chuyện với anh đúng là sự sỉ nhục chỉ số thông minh của em > 0 < ” Xong, sự gào thét đó không thể giải tỏa ra bên ngoài. Cô chỉ đành nói tiếp kế hoạch của mình trong chán ngán

– Em muốn kiếm người yêu cho Kai.

Luke há hốc

– Là ai?

Cô cười gian

– Thì là Will đó! Cậu ta ngoại trừ góc ra thì ngoại hình và tính tình đều không tồi. Với lại bây giờ nên chuộng “hàng nội” thì tốt hơn.

Anh trai biến thái ngay lập tức lên án chê bai

– Thằng góc thiếu đánh đó rất có thể khi rước về rồi sẽ bị Kai cho một ngày vài trận đòn. Còn nữa Will... hay... Well gì đó ngoài cái bản mặt và vóc dáng thuận mắt ra thì chính là đồ không có não!

Cô vội vàng bồi thêm một câu trong lòng

– Khỉ!!! Thế anh nghĩ mình có não chắc!?

Cô cười nhìn rất rất mắt hình tượng hay nói thẳng ra là cười một cách hết sức dễ tiện

– A hèm... Nói chung là nếu anh giúp em hợp thành mối nhân duyên này thì Violet đây sẽ báo đáp cực kì hậu hĩnh a ~ ~ ~

Luke cũng chẳng kiên nhẫn gì mà dùng cái mặt cười dễ tiện giống cô

– Anh đây đương nhiên sẽ giúp em rồi! Với bộ óc thông minh của anh đây đừng nói là một tên Will còn con, có mười tên Will đi nữa anh mày cũng méo ngại hahaha!!!!!!!!!!

Nội tâm cô lên tiếng

– Anh á? Thông minh á? Với bộ óc quả nho của anh thì chưa giúp được gì đã mất mạng rồi! Chỉ có em mới có đủ thông minh đứng sau sai khiến để thực hiện cái kế hoạch này thôi.

Vậy là hai khuôn mặt cười dễ tiện kia tiếp tục bàn bạc chi tiết về cái kế hoạch tác hợp. Hơn ba mươi phút sau:

– Ok! Tạm thời dừng lại ở đây đã. Mai chúng ta lại tìm thời cơ bàn bạc lâu hơn. Bây giờ em phải về kéo lại bị phát hiện!

– Ừ em về đi.

Cô nhanh chóng vụt đi như một cơn gió. Từ lúc trở thành vampire đến giờ mọi thứ vẫn bình thường như trước trừ việc khả năng di chuyển trở nên vô cùng thần thánh ra. Hồi trước cô chỉ toàn hay nói quá lên về tốc độ chạy của bạn thân. Vậy mà bây giờ cô chạy bằng tốc độ ánh sáng thật rồi

Về đến dinh thự, cô lại cực khổ leo rào vào lần nữa. Khi tay mới vừa vịn chạm vào cánh cửa phòng ngủ, một tiếng nói chơn rất đúng thời điểm mà vang lên

– Em giỏi lắm đấy, Violet Abertora!!!

ooo000●●000ooo

P/s: Hé-lô các tình yêu của tui!!!

Đáng lẽ ra Au dự định sẽ giống năm ngoái (2015) hứa hẹn viết nhiều up lệ các thứ nhưng vì biết thân biết phận nên thôi, không thì sẽ bị một đồng gạch đá ném tới chôn vùi luôn

Và cũng có lẽ ra còn lâu thật lâu nữa chap 41 này mới ra lò. Chẳng qua là vì lượt vote cho truyện tăng nhanh đột xuất từ 1.2k lên 1.3k trong một khoảng thời gian ngắn và Au được thêm nhiều bạn quan tâm nên mới có đủ động lực viết cho nhanh cho hay :))

Cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vận Xui Đeo Bám

ooo000●●000ooo

Chỉ một câu nói cũng đủ làm cô hồn bay phách lạc. Lúc quay mặt về hướng đối diện phát ra tiếng nói thì đã thấy hán như đã đứng đó đợi từ trước. Phấn vai tựa vào bức tường, hai chân đan chéo nhau với khuôn mặt thâm trầm đứng trong khoảng không tối tăm, hán đem đến một thứ cảm giác lạnh lẽo, có chút buồn bã và mệt mỏi.

Cô cúi gầm mặt

– Em... xin lỗi vì đã tự tiện bỏ đi đến chỗ lầu đài rừng thông mà không nói với anh một tiếng...

Hán bước đến từng bước nặng nề

– Em còn coi anh ra gì không Violet? Lời nói của anh với em chẳng có chút giá trị nào sao?

Cô mím môi ngẩng mặt lên

– Em không phải muốn làm trái ý anh đâu! Chẳng qua... chẳng qua...

Cô cứ áp a áp làm hấn càng thêm giận, không khí giữa hai người như lạnh thêm vài độ

– Nếu em đến cả nói chuyện với anh cũng ngại mệt thì thôi! Anh đi đây.

Cứ nói là làm, hấn xoay người định bỏ đi. May mắn là cô kịp nắm chặt không tha cái bàn tay xấu xa của hấn trước khi cái người kia định lướt đi

– Anh tính đi đâu chứ??? Được rồi! Được rồi!!! Em nói!!! Em sẽ thành thật nói ra hết, được chưa!?

Và rồi bộ mặt mệt mỏi, lạnh lẽo của hấn biến mất chẳng thấy tăm hơi. Ý định thực sự lập tức thể hiện ra

– Mau khai ra cho anh!

Violet Abertora từ trước tới giờ rõ ràng trời không sợ, đất không sợ đến cả Kai đại nhân mưu mô, xảo quyệt cũng không sợ! Vậy mà, chỉ sợ mỗi Shiki Fulynia hấn!!!

Như đã hứa, cô kể ra tỉ mỉ kế hoạch mai mối cũng như những âm mưu sắp thực hiện của bản thân.

– Chuyện chỉ có vậy thôi anh à...

Hấn nổi điên

– “Chỉ có thế”? Cái gì gọi là “chỉ có thế” hả!? Em nửa đêm nửa hôm, suốt mấy tiếng đồng hồ chạy đến phòng của một thằng anh biến thái, đã thế còn dám bỏ ngoài tai những gì anh nói!!!!

Cô biện minh cho mình

– Thì... em đã xin lỗi anh rồi mà! Anh biết đấy: Luke tuy già, trẻ, gái, trai, lớn, bé,... đều không tha nhưng là người không xấu. Vả lại anh Luke sợ em lắm đó hahaha...

Hấn lườm sang một phát một làm tiếng cười gượng của cô tắt ngúm.

– Lần này coi như anh tha lỗi cho em. Nhưng mà...

Cô phản xạ có điều kiện ngay và luôn

– Dạ rồi! Em biết rồi!!! Tuyệt đối sẽ không có lần sau hay lần nào em tái phạm nữa hết! Em thề! Em thề luôn!!! Anh tha cho em đi mà

Hấn thở dài

– Ok dừng lại tại đây! Vào phòng thôi.

Sự vui mừng vì được thoát nạn của cô lấn át mất sự thông minh. Vậy nên đến khi vào bên trong phòng ngủ yêu dấu của mình rồi cô mới nhận ra: Tại sao cả hấn cũng vào đây?!?!?!

Hấn vừa vào đã lập tức nằm xuống trên chiếc giường to bự của cô, hưởng thụ sự êm ái của nệm bông, nhàn nhã bật máy điều hòa rồi ra lệnh

– Ngày mai gọi thợ đến, xây cái hàng rào cao lên. Con mèo hư nào đó còn thần nhiên ra ra vào vào được thì hàng rào còn tác dụng gì!?

– ... (Anh có cần phải xia xói em thế không hả????)

Vậy là, cả đêm hấn nằm trên giường cô, ôm cái gối ôm thân yêu của cô và ngủ ngon lành!!!!!! Dù số phận vô cùng đau khổ cô cũng chỉ có thể than thân trách phận

– Ông trời ơi! Thế giới này còn công đạo hay không??? Lý nào con đây đường đường chính chính là người đứng đầu một đất nước hùng mạnh, lại làm bao nhiêu việc tốt! Có gì phải cam chịu bị cái tên phát-xít này hành hạ cơ chứ!?

*

* *

Đúng 8 giờ sáng hôm sau, cô mới ngủ dậy với đôi mắt thâm đen và mái tóc rối xù như tổ quạ. Nhờ ơn hấn tối qua dành mất cái gối ôm mà cô một đêm không ngon giấc rồi thành ra bộ dạng tiều tụy như này đây!!!

Lê lết cái thân xác ”tả tơi” này xuống được phòng khách, cô thấy ngay một bãi hỗn chiến: trái cây, kẹo ngọt, trà bánh thậm chí cả thìa và ly tách đều là vũ khí để đám người dờ hơi kia tùy ý sử dụng, tùy ý ném vào ”kẻ địch” ngồi phía đối diện. Cô mặc bộ đồ ngủ cùng với đôi dép hình vịt con đi tới đi lui

chẳng buồn ngó ngang với mấy kẻ “trẻ trâu” đang thi ‘ném và né’ kia.

Vừa hay, hần từ trong bếp bước ra với một ấm trà thơm ngào ngạt cùng với một đĩa mứt hoa hồng vô cùng hấp dẫn. Cô một tay che miệng ngáp tới ngáp lui, còn tay kia gỡ đầu tóc rối xù đi đến chỗ hần. Cuộc chiến dừng lại, mọi người không nhìn ấm trà và đồ ngọt trên tay hần mà lại chuyển hết tầm mắt về phía cô. Bộ dạng cô muốn có bao nhiêu kinh tởm liền có bao nhiêu, đã thế cô nhìn mọi người bằng nửa con mắt rồi quay mặt đi ngáp dài không thèm che miệng.

[Aur: kinh quá trời đất oi!!! @w@]

Dân tình ngay lập tức lên tiếng

– Ô cái con quỷ này! Thái độ kiểu gì đây? _Luke càu nhàu

– Con bé này mới ngủ dậy là cả một bầu trời bất cần... chắc... chắc... _Marc lắc đầu chán ngán

– Thực tế là bây giờ chị ấy đang bức mình và xem chúng ta chẳng có ki-lô phân lượng nào hết! _Ganet bỏ sung

Sau tất cả, Pearl mới là nhân vật đặc sắc nhất. Bà chị già tay cầm khăn mùi xoa lau đi những giọt ‘nước mắt cá sấu’ của mình

– Hức...hức... Shiki à, cậu cũng đừng có ghét bỏ con Vi. Nó chẳng qua là tâm lý không được bình thường chứ thực ra Vi...à...ờ...rất...rất...đảm đang đó!

Cô đang nhâm nhi tách trà thì bị sặc

– Ái!? (Cái gì?)

Hần chỉ cười và nói

– Violet cái gì cũng lười. Việc gì cũng nhờ vào quản gia và người hầu, ngay cả thức dậy rồi đánh răng, rửa mặt cũng ngại mệt. Ngoài ra, ăn uống vô cùng kén chọn, những thứ ăn được không nhiều và tiêu chuẩn về đồ ăn cũng rất cao. Thói quen của cô ấy chỉ cần bị ai làm cho sai lệch một chút thì lập tức sẽ nổi giận. Lúc mới ngủ dậy sẽ có hiện tượng bức mình vô cớ, rất dễ nổi giận...

Kai hôm nay lại hiếm thấy cho một lời khen

– Cậu làm em rề tôi được rồi.

Rồi bỗng nhiên như sực nhớ ra chuyện gì đó, hần quay sang hỏi cô

– Violet em đã đánh răng, rửa mặt chưa đó?

Cô chu miệng

– Hứ! Em đâu có ở dơ đến vậy!!! Em làm rồi được chưa! >3<

Tiếp theo là một màn nhông nhèo

– Shiki ới ới anh chải tóc dùm em đi

Mọi người: \0A0/

Hần: bắt đắ dĩ hỏi

– Vì sao em không tự chải tóc mà lại nhờ anh?

Cô:

– Vì em lười! Ai bảo tối qua anh dành mất cái gối ôm của em làm sáng nay bồn cô nương đây rất rất bức mình!!!

Vì thế khi người quản gia già trở về cùng với rất nhiều nguyên liệu nấu ăn thì cảnh tượng sáng sớm tại phòng khách hiện lên vô cùng chói mắt. Hần đang dùng chiếc lược mạ bạc nhẹ nhàng gỡ rối từng sợi tóc cho cô y như là một người thợ tỉ mỉ hoàn thiện từng chút một tác phẩm nghệ thuật của bản thân. Cô thì giống như một chú mèo lười ngồi dựa vào ghế sofa hưởng thụ sự phục vụ này. Mấy nhân vật còn lại người thì mặt không chút biểu cảm

Cùng lúc đó một chiếc xe thể thao màu đen bóng loáng dừng lại ngay cửa chính nhìn trực diện vào phòng khách. Cậu bước ra với phong cách rất chi là bụi, rất dân chơi. Nhưng hôm nay có phải chẳng là ngày thay đổi phong cách? Màu cafe sữa đã biến mất thay vào đó là quả đầu xanh dương đậm được cắt gọn gàng ôm lấy gương mặt búp bê của Will. Cậu ta chơi nguyên một bộ đồ màu đen từ trên xuống dưới trông rất cá tính. Khổ nỗi là một người ưa khoe mặt, khoe dáng như cậu hôm nay lại mặc một cái áo khoác đen có mũ đội, đeo kính đen, rồi có luôn cả cái khẩu trang đen che mặt nữa.

Cậu vừa bước lên bậc thang vào phòng vừa tháo khẩu trang và kính ra, lúc này tất cả mọi người đều biết cậu ta đang vô cùng bức mình và khó chịu vì

chữ “bực tức” được thể hiện rõ ràng rành mạch trên gương mặt. May mắn là dù nhuộm lại tóc chứ cậu không đeo lens, màu mắt như biển trời trong trẻo vẫn vẹn nguyên như thuở nào. Cũng khác biệt là cậu không ngồi gần cô mà lại đặt móng gần Marc-vị trí xa Shiki và Kai nhất.

Cô hỏi

– Này có chuyện gì rồi hả?

Mặt cậu gần như méo mó, vằn vẹo hết cả

– Cái định mệnh!!! Zời oi là zời! Tức chết tui rồi zời oi!!!!!!!!!! _ nói xong cậu quăng cái kính và khẩu trang

Cô xanh mặt. Cậu có bao giờ điên tiết như hôm nay đâu? Hay có việc gì đó động trời lắm mà cô đây không biết?

– Nè mau kể nghe coi! Tụi này hóng nghe mấy cái vụ ly kỳ lắm!!! _ Pearl sáng mắt hỏi

– Tôi bị một tên biến thái chết tiệt bám đuôi!

Ngay tức khắc, không gian chìm vào im lặng. Mọi người ngay cả thở cũng chẳng dám thở mạnh. Cô thân với Kai nhất nên hiểu rõ mặt dù không nhiều nhưng mặt của Kai đại nhân đang hắc hóa. Cậu thở dài nói tiếp

– Thằng khốn đó dám bám theo tôi. Đã thế nó còn tới nói hôn ước khi khô gì gì đấy. Hiện tại, tôi vừa bị bám đuôi, vừa bị ép gã thâm thiết muốn chết.

Cô trong lòng của thâm chủi rửa: ”Đậu xanh! Có kẻ cả gan dám phá vỡ cái kế hoạch mai mối của bà!!! ” Nhưng không lâu sau, một nụ cười ranh ma lại nở trên môi cô

– A... hèm!!! Vì Will xui xẻo gặp chuyện mà chúng ta cũng sắp chuyển đi đến tổng căn cứ... nên theo em nên đưa cậu ta theo luôn!

Ý kiến này mới đưa ra liền nhận được sự đồng thuận nhất trí vô cùng cao.

Người vừa nãy mới còn tức giận đùng đùng bây giờ mặt mày ngơ ngác

– Hà? Cái gì? Mấy người định đi đâu???

Cô cười đến

– Là thế này: Việc trong nước có một tổ chức cấp cao điều hành, cứ mỗi tháng họ sẽ gửi báo cáo cho tôi. Còn việc giữ cho sự yên bình của Millange-cũng là việc quan trọng hơn cả, đó chính là giữ cho vùng Blue Diamond không bị tàn phá và chiến tranh. Chúng tôi thường gọi đó là BD hay là Vùng đất chết. Trụ sở tổng chỉ huy quân đội cũng được đặt tại vùng đất này, tôi... à không! Chúng tôi sống và chiến đấu tại đó. Mọi chi tiết tôi sẽ nói thêm sau. Trọng điểm bây giờ là cậu có muốn theo tụi này không?

Will suy nghĩ một chút rồi tuyên bố

– Tôi đi.

Cô nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm. Aygoooo... cuối cùng nhờ trời giúp mà cô đã kéo được cậu ta đi theo. Hahaha vấn đề còn lại dễ dàng được giải quyết rồi đây!

Cô liền nhanh chóng tiếp lời

– Vậy mọi người lên phòng tôi dọn dẹp đồ đạc rồi ta khởi hành ngay trong trưa nay.

Cả đoàn người liền nối đuôi nhau đi lên tầng trên, cô và Kai trao đổi chỉ qua một ánh mắt rồi cả hai đều cười vô cùng gian xảo.

Kì thực đồ đạc của cô đã do Shiki phụ trách nên rất nhanh chóng được sắp xếp, thu dọn gọn gàng. Đầu đầu nhất chính là phân loại giấy tờ trong phòng làm việc, vì trong một năm qua cô không đụng tay vào công việc chính trị nữa. Những núi giấy tờ chất thành núi tuy đã được cái đám người rảnh việc kia xử lý qua nhưng chung quy cô vẫn phải đọc qua rồi chọn lựa để mang theo.

Không hiểu sao công việc dọn dẹp, thu xếp đồ đạc và đọc giấy tờ vô cùng nghiêm túc lại trở thành bãi chiến trường thứ hai cho cả hội chơi trò đuổi bắt. Hần và Kai bảo là cần nói chuyện nên tới sofa ngồi. Còn cô, Will và mấy người còn lại thân nhiên tiếp tục trò chơi.

Căn phòng làm việc đa số căn không gian yên tĩnh hoặc một số người thậm chí không cho xây cửa hoặc suốt ngày để những tấm màn đen che hết đi ánh sáng hay để cách ly với âm thanh ồn ào từ bên ngoài. Cô thì lại khác cô thích dùng căn phòng rộng rãi được bài trí hợp lý. Ngoài ra có cả những cánh cửa thủy tinh để ánh sáng tự nhiên có thể chiếu rọi và phần ban công để ban đêm cô có thể bước ra hít thở chút không khí trong lành hay ngắm các vì sao lung linh trên bầu trời.

Mọi chuyện có lẽ sẽ vẫn tốt đẹp nếu cô không tham gia cái trò đuổi bắt chết tiệt.

Cả đám chạy tới chạy lui chơi cũng khá vui vẻ. Đến lượt Marc là người đuổi theo, cô điên điên khùng khùng thế nào mà lại dựa lưng vào thành ban công, mặt nhìn về phía Marc tỏ vẻ thử thách. Cái đám người kia thế mà cũng bắt chước làm theo. Thế là chàng trai tóc xanh lá lại chọn bắt cô thay vì cái đám làm nền bên cạnh.

Kế hoạch ban đầu của cô là khi Marc đuổi tới sẽ chống hay bàn tay vào thành ban công sau đó bật người lên nhảy qua cậu ta luôn.

Ai ngờ rằng: "Người tính không bằng trời tính". Bình thường vận động kiểu này đối với cô dễ hơn ăn cháo nhưng vì một năm trời hết nằm rồi nằm trên giường bệnh mà hai tay cô không trụ nổi. Trong khoảng khắc ngắn ngủi cô thấy được Kai và Shiki đang đi đến chỗ bọn họ, thấy Marc chạy đến gần... Những gì cô cảm nhận được là lúc bật người lên, hai tay chống đỡ của cô bị trượt. Rồi khi bàn tay không còn cảm nhận được cái cảm giác mát mát lạnh lạnh của thành đá cẩm thạch trắng nữa, cô liền cảm thụ cảm giác lơ lửng. Mấy giây ngắn ngủi tiếp theo, cô nhìn thấy mặt của Kai, Shiki, Luke, Marc, Garnet, Pearl và Matthew trắng không có chút huyết sắc, họ nhìn cô bằng gương mặt hoảng sợ.

Điều cô kịp nghĩ trong đầu lúc đó chính là: Hình như... ban công cách mặt đất hơn 10 mét... đùa chắc!?

oooOOO***OOOooo

P/s: Chào mọi người!!! *mặt uể oải*

Thực ra, đã viết xong chap này rất sớm theo dự tính thì sẽ up trong một hai ngày sau khi chap 41 lên sóng.

Vậy mà...

VẬY mà...

VẬY mà...

Au bị mất bản thảo!!!!!!!!!!!!

Đây là lần thứ hai trong lịch sử viết chap xong rồi nhưng lại bị mất chap đầy bi thảm. (Có ai an ủi Au không? T_T)

Sau đó Au viết lại và mất một thời gian dài để hoàn thành :(Mong cả nhà thông cảm cho sự chậm hơn cả rùa này :3

Ah!!! Đừng ai quên nhấn cái nút Vote ở dưới nha <3 <3 <3

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Những giây phút tiếp theo tuy không có đau đớn gì nhưng cô cảm giác xương cốt như lìa ra mà những tia máu phun lên rất rất khủng khiếp. Một người dù tinh thần có sắt thép đến mấy thì đến khoảng khắc sinh tử như vậy cũng sẽ vô cùng hoảng loạn. Cô nhìn lên trên ban công kia và ánh mắt của hân có lẽ chẳng có bất kì ngôn từ nào có thể diễn tả được, ánh mắt đó cô sẽ không thể nào quên nổi. Khi cả cơ thể cô đã chạm đất như có một loại ma thuật kì diệu nào đó làm cô cảm thấy xương cốt mình liền lại rồi máu trong người cũng ngừng chảy ra, các vết rách lớn đến dọa người cũng nhanh chóng lành lại một cách thần kì! Thậm chí trên cơ thể cô không tìm thấy một vết sẹo nhỏ nào.

Cô thở dồn dập, gương mặt vẫn trắng bệch ra. Sau hơn mười lăm phút cả cô lẫn Shiki và mọi người mới kịp hoàn hồn lại. Cô chống hai tay ngồi dậy một cách khó khăn, áo quần có vài chỗ rách và dính đầy máu, cùng lúc đó Shiki nhảy từ trên xuống. Hân nhìn cô với ánh mắt vẫn chưa hết hoảng loạn, nét mặt bàng hoàng động lại rất rõ. Hai tay hân run run ôm chặt lấy cô, chặt đến nỗi như chỉ cần buông lỏng một chút thôi cô sẽ biến mất. Và chưa bao giờ trong đời cô thấy an tâm đến vậy. Will và những người khác cũng lần lượt nhảy xuống, Kai lên tiếng đầu tiên

– Violet em vẫn ổn chứ?

Cô trả lời với giọng run run

– Dạ ổn, không có chuyện gì đâu.

– Anh vẫn thắc mắc sao em lại có thể khỏe mạnh và sống sót đến tận bây giờ. Nhưng bây giờ anh hiểu rồi! Em... đã trở thành vampire đúng không!?

Cô nhớ lại hình như bản thân vẫn chưa nói lý do cô vẫn còn ở bên họ. Xem ra Kai đại nhân đã rõ rồi...

– Dạ phải. Nếu không phải nhờ Shiki biến em thành vampire thì hôm nay em không thể ở đây được rồi.

Không gian yên ắng trong vài giây rồi ai cũng mỉm cười và đồng loạt thở ra. Cuối cùng, mọi thứ, mọi giông tố cũng qua đi, ánh sáng của một tương lai tốt đẹp hơn đã chiếu rọi rồi!

Sau đó, cả nhóm tiếp tục công việc thu dọn đồ đạc còn gian dờ.

Cô và vị quản gia già có một cuộc trò chuyện ngắn trước khi khởi hành đến căn cứ xa xôi.

-Thưa tiểu thư đáng kính của tôi! Xin cho lão già này được nói vài lời tuy có phần mạo muội, bất kính nhưng lão vẫn mong tiểu thư lắng nghe.

Cô cười cười

-Hie à! Con chưa bao giờ xem ông như là một người bề dưới phải cung phụng hay để bản thân con sai bảo cả. Nhớ những tháng năm thưở nhỏ cũng nhờ có ông mà con thoát chết bao lần... Ông có biết không? Nỗi buồn với cuộc đời này của con cũng nhờ có ông mà không sâu thêm. Con xem ông như cha của mình vậy, thế nên ông cứ bỏ qua những lễ nghi không cần thiết đó đi! Bây giờ chúng ta không phải đứng trước những kẻ có quyền xấu xa và bản thủ nên xin hãy ngồi xuống nói chuyện với tôi như người cha tâm sự với con gái của mình.

Ông ngờ ngàng một chút rồi mỉm cười hiền hậu. Ông từ từ ngồi xuống lấy tay xoa xoa đầu cô

-Violet! Ta rất mừng khi con còn sống và hạnh phúc như vậy! Nhưng... điều làm ta lo lắng đó là về lựa chọn người bạn đời của con, ta lo rằng với cuộc sống vĩnh cửu này con sẽ dễ mất đi thứ tình yêu mà con hằng yêu quý, bảo vệ. Con biết rằng với cuộc sống hữu hạn của con người thôi mà tình cảm đã dễ tan vỡ lắm rồi, huống chi giờ con là một vampire liệu mọi chuyện sẽ ra sao đây?

Cô nhìn ông bằng một ánh mắt dịu dàng như làn nước mùa thu tinh khiết và không có một chút động. Ánh mắt đó như nói lên những điều thực tế mà ông chỉ ra chẳng lay động gì đến niềm tin lớn lao trong tâm hồn cô.

-Thực ra con đã dùng khoảng thời gian mà đôi mắt này ngưng sáng để suy nghĩ về điều đó. Tình yêu của con sẽ duy trì được bao lâu? 10 năm? 20 năm? Hay ít hơn thế, nhiều hơn thế? Đôi lúc con thấy rất mệt mỏi, nhiều lần trong đời con muốn hét thật to lên rằng: “Đủ rồi!!! Tôi không cần bất kì một ai hết! Tôi muốn ở một mình! Hãy tránh xa tôi ra, tránh xa cuộc đời tăm tối của tôi ra!!!”. Nhưng mà cũng trong những giây phút đó có người bạn bên cạnh con, có một người yêu con hơn cả bản thân mình dùng tình yêu chân thành, ấm áp xoa dịu trái tim đau đớn của con. Những điều sắp xảy ra ở tương lai con không biết trước được... dù vậy con tin nếu Shiki không làm con hạnh phúc thì sẽ chẳng có ai trên đời này làm được điều đó.

Ông nhìn vào mắt cô thật lâu, thật lâu và rồi lại xoa đầu cô thêm lần nữa.

-Ta ủng hộ mọi quyết định và vấn đề này cũng không ngoại lệ. Ta sẽ cố gắng dùng năm tháng còn lại của đời mình để giúp con trông coi cơ ngơi của gia tộc Abertora. Con đi rồi nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng có ý bây giờ con là vampire rồi thì có thể sống buông thả như trước nữa và nhớ là những lúc rảnh rỗi về nhà thăm lão già này là ta vui rồi.

Cô bật cười

-Tất nhiên rồi ạ! Ông cũng giữ gìn sức khỏe nha ~ ~ ~

Dặn dò một chút nữa rồi ông Hie tiễn cô ra trước cổng dinh thự- nơi đã có Skiki và mọi người đợi sẵn.

-Con phải đi rồi... Tạm biệt ông, hẹn gặp lại!

Hắn mở cửa xe cho cô đầy khí chất soái ca, cô nhìn dinh thự lần nữa và vẫy tay chào vị quản gia già sau đó mới ngồi vào xe. Chiếc xe khởi động rồi tiến lên phía trước bắt đầu chuyến hành trình của mình.

Tất cả có 9 người đi nên cô quyết định chia làm 3 xe. Cô, Shiki, Kai và Will ngồi chung một xe, tiếp đó là nhóm Pearl, Matthew, Garnet và cuối cùng là Luke và Marc. Không biết ở các xe khác thì như thế nào nhưng cô thấy không khí xe cô vô cùng là khủng bố! Người phát ra luồng chướng khí khủng bố đó không ai khác là Kai. Chuyện là Shiki lái xe còn cô ngồi ở ghế phó lái... hàng ghế sau tất nhiên là cho Kai và Will ngồi. Từ cái ngày mà Kai gặp Will, cô đã rất rất tò mò về quan hệ của hai người. Nói thực là một người có thể khiến cơ mặt của Kai đại nhân hoạt động thì không phải dạng vừa đâu a! Vì thế, cô cho hai người ngồi với nhau là để dễ dàng quan sát cử chỉ và hành động của cặp đôi này. Ai mà ngờ Kai sau khi nghe cuộc trò chuyện giữa cô và Will thì lại ghê người cỡ này.

-Này Will kể tôi nghe chuyện bị bám đuôi của cậu đi. Tôi thấy rất chi là tò mò!

Cậu nhìn cô bằng ánh mắt hết sức khinh bỉ rồi nhún nhún nói

-Không nhắc đến thì thôi! Nhắc tới thì tôi lại muốn đập cho thằng điên kia một trận!!!

Cô cười hi hi khuyên nhủ

-Cậu bình tĩnh, hết sức bình tĩnh rồi kể tôi nghe tường tận sự việc.

-Thực ra là như vậy... Đêm chủ nhật cuối tháng trước tôi có đi chơi khuya ở cái gay bar nổi tiếng nhất Vam Quốc. Ban đầu tôi chỉ định dạo chơi chút rồi đi nhưng mà...

Nói đến đó Will cứ ậm à ậm ự làm cô thêm sốt ruột.

-Nhưng mà sao??? Nào nói tiếp đi! Đang hay vậy mà!!!

Cậu khó khăn tiếp lời

-Thì cô cũng biết đó tôi cũng khá là nổi tiếng ở chỗ đó nên mới bước chân vô là bao nhiêu người chạy tới chào với hỏi thăm cái thứ. Sau đó thì tôi cũng được yên và ngồi ở cái bàn trong góc khuất cho nó an bình. Rồi bỗng nhiên có mấy thằng ranh con hét ồ lên như thể có ngôi sao lớn xuất hiện vậy đó. Tôi nhìn thì y cũng đẹp trai...cao to...bánh bao... a hèm... quan trọng là nhìn hợp gu của tôi. Vì thế tôi quyết định tay cầm ly cocktail tới ngồi kế y. Trước khi y định gọi đồ uống thì tôi lên trước:

“Này cậu bartender cho anh đẹp trai ngồi kế tôi sản phẩm mới nhất của quán đi.”

Y nhìn sang tôi ngạc nhiên một chút rồi cười rất chi là đều.

Cô gào lên

-Biết đều rồi sao cậu còn đánh vào há???

Cậu nhìn xuống dưới. Han ngón trỏ chọt chọt vào nhau

-Thì... tôi... thích vậy mà...

Cô đến cận lời với cậu

-Móa!!!!!!!! Cậu thích... fuckboy...?

(Fuckboy là trai đều đó mấy chế ==)))

-Hihi... tôi cũng thích playboy nữa...

Bấy giờ cô rất muốn cời giày ném thẳng vào mặt Will nhưng vẫn phải kìm chế...kìm chế lại

-Kể tiếp đề đẹp mấy vấn đề ngoài lề lại.

-Sau khi trò chuyện đôi ba câu thì cậu ta ngỡ ý muốn... qua đêm với tôi.

Nghe đến đây nội tâm cô gào thét ” Chết cmnr!!! Đáng lẽ phải hỏi chuyện sau chứ! Giờ Kai đại nhân nghe thấy hết rồi làm sao đây? Mình thiệt ngu hết sức!!!!!!!!”. Xong cô im lặng không nói tiếng nào nữa còn Will ngu ngốc thì vẫn ngây thơ không sợ chết mà kể tiếp

-Tôi ban đầu cũng đồng ý. Trước đi với y, tôi vào toilet để chỉnh trang lại nhan sắc ==)) ngờ đâu nghe được chuyện động trời từ hai thiếu niên

A: Eh hỏi mày có thấy cái ông cao to đẹp trai ngồi ở quầy đồ uống không?

B: Sao mà không thấy cho được tau tính chốc nữa ra làm quen với anh mà!

A: Mày điên hả con!? Bộ mày không biết tin đồn gì về ông đó hết?

B: Sao? Kể nghe với!!!

A: Aigo~ Chuyện là mấy đứa đi qua đêm với ông đều một đi không trở lại đó mày! Ông là vampire quý tộc mạnh ghê lắm cả tiền hay quyền gì cũng có hết. Gần đây nhá có mấy tin đồn là bạn giường của ông đó bị ông... “tiền gian hậu sát” ghê rợn lắm...

B: Đậu xanh rau má!!!! Kinh thế! May là mày cho tau biết không là xác định rồi.

Khi hai thanh niên đó đi, một hồi lâu sau cậu mới mặt mày trắng bệch bước ra. Thầm nghĩ trong lòng: “Tiêu rồi! Giờ sao đây??? Mình vẫn chưa muốn chết một cách nhảm như thế a!!!!!!!!”

Nói vậy nhưng Will vẫn “tay trong tay” với y đi đến một khách sạn 5 sao lộng lẫy ở trên một ngọn đồi. Y tỏ vẻ rất quan tâm hỏi han cậu sao mặt mày xanh xao thế kia...bla...bla... Đến khi y đậu xe xong thì cậu mới mở lời

-À... Em thấy hơi khó chịu trong người... mình đi dạo hóng gió xí đi hen?

Y cười cười rồi nói

-Haha anh không ngờ em lại “mạnh dạng” như vậy đó! Được thôi chỉ cần em thích nơi nào anh cũng có thể “chiều”!

Nội tâm cậu không ngừng chửi rủa: “Chiều cái cục *** ơ! Tưởng ông đây ngu hả? Đợi rồi xem thằng cò-hó kia!!!”

Đến khi Will và y đi được một quãng đường khá xa thì cậu đi chậm chậm lại rồi từ phía sau chọn tầm đánh vừa tay giáng một cú thật mạnh xuống gáy y! Y bị choáng rồi ngã xuống đất, nhân cơ hội đó cậu dùng băng phong ấn tạo thành một cặp còng tay, còng chân và một sợi xích để “cố định” y! Y bị choáng rồi ngã xuống đất, nhân cơ hội đó cậu dùng băng phong ấn tạo thành một cặp còng tay, còng chân khóa chặt tứ chi y và một sợi xích.

-Nào bé cưng! Đây là sở thích của em sao? Độc đáo thiệt đó.

Will cười mỉa

-Hừ! Thằng khốn kia nếu ông đây không nghe lén được mấy cái tin đồn “hay ho” về mày thì có lẽ người đang bị còng là tau rồi.

Nói xong cậu không khoan nhượng đẩy y ngã xuống đất và nhăm chuẩn đập mạnh “chỗ kia” của y vài phát như để xả giận. Y cũng vì thế mà hét lên đầy đau đớn.

-Hôm nay coi như tau thay trời hành đạo vậy!

Cậu nở một nụ cười tươi thật tươi nhưng nụ cười ấy không phải của một thiên sứ khả ái mà lại đến từ một tên ác quỷ khó lường. Will vác y đến bên một dòng suối chảy xiết rồi huyết sáo

-Chà chà... Nước suối ở đây chảy mạnh ghê, đã thế còn có nhiều đá nhọn nữa chứ! Thật là tuyệt vời :3

Y hỏi giọng nói có vẻ chưa tin được những gì đang xảy ra

-Em làm cái quái gì thế này hả?

Cậu đặt y nằm yên trên mặt đất và bắt đầu đi xung quanh tìm về một tảng đá lớn. Tiếp đó, Will dùng sợi xích băng ban nãy buộc thật chặt tảng đá vào người y. Xong cậu đứng dậy, miệng hút sáo, tay đưa lên trán như tư thế chào cờ rồi vẫy vẫy

-Thân chào quyết thắng ~ ~ ~

Sau đó cậu nhấc chân lên và đá y lăn xuống suối. Trời đã về khuya, số đèn điện xung quanh khách sạn từ lâu đã không còn chút tác dụng một phần là vì cậu cố ý kéo y đến một nơi vắng vẻ “hưởng thụ” cuộc đời... dưới nước. Thứ chiếu sáng duy nhất chính là những đốm lửa lơ lửng trong không trung do Will tạo ra.

-Ay~za~ nước suối ở đó cũng tương đối lạnh ha! Cộng với mớ đá nhọn kia chắc cũng đủ dạy cho thằng khốn đó một bài học rồi ahiii :)))

Lắm nhảm xong xuôi cậu rời đi, trên đường không ngừng cười đắc ý.

Cô chen ngang

-Thế chuyện đó có liên quan gì tới vụ ép hôn chứ?

Mặt cậu tiếp tục nhăn nhó

-Chóá thằng điên đó!!!!!!!!!!!!!! Tôi đâu có ngờ y lại là trưởng tộc trẻ mới nhận chức của gia tộc Sage chứ!

-Gia tộc đó là một trong ba dòng tộc nắm giữ quyền lực ở Vam Quốc. Ngoài ra thì gia tộc Grance và gia tộc vốn đối địch với nhau qua hàng thập kỉ. Từ sau đêm đó tôi cũng không quan tâm gì đến y nữa. Ai mà ngờ mới về nghỉ ngơi tại nhà được vài ngày thì y đã tìm đến tận cửa gặp cha mẹ tôi rồi bàn về “cuộc hôn nhân chính trị đôi bên đều có lợi” không khác gì tiểu thuyết ngôn tình. Haizzz sau đó của sau đó nữa thì tôi bị giam tại chính nhà mình chờ ngày cưới. Không lâu sau đó tôi tìm cách thoát ra được và tới chỗ của cô, cỡ tuần trước khi tôi đang đi tới trung tâm mua sắm lớn nhất Milange Quốc thì bị bắt gặp và bám đuôi tôi tận hôm nay.

Cô nhin cười

-Không ngờ cậu mà cũng gặp cái tình thế kiểu này hahaha!!!!

Mặt Will lập tức xụ lại

-Cô tưởng tôi muốn chấc!? Mấy ngày liền tôi phải chạy trốn hết nơi này đến nơi khác và còn phải cảnh giác mọi thứ xung quanh. Đã thế hần khi nào thấy mặt tôi lấp ló là cứ hét lên: “Cung ơi! Vợ yêu ơi!!! Anh nè!” làm tim tôi muốn vỡ ra. Moe nó đáng sợ :v

Đáng lẽ cô phải nhận ra ngay từ đầu khi Will kể về cái đêm ở bãi và chuyện ngỏ lời “qua đêm” với anh chàng kia thì Kai đã có sự khác biệt rồi nhưng mà do quá chú tâm ngồi tám nham nên cô quên mất T_T Đã vậy cậu nói sau đây càng làm cô hận không thể khâu cái miệng mình lại!

Chả là sau khi ngồi nghỉ lại về hành động của Will thì cô lập tức phân bua

-Thế mà lúc trước tôi suýt bị tên chó AI đó ... tôi cũng chỉ đánh và nhờ cậu đập hấn chút thôi, cậu đã bảo tôi đã man rồi. Hừ! nhìn lại mình đi! Tên đó đã làm gì cậu đâu mà cậu ra tay mạnh thế hả???

Will từ từ nhớ lại và cười hì hì

-Haha tôi nhớ rồi vụ đó là tôi quá non nớt! Cô là người quá nhân từ, bao dung, tấm lòng bao la rộng lớn. ...chứ không hề đã man chút nào hết! Tôi sai, tôi sai!

Nhưng buồn thay ngay lúc cậu chưa kịp nói xong thì chiếc xe phang đột ngột. Tiếp đó là khuôn mặt lạnh đến không thể lạnh hơn của Shiki.

-Violet Abertora! Sao anh không hề được biết chút gì về chuyện này hết?

Cô thầm kêu: "Không xong rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Shiki mà gọi cả tên cả họ mình thì chắc chắn có chuyện lớn sắp tới!"

-Em...

Hắn lườm cô một phát và khởi động xe trở lại

-Nhớ đó Violet đến căn cứ anh sẽ hỏi tội em!

Đành rằng như thế cô đã đủ chết rồi khi nhìn xuống Kai đại nhân thì đập ngay vào mắt cô là một gương mặt lạnh y như hắn. Thế là cô và Will thức thối im miệng lại không nói thêm một lời nào nữa cho đến khi tới được căn cứ trung tâm, trong lòng hai người cảm thán: "Haizzz~~~ Còn đường sống nào cho em? hú hú T_T"

000***OOO***000

P/s: Xin chào mọi người!!! Hima đã viết xong chap rồi này ~~~

Mọi người đọc xong thì nhớ comment nha :3

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tâm Sự

Chân vừa bước đến quán khu trung tâm, cô chợt nhận ra khung cảnh mới đó đã khác trước rất nhiều. Nơi đây từng là một nơi u ám với những bức tường dày đặc, những hàng rào thép gai sắt nhọn và cả cái không khí lúc nào cũng nặng nề.

-Hắn có rất nhiều chuyện đã xảy ra lúc em vắng mặt phải không?

Kai "ừ" một tiếng.

Bước từng bước đến căn phòng quen thuộc đã gắn bó với cô suốt một thời gian dài mà lòng cô có cái cảm giác lân lân khó nói thành lời. Đó là thứ cảm giác mà bạn chỉ có thể cảm nhận được khi nghĩ bản thân sẽ chẳng bao giờ có cơ hội bước đến một khung cảnh vô cùng thân quen như thế này nữa. Nhưng tạo hóa đã tốt bụng ban cho cô một cơ hội quý báu. Từng góc ngách trong căn phòng cũ kỹ này đều do bàn tay cô sắp đặt, thậm chí nơi đây còn gắn bó với cô hơn tòa dinh thự nguy nga kia nữa. Cô còn nhớ như in từng ngày từng ngày cô lại có một gia đình ấm áp, mọi người cùng nhau trải qua những cuộc chiến đẫm máu, cùng nhau ăn bữa cơm tối và cười nói bên nhau... Nhiều lắm! Thật sự rất nhiều! Rất nhiều những kỉ niệm đẹp tại nơi đây.

Cô từng nghĩ khi chết đi mình cũng chẳng còn gì nuối tiếc, thật không ngờ tới cái khoảng khắc "gần đất xa trời" đó rồi, cô mới nhận ra bản thân cô phải bỏ lại quá nhiều thứ tốt đẹp, quá nhiều người để yêu, để nhớ. Khoảng khắc chỉ vồn vện trong ít phút ít giây nhưng đủ để tất cả kí ức trong một kiếp ủa về trong tâm trí, đủ cho tim cô nghẹn ngào, đủ cho lòng cô không ngăn nổi bao nuối tiếc từ sâu thẳm tâm hồn. Sau tất cả thật may mắn làm sao! Cô vẫn sống, vẫn có những người cô yêu, yêu cô ở bên cạnh. Cuộc sống hạnh phúc tưởng xa vời lắm, cuộc sống đó phải có tiền, có quyền, ước gì được nấy? Không phải! Cuộc sống hạnh phúc chân chính là được sống một cuộc sống bình yên, từng ngày bình dị trôi qua trong tình yêu, niềm hạnh phúc vô bờ chỉ có vậy thôi. Con người theo đuổi sự nghiệp lớn để rồi đi tới chôn nào mới có thể dừng bước? Ai cũng biết lòng tham là không đáy, chỉ mong sao bản thân có thể biết quý trọng những gì mình đang có. Giống như cô đến tận lúc sắp rời ra dương thế này mới chân chính nhận ra những ngày đã qua đáng quý cỡ nào!

- Violet em khóc đấy à?

Cô sực tỉnh khỏi những dòng cảm xúc lướt qua tâm trí. Bấy giờ, cô nhận ra hai má cô cả thắm đẫm nước mắt. Hấn dùng tay nhẹ lau đi những giọt lệ trên gương mặt của cô rồi mỉm cười ấm áp ôm cô vào lòng

- Mọi chuyện đã qua hết rồi mà em. Ngoan, ngoan đừng khóc anh thương!

Cô mỉm môi những giọt nước trong suốt, lấp lánh không ngừng chảy xuống. Mọi người xúm lại ôm cô.

- Con ngốc này mít ướt quá đó!

- Nín đi~ nín đi~

Ngoài khung cửa kính mặt trời chiếu rọi cho vạn vật bằng thứ ánh sáng vàng đượm ấm áp của nó. Ban phát cho mọi người mọi vật tình yêu của nó.

- Bố mẹ ơi! Có phải bố mẹ ở nơi vườn địa đàng đang chúc phúc cho con không? Con... cuối cùng cũng sẽ không phải ngồi trong một góc tối khóc một mình nữa, cũng chẳng cần phải nằm tê liệt trên chiếc giường trắng đáng sợ đó hứng chịu từng cơn đau ập tới... cuối cùng... cuối cùng cũng không vì nhìn người ta hạnh phúc qua lại trên đường mà chột chạnh lòng nữa!

Tối đến, cô có một buổi cơm nhỏ cùng với mọi người. Dưới ánh nến, ai cũng cười cũng đem những câu chuyện nhỏ nhặt trong ngày qua kể lại. Tiếng cười nói rôm rả, những hành động xoa đầu hay những trò chơi con nít như thi xem ai ăn nhiều hơn, ai uống nhiều nước hơn,... làm tim cô như được ngâm trong mật ong.

- Pearl ơi~ Chị dẫn Shiki đi tham quan xung quanh rồi nói cho anh ấy đường đến "tổ" nhà!

Pearl lười biếng ừ một cái, nàng đứng lên bước đi với vẻ mặt không tình nguyện. Cô còn quan tâm đứng gần nói nhỏ

- Đi đâu thì đi chứ chỉ nhớ né mấy cái "tổ" khác ra!!!

Pearl nhìn cô nói còn nhỏ hơn

- Biết thừa! Chỗ kia đâu phải cho người đến.

Xong hẳn đi với Pearl còn cô có hẹn với Kai. Hai anh em đi bộ chậm rãi đến một cánh đồng hoa bồ công anh ở gần đó.

- Kai anh còn nhớ chỗ này không?

Anh mặt không cảm xúc chột khẽ động, môi nở một nụ cười hiếm hoi

- Nhớ chứ! Mười mấy năm trước chúng ta gặp nhau ở đây. Chính tại nơi này em đã rộng lòng cứu một kẻ như anh. Không hiểu vì sao hồi đó một cô bé nhỏ như vậy có thể bình tĩnh cứu một gã đàn ông máu me kinh tởm, xương cốt bị bẻ gãy đã thế còn là một vampire.

Cô bật cười

- Haha nghĩ lại em ngốc thiệt! Anh mạnh như vậy lẽ còn sức, cần em một cái là coi như xong đời. Nhưng mà... nhìn anh em lại thấy nhớ tới bố mẹ em. Nếu vào cái đêm định mệnh đó có một người nào đó có thể cứu họ thì có lẽ sáng hôm sau thức dậy bố mẹ đã có thể ở bên em hoặc chỉ cần đêm đó họ về với em là đủ rồi. Nghĩ đến điều đó trái tim em không hiểu sao lại nhanh hơn đại nã lập tức phải cứu anh cho bằng được!

Kai nhìn xa xăm

- Anh... sống mấy trăm năm qua cũng chỉ có mình em là em gái, là người thân.

Cô day day áo anh

- Hey! Đừng tưởng em không biết! Anh với Will chắc chắn có mối quan hệ nào đó phải không?

Anh cúi đầu xuống

- Vậy đêm nay em có muốn người anh này kể một câu chuyện không?

Những cơn gió mát lạnh thổi qua làm từng bay từng cánh hoa bồ công anh mỏng manh. Từng cơn gió mang theo cánh hoa bồ công anh bay xa, xa mãi rồi mất hút. Cô thấy thoải mái khi tới đây ngắm nhìn những đóa hoa bồ công anh và ngửi được trong gió cái hương vị của đồng cỏ.

- Đêm nay trăng vừa tròn vừa sáng rất thích hợp để nghe chuyện trước khi ngủ, anh kể đi.

Kai thờ dãi, giọng anh cất lên mang theo rất nhiều hoài niệm giấu trong đáy lòng

-Chuyện xảy ra cũng lâu lắm rồi. Đối với vampire bọn anh tuổi thơ, tuổi dậy thì, tuổi trẻ trôi qua lâu hơn rất nhiều so với con người. Anh và Will yêu nhau vào những ngày tháng bông bột nhất của tuổi trẻ. Anh cũng không biết là từ khi nào nữa chỉ là trong lòng anh yêu Will rất nhiều, rất nhiều. Đến khi anh kịp nhận ra thì tình yêu đó như một chất kịch độc đã ngấm quá sâu vào tim can anh rồi. Chắc là em cũng hiểu được phần nào nhỉ? Một khi đã yêu thì thứ tình cảm đó sẽ thiêu đốt con tim, làm lu mờ lý trí, yêu đến độ mù quáng, yêu và yêu... Lúc đó cậu ấy đáp lại anh, anh thấy sự hạnh phúc trong từng ánh mắt Will nhìn anh cũng như từng nụ cười của cậu. Chỉ là thời tuổi trẻ quá ngông cuồng, quá cứng đầu, mỗi người đều vì cái tôi của bản thân khiến cả hai tự làm tổn thương đối phương. Có một số chuyện cho dù muốn cũng chẳng thể quay lại được nữa, những chuyện đó đều đã qua, đã nằm lại vĩnh viễn trong quá khứ. Bây giờ chỉ có mình anh nhớ đến quá khứ ấy còn Will từ lâu đã quên mất anh rồi. Có lẽ hình ảnh anh trong trí nhớ của cậu chỉ là một mảnh mơ hồ, hư không.

-Tại sao? Will đâu phải là người tuyệt tình đến nỗi giận anh lâu như vậy? Cậu ấy cũng sẽ không vì ghét một người mà quên sạch mọi thứ về người đó đâu!

Kai cười nhưng nụ cười của anh chỉ chứa đựng sự chua xót mà thôi

-Đúng! Cậu là vô cùng tốt! Nhưng mà ký ức của Will về anh thực sự đã mất đi rồi.

Cô ngớ ngàng

-Cậu ấy... mất trí nhớ???

Ôi lạ thánh thần thiên địa ơi cái tình tiết máu chó trong phim thần tượng này!

-Ừ.

Đầu óc cô loạn lên. Sắp xếp sự việc thế nào thì hợp lý đây hờ trời!!! Lòng cô loạn, cô không hề hay biết Kai lại yêu cậu sâu đậm đến như vậy. Tình cảm của anh e rằng đã không còn bất kì cách nào xóa nhòa đi. Cô chỉ có thể đứng đằng sau làm hậu phương để giúp đỡ người anh thân yêu này thôi! Will à chuẩn bị đi!!! Tuy cô là bạn của Will nhưng Kai đối với cô còn quan trọng hơn. Vì vậy cô sẽ hỗ trợ Kai cho đến khi Will đổ gục!

Chào cả nhà Hima-lười-daman xin chào ~ ~ ~ À nhon xê ô!

Sau một thời gian lâu ời là lâu cuối cùng Hima cũng viết xong chap rồi này :3 Mọi người cho ý kiến đi a!!!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quân Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cảm Ơn Em Đã Đến Bên Đòi Anh!

Lúc cô và Kai về đến căn cứ trời đã về khuya. Thực ra "tô" mà cô nhắc đến thực chất là kí túc xá của cả bọn. Với điều kiện dư thừa và mức độ vung tiền của từng người thì việc ở kí túc xá thật thiếu logic. Nhưng mà có ai biết cô phải nghĩ nát óc cũng chỉ để đưa ra cái mô hình kí túc xá mỗi phòng hai người này không!? Thử nghĩ mà xem nếu mỗi ngày bọn ròi giường đón chào ngày mới thì đập ngay vào mắt là một khung cảnh gà bay chó sủa... mỗi người mỗi tính nên vấn đề cứ thế nảy sinh vì vậy việc ở chung là để mọi người hòa hợp hơn. Đến bây giờ cô lại phải thốt lên trong lòng là

-Omg!!! Violet này đúng là thông minh, quá thông minh, còn có đôi mắt biết nhìn xa trông rộng aegyo~ Cái mô hình này không chỉ có tác dụng trước mắt mà còn cả sau này và lâu dài nữa hahaha :D

Vào phòng làm việc đã thấy Will và Shiki ngồi đợi sẵn trên sofa

-Helu hai tình yêu!

-Cô làm tụi này đợi dài cả cổ! Đi đâu mà lâu thế?

Cô cười gian xảo

-Will à chuyện đó không quan trọng đâu! Việc đại sự hiện giờ là phân chỗ ngủ cho cậu và Shiki kia.

Có thể nói khuôn mặt với cái điệu cười đó của cô nhìn vào rất chi là bựa _._ Nhưng mà lâu lâu cũng phải cho tâm hồn bà mối trời dậy chứ!

-Tình hình là như vậy: Chỉ còn ba phòng còn trống. Thứ nhất là phòng của Luke, thứ hai là phòng của Kai và cuối cùng là phòng của tôi.

Will lập tức phát biểu

-Oh vậy là ok rồi. Tôi ở phòng của cô, Shiki ở chung với Kai, xong!

Câu nói này nhận lại một gương mặt cạn lời của cô -_- và hai cái lườm đầy sát khí từ Kai và Shiki (ಠ_ಠ)

Để chấm dứt tình trạng như trên cô nói luôn

-Ahèm... tôi và Shiki là người yêu của nhau vì thế... chúng tôi ừm... cần không gian riêng...

Cô vừa nói vừa liếc mắt nhìn ngó xung quanh thì thấy ngay cái mặt cười đầy sung sướng của hắn. Có ông trời to bụng làm chứng cô là bí quá mới phải nói ra cái lý do như thế! Sướng lắm sao? Vui lắm sao? Cười cho rớt hàm luôn đi!!!

Will méo mặt

-Violet à tôi cũng không phải muốn làm bóng đèn! Nhưng mà hiện tại tôi chỉ thân với cô và Shiki thôi. Nghĩ mà xem là bạn bè tốt của cô tất nhiên tôi không thể ở chung phòng với Shiki rồi. Vậy thì cô phải hi sinh chút chứ, hai người chọn lúc nào mà riêng tư chẳng được!

Cô méo miệng. Cậu chính là đại diện điển hình của câu "thông minh đột xuất" biết làm sao đây? Cả ngày cô chưa được ngủ, giờ mệt mỏi rồi không có tâm trí nghe luận điểm và luận cứ chứng minh cậu nên ở chung phòng với cô đâu a!

-Còn có Kai đại nhân mà! Kai là người tốt nên cậu yên tâm đi. Còn nếu cậu muốn ở chung với Luke-kẻ mà già trẻ gái trai lớn bé đều không tha kia thì... sau này đừng có mà hối hận!

Nói xong cô kéo tay hắn đi để lại sau đó là hai con người: Kai vẫn cool ngầu lạnh lùng với dáng đứng mạnh mẽ, còn Will thì mắt mở to đầy oán hận nhìn theo đôi tình nhân dắt nhau tình cảm đi và đi.

-Tôi về phòng trước.

Kai chỉ quăng bốn chữ lại cho cậu rồi quay lưng bỏ đi. Will như muốn khóc đến nơi. Bạn bè gì chứ? Cái đứm "trọng sắc khinh bạn" hãy đợi đó!!!

-Hey anh đẹp zai chờ đã ~

Anh kẻ quay đầu nhìn cái bộ dáng ngốc nghếch của cậu rồi thở dài

-Cậu là đồ ngốc.

Will lập tức tức điên lên

-Anh nói ai ngốc hả??? Cả gan dám nói một người thông minh uyên bác như tôi là đồ ngốc!? Này!!! Đứng lại đó! Đứng lại!

Cậu không phải là một người quá chú tâm đến cử chỉ của người khác, cậu cũng chẳng buồn nhìn ngắm xem ánh mắt người xung quanh nói lên điều gì. Chính vì vậy mà loại cảm xúc có một chút đau đớn, buồn bã và tiếc thương kia trong mắt của Kai cậu đã bỏ lỡ.

Nếu ánh mắt kia của Kai lọt vào tầm nhìn của cô thì hẳn lòng cô sẽ quặn đau. Đối với người đã mất tất cả người thân như cô mà nói việc có một gia đình thứ hai đúng nghĩa là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời đã ban cho cô để bù đắp cho những bất hạnh cô gặp trong cuộc đời này. Có người em nào lại không đau lòng khi thấy người anh trai thương yêu mình nhất phải quằn quại trong cơn đau tình yêu, phải gánh lấy nhớ nhung của cả trăm năm? Việc ra đi bởi đau đớn bệnh tật chắc còn tốt hơn phải sống vật vờ mà tìm mỗi ngày đều quặn thắt, mỗi ngày nhớ nhung hình bóng một người vốn đã quên mất mình là ai. Cô biết tuy Kai không biểu lộ ra bên ngoài nhưng anh là con người rất âm ỉ, anh chưa từng làm ai trong bọn cô phải thất vọng. Anh chính là thương không nói, anh thương ai thì hành động sẽ thay lời anh muốn nói. Người như vậy chính là dù có đau buồn đến mấy cũng giữ khư khư trong lòng. Cô muốn giúp Kai lấy lại thứ hạnh phúc mà đáng nhẽ ra nó phải thuộc về anh từ lâu lắm rồi. Để nhìn ngắm nụ cười hạnh phúc của Kai dù phải trả giá đắt đến thế nào cô cũng chấp nhận.

Về đến phòng cô vẫn không tài nào chợp mắt được. Shiki lặng lẽ ôm cô vào lòng rồi đặt nhẹ một nụ hôn lên trán cô.

-Em không thể chuyện gì cũng đặt mãi ở trong lòng được. Cuộc sống bất tận phía trước còn nhiều điều khiến em phải phiền lòng nếu em cứ sống nội tâm như vậy sao đi đến tận cùng cái trần thế đầy dao gươm này đây!?

Cô ngược mặt lên nhìn vào ánh mắt đầy chân tình của hắn

-Anh ơi những điều khác em chưa bao giờ để trong lòng, em cũng chưa bao giờ buồn nỗi buồn từ lời lẽ của người đời. Tuy ngày rộng tháng dài phía trước em chưa chắc chắn được điều gì nhưng mà ngày nào còn có anh bên cạnh thì ngày đó vẫn là ngày hạnh phúc nhất. Có điều em không thể không lo Kai, không thể làm cho bản thân nghĩ rằng chuyện tình của Kai là do số mệnh đã an bài. Em... em muốn làm điều gì đó để cảm ơn anh ấy những tháng ngày khốn khổ đã qua giúp em vực dậy chính mình.

Hắn cười

-Ừ! Chuyện em muốn làm dù khó đến mấy thì anh vẫn sẽ cùng em hoàn thành.

Cô dụi dụi vào lòng hấn

-Shiki! Điều may mắn nhất cuộc đời em không phải là đại nạn không chết hay có được quyền thế vạn người mơ càng không phải vì của cải hay tiền bạc mà là em đã gặp được anh. Nhờ anh mà em mới sống đến giây phút này, nhờ anh em mới biết nhận được những món quà, những mẫu thư nh nhỏ xuất phát từ tấm lòng cảm giác ra sao, cũng nhờ anh mà thế giới đầy u tối của em mới có chút ánh sáng của tình yêu và hi vọng. Cảm ơn anh! Dù mấy lời em nói hơi sến súa nhưng em vẫn muốn nói là: Em yêu anh! Cảm ơn anh đã đến bên đời em. Yêu anh nhiều lắm Shiki...

Nói rồi cô ngủ thiếp đi khi trên môi vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

Hấn sống tính ra cũng đã trăm năm, bao nhiêu chuyện trên đời cũng trải qua hết cả. Người trải đời như hấn, như những sinh vật bất tử là vampire hay ác quỷ không một kẻ nào tin vào tình yêu. Tình yêu là một thứ quá xa xỉ. Thử hỏi con người với cuộc sống vốn hữu hạn vậy mà có mấy ai nắm được tay nhau đi hết cuộc đời. Vậy mà thứ tình yêu đó lại đến với hấn, đến với kẻ chỉ muốn rời xa dương thế lạnh lẽo này. Số mệnh đã vì hấn và cô mà an bài một con đường rồi. Từ tận đáy lòng hấn cất lên

-Anh cũng rất muốn nói: Cảm ơn em đã đến bên đời anh!

000ooo...ooo000

Au: Mọi người đừng bơ au tội nghiệp nha T_T Ai cmt đi cho au vui ~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Mãi Là Quán Gia Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.